

AUTOAREA DE BESTSELLERURI NEW YORK TIMES

PENELOPE WARD

N-are stofă de
IUBIT

LITERA

MOON
light

MOON

light

PENELOPE WARD

N-are stofă de
IUBIT

Traducere din limba engleză și note
ANA SĂNDULESCU

LITERA
București

The Anti-Boyfriend

Penelope Ward

Copyright © 2020 THE ANTI-BOYFRIEND by Penelope Ward

Autoarea și-a declarat drepturile morale asupra acestei cărți

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

N-are stofă de iubit

Penelope Ward

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Monica Grecu

Corector: Dorina Lipan

Copertă: Bell Studio

Tehnoredactare și prepress: Ana Vârtosu

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României WARD, PENELOPE

N-are stofă de iubit / Penelope Ward;

trad. din limba engleză: Ana Săndulescu –

București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7088-5

ISBN EPUB 978-606-33-7197-4

I. Săndulescu, Ana (trad.)

821.111

1. CARYS. BILE DE MAIMUȚOI

Sunetul patului care scârțâia ar fi putut fi, la fel de bine, o unghie care zgârie tabla. Vecinul meu, Deacon, nu era vizitat des de femei, dar și când veneau – băi, băiatule! – *chiar veneau*. Peste el. Sub el.

Astă-seară a fost cea mai zgomotoasă dintre toate, și gălăgia a sporit exact în momentul în care am încercat să așipesc. Ca idee, odată ce mă trezește ceva, îmi ia mult timp să adorm la loc. Se spune că mamele ar trebui să doarmă în același timp cu bebelușii. Ei bine, asta nu prea e posibil când apartamentul alăturat e tărâmul fantastic al unui *Burlac*.

Camera fiicei mele, Sunny, se află în colțul opus a apartamentului nostru, așa că, din fericire, zgomotul care vine de la 5B nu răzbate până acolo ca să o trezească. Dar camera mea e chiar alături de dormitorul lui Deacon.

Auzeam patul mișcându-se, și fiecare sunet era clar ca bună ziua – fiecare geamăt chinuitor, suspin și țipăt. Și, în plus, simțeam vibrațiile de la tăblia patului. Din nefericire pentru mine, aceasta era cea mai recentă situație în care aveam și eu parte de nițică acțiune, de mai bine de un an.

Ai crede că mi-am făcut curaj să bat în perete sau ceva de genul ăsta, dar m-am simțit de parcă nu aveam dreptul să-i întrerup. La urma urmei, el era un tip care-și trăia cea mai bună perioadă a vieții, în propriul lui apartament; avea voie să facă sex. Nu era vina lui că pereții erau subțiri.

Nu ar fi fost vreo problemă, dacă s-ar fi terminat repede. Dar avea atâta vigoare! De parcă scula lui era Iepurașul Duracell.

Am apucat să menționez că Deacon arată al naibii de chipeș? L-am întâlnit doar de câteva ori, în trecere, dar mi-a fost dificil să nu mă holbez la fața lui sculptată, bărbia perfect simetrică încadrată de mandibula proeminentă. Nu mă ajuta în situația asta faptul că știam cum arăta, pentru că da, eram enervată, dar când îmi imaginam ce se întâmpla de partea cealaltă a peretului nu era chiar o suferință. Imaginația mea era destul de bogată cât să mă țină trează.

Deci iată, cam asta e situația mea jalnică.

La un moment dat, ca întotdeauna, s-au oprit. Trepidațiile și sunetele de amor s-au transformat în râs înăbușit și pălăvrăgeală.

Când am încercat din nou să adorm, mi-am jurat că data viitoare când dădeam peste Deacon pe hol, aveam să-i expun gentil situația. Sigur nu avea de unde să știe că paturile noastre erau poziționate spate-n spate, fiindcă nu fusese niciodată în apartamentul meu. Conversația urma să fie incomodă, dar trebuia să aibă loc. Trebuia să mă odihnesc. Nu aveam serviciu momentan, dar să am grijă de fiica mea de 6 luni se resimțea ca un serviciu cu normă întreagă.

Sunny era frumosul rezultat al unei relații scurte cu fostul meu șef care sfârșise prin a se întoarce la fosta lui soție, înainte să afle că eram însărcinată. După aceea, nu a mai dorit să aibă de-a face nici cu mine, nici cu bebelușul, așa că am ajuns să o cresc fără, literalmente, nici un sprijin – în afară de banii pe care mi-i trimitea din când în când, după cum avea chef. Aș vrea să menționez faptul că el și soția lui erau despărțiți legal de peste un an când eu l-am întâlnit.

Îmi spuneam mereu că mă voi întoarce la lucru când Sunny avea să împlinească șase luni, dar tocmai ce am atins acest prag, și încă nu s-a întâmplat asta. Îmi e dor să ies din casă și să socializez zilnic, și tânjesc să lucrez, cel puțin, cu jumătate de normă. Dar să-mi permit asistență în creșterea copilului e mai ușor de zis decât de făcut. Nici nu mai spun, că nu sunt complet pregătită să o abandonez pe Sunny. Dar mă chinui cu decizia asta, fiindcă simt că înnebunesc încet fără interacțiunea cu adulții. Să o părăsesc pe Sunny în favoarea muncii face din mine o mamă rea?

Acesta era tipul de întrebare care mă ținea trează noaptea – și asta când, bineînțeles, nu era de vină vecinul meu, armăsarul.

În ziua următoare, Sunny își făcea somnul de după-amiază, care îmi lăsa, de obicei, cam o oră și jumătate la dispoziție, sau chiar trei ore rareori. Asta era plăcerea mea nevinovată. Timp pentru mine. Imediat ce adormea, îmi pregăteam prânzul în timp ce vizionam *Tânăr și neliniștit* la volum mic. Nu eram înnebunită după serial, dar îmi aducea aminte de copilărie și de dorul de casă pe care-l simțeam după școală, când mă supraveghea bunica.

Să-mi las fiica dormind chiar și pentru un minut, cât îmi lua să verific cutia poștală, mă făcea să mă simt stresată. Așa că, după prânz alergam pe scări și deschideam cutia cât de repede puteam și apoi sprintam înapoi. Probabil că-mi lua mai puțin de un minut și nu plecam niciodată fără monitorul de supraveghere a bebelușului în mână.

Astăzi, exact când am ajuns la ușa mea, Deacon ieșea din apartamentul său.

– Hei, Carys-ca-Paris. Cum îți merge?

Mi-a zâmbit larg.

Când oamenii mă întrebă cum mă cheamă, din nu știu ce motiv prostesc, uneori răspund: *Carys, ca Paris*, mai ales când sunt agitată. Așa a fost și prima dată când l-am întâlnit pe Deacon.

O adiere a parfumului său uimitor mi-a pus întregul corp în alertă. Arăta chipeș ca întotdeauna. Azi purta o geacă din piele întoarsă, de culoare bej ca părul de cămilă, cu un guler de blană. Ochii lui albaștri care erau puși în evidență de tenul bronzat, străluceau în luminile fluorescente de deasupra capetelor noastre, evidențiind nuanța arămie a părului său șaten. Avea pe puțin 1,88 metri înălțime, ca un stâlp pe lângă mine, care aveam doar 1,64.

Era șansa mea să aduc în discuție noaptea trecută. Dar acum că era aici, eclipsându-mă și parfumând aerul cu aromă de mosc, părea că-mi pierdusem cuvintele. Totuși, eram hotărâtă să vorbesc; acum ori niciodată.

Mi-a crescut pulsul. *Să-i dăm drumul*. Cu răsuflarea tăiată de la sprintul pe scări, am zis:

– Ei bine, sincer, ca să-ți răspund la întrebare... mi-ar plăcea să spun că fac excelent, dar am n-am prea putut să dorm azi-noapte. Deci, am avut zile mai bune.

S-a încruntat.

– Îmi pare rău să aud asta.

– De fapt, e cumva din vina ta.

Pielea de pe frunte i s-a încrețit.

– Vina mea?

– Da. Nu știu dacă realizezi, dar patul tău este chiar în dreptul patului meu, de partea cealaltă a peretului. *Interacțiunile* tale... de azi-noapte... m-au ținut trează și mi-a fost greu să adorm la loc.

Bum. Poftim! Am zis-o.

Deacon și-a închis ochii pentru o clipă.

- Rahat! Îmi pare rău. Nu știam că stai chiar lângă mine.
- Mda. Se simte ca și cum aș fi... acolo.
- Ei bine, asta e cam grosolan din partea mea. Trebuia să te invit să participi.

Poftim?

Simțeam de parcă tot sângele îmi năvălise în cap. El a ridicat palmele.

- Glumesc. Presupun că, atunci când sunt jenat, nu prea am simțul umorului.

Mi-am dat o șuviță de păr după ureche, încercând să-i trec cu vederea comentariul.

- Îmi dau seama că glumești.
- Desigur că glumesc, a zâmbit el. Dar am să încerc să fiu mai atent, acum că știu că auzi totul. Trebuia să zici ceva.

Mi-am înclinat capul.

- Cum să fac asta mai exact? Să intru peste doi oameni dezbrăcați? De asta îți spun acum.

- E un argument solid. Dar mă gândesc că aseară n-a fost prima dată când ai auzit zgomote, nu?

M-am uitat în jos, la picioare.

- Nu, n-a fost prima oară.
- Puteai să bați în perete sau ceva.
- Nu-mi stă în fire să întrerup afacerile personale ale nimănui. Voiam doar să fii conștient de situație. Nu e nevoie s-o mai discutăm.

- Poate ar trebui să ne inventăm un cod.

- Ce vrei să spui?

- Adică, dacă îți stric liniștea, poți să asculți o anumită melodie, să o dai mai tare ca să-mi trimiți un mesaj, a spus el plesnindu-și degetele. Ceva ironic precum „The Sound of Silence“ de Simon și Garfunkel.

- Nu pot da o melodie tare când copilul meu doarme.

Zâmbetul lui a dispărut.

- Vezi? Asta arată că n-am habar de nimic. Neștiutor și cu părere de rău, Carys. Pe bune. Am să încerc să nu se mai întâmple.

- Ar fi bine să nu, futăciosule! s-a auzit o voce strigând din spatele unei uși de apartament.

Deacon și cu mine ne-am întors în același timp. Am observat ușa doamnei Winsbanger închizându-se pe hol. Probabil că bătrâna trăgea cu urechea. Locuia singură și deseori o vedeam spionându-și vecinii de după ușă.

Deacon a făcut o grimasă.

- Doamna Winsbanger mă iubește.

- Se pare că nu sunt singura care a auzit tot tãmbãlãul de asearã, am adãugat eu.

Chipul i s-a îmbujorat. Rușinea lui era un pic surprinzãtoare. M-aș fi așteptat sã fie mai dãrz.

- Am sã-mi mut patul pe peretele opus al camerei. Asta ar trebui sã ajute.

- Ar fi drãguț din partea ta, dacã nu e prea mare deranjul.

- Nicidecum.

Bucuroasã cã am terminat discuția, am rãsuflat ușurată.

- Bine, pãi, te las sã-ți rezolvi treburile.

El nu s-a mișcat și pãrea cã-mi examineazã chipul.

- Te simți bine?

- Da. De ce?

- Pari obositã.

Pãi da. N-am avut parte de un somn bun, încerc sã rezolv treburi în, probabil, singura orã din zi pe care o am liberã și tocmai am avut cea mai incomodã conversație DIN VIAȚA MEA.

- Așa sunt eu - adicã așa îmi duc zilele. Am la dispoziție doar o orã ca sã iau prãnzul și sã am parte de un pic de liniște pãnã ce se trezește fiica mea.

- Aha, a spus el, scãrpinându-și bãrbia. Ce vârstã are?

- 6 luni.

Deacon știa cã sunt o mamã singurã. Ne-am intersectat într-o zi și mi-a dus cumpãrãturile sus în timp ce eu mã luptam cu Sunny și cu cãruciorul ei. Acum eram pe punctul de a intra înapoi în apartamentul meu când vocea lui m-a oprit.

- Totuși, ai nevoie de ceva?

Nu eram foarte sigurã la ce fãcea referire.

- Precum?

- Ceva de la magazin? O... cafea, poate? Ies un pic ca sã rezolv o treabã, dar la întoarcere mã pot opri undeva.

- Mãcar atãt sã faci și tu, bile de maimuțoi! a comentat doamna Winsbanger de peste hol.

Se pare cã încã ne asculta.

- Mi-a zis cumva *bile de maimuțoi*? a șoptit el.

În clipa aia am cedat cu totul. M-a cuprins o criză de râs și mi-a luat aproape un minut până am putut să vorbesc din nou. Deacon a râs și el, dar cred că mai mult în urma reacției mele.

– Habar n-am de ce ți-a spus așa. Dar n-am mai râs cu atâta poftă de săptămâni!

După ce, într-un final, am reușit să mă liniștesc, Deacon a repetat întrebarea de mai devreme.

– Mă rog, cum spuneam, pot să-ți iau o cafea sau altceva?

Oferta lui m-a blocat. Rar se întâmpla să mă întrebe cineva dacă am nevoie de ceva. Aveam câțiva prieteni buni în oraș, dar munceau și erau foarte ocupați. Nu e ca și cum erau disponibili în mijlocul zilei ca să se ducă la magazin pentru mine. Și având în vedere că era toamnă în New York, vremea începuse să se răcească. Trebuia să am un motiv al naibii de bun ca să o scot pe Sunny afară în frig.

Sincer, muream de poftă după o cafea latte de la Starbucks. Să dai o fugă până la cafenea era cu siguranță ceva ce oamenii fără copii considerau firesc. Nu merita să o înfolesc pe Sunny din cauza asta.

– Mi-ar plăcea un latte cu vanilie de la Starbucks, dacă treci pe lângă unul în drumul tău înapoi, am recunoscut într-un final.

– S-a făcut, a zâmbit el. Doar atât?

– Și ar fi grozav dacă ar fi doar cu o singură doză de vanilie.

– O singură doză. Am înțeles. Altceva?

– Nu e destul? N-am nici o nevoie urgentă. Nu ar trebui să profit.

– Profită de mine. Ce altceva mai ai nevoie? Serios. Măcar atât să fac după ce ți-am deranjat liniștea azi-noapte.

Profită de mine. Hmm. Mintea mi s-a dus fix în direcția aia.

– Nu ești cărașul meu.

– Carys...

Vocea lui baritonală a devenit serioasă și a repetat cuvintele încet, accentuându-le.

– Ce. Ai. Nevoie? Pot să dau o fugă până la magazin.

Era *ceva* de care aveam nevoie neapărat.

– Scutece?! am spus eu ezitând.

– Bine, a confirmat el râzând. Doar că am nevoie un pic de ajutorul tău cu asta. Nu am cumpărat în viața mea.

Până să-i spun dimensiunile, el mi-a întins mobilul. Am devenit foarte conștientă de atingerea mâinii lui, deși abia dacă am simțit-o.

– Introdu numărul. Îți trimit un mesaj când ajung la magazin ca să fiu sigur că am luat ce trebuie.

Am făcut ce mi-a zis și apoi i-am returnat telefonul, bucurându-mă de atingerea dată de scurtul nostru schimb. Senzațiile astea ieftine erau singura mea speranță zilele astea. Și-a băgat mobilul în buzunar.

– Altceva?

– Nu-mi mai trece nimic prin minte.

– În regulă. Ei bine, dacă te răzgândești, poți să-mi spui când îți scriu.

– Mulțumesc. *Chiar* apreciez.

– Vorbim acuș, a spus el înainte să se îndrepte spre hol.

Am stat în dreptul ușii mele și l-am privit îndepărtându-se. Și din spate arăta la fel de grozav ca din față. Și pe deasupra, Deacon părea să fie la fel de simpatic pe dinăuntru, precum arăta pe dinafară. „O singură doză pe naiba“, am auzit-o pe doamna Winsbanger comentând înainte să trântescă ușa.

•

Un mesaj a sosit jumătate de oră mai târziu.

Deacon: Bine. Sunt la raftul cu scutece. Au multe opțiuni.

Am zâmbit în timp ce tastam. Dragul de el. Gândul că vecinul meu cel arătos se uita ca mâța-n calendar la rafturile cu scutece era la fel de adorabil pe cât era de amuzant. Vreo mămică inocentă avea să facă infarct căutând pungi pentru scutece murdare și dând în schimb peste el.

Carys: Orice în mărimea 2 ar fi grozav.

Deacon: Huggies sau Luvs?

Carys: Care e mai ieftin.

Deacon: Ea pe care-l preferă?

Carys: LOL. Păi, nu am discutat despre asta niciodată. Știi... ea nu prea e în stare să vorbească.

Deacon: Aha, da.

Carys: Dar mămica ei preferă varianta mai ieftină.

Deacon: Care-ți place cel mai mult?

Carys: Nu le-am comparat niciodată. Oricare e bun.

Nu mi-a mai scris deloc, așa că am presupus că a ales ceva. Apoi, am mai primit un mesaj.

Deacon: Oh... răsturnare de situație!

Am râs.

Carys: Ce e?

Deacon: Au și Pampers.

Carys: Alege orice. LOL.

Deacon: Sunt câteva femei care vin să mă salveze acum. Ele cred că am nevoie de ajutor.

Sigur că da. Pun pariu că sunt îngrijorate de scutece. Trebuia să mă hotărâsc pe un model ca să-l scap de bătaia asta de cap.

Carys: Luvs sunt grozave.

Deacon: Bun. Le-am luat!

Carys: Mulțumesc.

Deacon: Mai vrei altceva cât sunt pe aici?

Aveam nevoie de niște tampoane și un deodorant, dar nu îndrăzneam să-l trimit și după astea.

Carys: Nu, mersi. Asta e tot.

Câteva secunde mai târziu, a sosit un alt mesaj.

Deacon: Ce e acela un „peepee teepee“?

Dumnezeule. Trebuia să plece de pe culoarul ăla cât mai repede. Cedând, i-am explicat.

Carys: E un cort din bumbac pentru puța ta.

Deacon: Un cort pentru puța mea? Sugerezi că aș avea nevoie de unul după seara trecută?

Nu-mi venea să cred că iarăși vorbeam despre asta. De asemenea, nu-mi venea să cred cât de tare râdeam în momentele astea. Am râs azi mai mult ca oricând. Speram să nu o trezesc pe Sunny.

Carys: E pentru băieții nou-născuți, ca să nu facă pipi pe oameni.

Deacon: Aha, atunci sunt la adăpost. Nu m-am pișat pe nimeni de ceva timp. ;-)

Doamne ferește. Unde ducea conversația asta?

Carys: Nu cred așa ceva.

Deacon: Oricum nu par să aibă mărimea mea.

O, *Doamne*.

Deacon: Bine. Acum chiar că plec de aici!

Și acum fierbeam la propriu.

•

Când Deacon s-a întors o oră mai târziu, Sunny încă dormea. Mi-a întins o sacoșă care conținea scutece. Avea cu el și două cafele într-o tavă de carton. A ridicat-o pe a mea, spunând:

– Ți-am luat venti. Nu știi sigur dacă e prea mult pentru tine.

– Când vine vorba de cafea, pot să beau oricât, am zâmbit și am apucat-o. Mulțumesc.

Am luat geanta și am scos portofelul. El a ridicat mâna.

– Nici vorbă. Totul e din partea mea.

– Nu pot să te las pe tine să plătești.

– Consideră că mi-am cerut scuze pentru că te-am ținut trează toată noaptea.

– Să plătesc scutecele măcar...

– Nu, nu e nevoie.

– Pe bune, nu pot...

– Ba da, poți. N-am să-i accept. Așa că pune-ți portofelul la loc.

Nu m-am priceput niciodată să primesc pomană, dar am cedat.

– Ei bine, îți mulțumesc.

Am luat prima gură din cafeaua fierbinte și spumoasă, savurând-o cu ochii închiși. Am gemut, poate un pic cam zgomotos.

– Sunetele astea parcă s-au auzit din dormitorul meu astă-noapte, a spus el râzând.

Aproape că am vărsat cafeaua. Probabil că m-am înroșit, fiindcă el a adăugat:

– Prea mult?

– De fapt, nu. Apreciez că faci mișto de situație în loc să mă categorisești ca pe o vecină afurisită.

Am mai luat o gură de cafea și am continuat:

– E atât de bună! N-am mai avut parte de o cafea ca lumea de ceva vreme.

– Oricând vrei una și nu poți să ieși, doar spune-mi. Trag eu o fugă după cafea. Este chiar puțin mai jos pe stradă.

Oricât de tentant suna, nu aveam să-l deranjez pe Deacon să-mi aducă prea curând cafea. Dacă era ceva ce uram era să par neajutorată.

M-am strâmbat.

– De ce trebuie să fii atât de amabil? E greu să fiu supărată pe tine.

– Nu mi-am dat seama că a fi supărată pe mine e un obiectiv de-al tău, a zis el zâmbind și privind în jur. Fiica ta doarme în continuare?

– Da. Au trecut două ore deja – peste medie, deși ocazional ajunge și la trei. Chiar mă bucur. Rar se întâmplă să am parte de așa o pauză.

– Păi atunci, ar fi bine să nu menționez „bilele de maimuțoi“. Altfel ai să începi să râzi din nou și ai s-o trezești.

Am izbucnit în râs. Mi-am acoperit gura ca să înăbuș sunetul.

– O, Doamne, asta a fost atât de amuzant.

– Am menționat că doamna Winsbanger *mă iubește*? a întrebat el. Ba chiar îmi aruncă și câte o privire înțepătoare din când în când.

– Ai apucat să o *vezi*? Eu, de obicei, observ doar ușa un pic deschisă când spionează oamenii pe hol. Cred că am văzut-o o dată sau de două ori.

– O dată am încercat să o ajut să care un rahat sus, dar m-a refuzat și mi-a aruncat cea mai urâtă privire. Ai fi crezut că voiam să o jefuiesc. Doar încercam să o ajut, a concluzionat el și a scos mobilul. Stai să caut.

– Să cauți ce?

– Bile de maimuțoi. Poate îmi scapă ceva.

A tastat ceva și apoi a navigat.

– Potrivit rezultatelor, „bile de maimuțoi“ e o expresie de argou pentru un tip care și-o freacă atât de mult încât ajunge să meargă ca o maimuță.

Și-a ridicat privirea din telefon.

– O, rahat! a continuat el. Asta nu sună prea simpatic.

S-a întors înapoi la ecran.

– O, privește asta. La noi – aici, în America – termenul de „bile de maimuțoi“ face referire și la fructele necomestibile ale unui arbore, folosite în prepararea pesticidelor. Cică alungă păianjenii.

– Înveți câte ceva nou în fiecare zi, am chicotit eu.

– Mulțumită doamnei Winsbanger.

Și-a dat ochii peste cap, lăsând telefonul jos.

Dumnezeule, mă dor obrazii de la atâta râs. Asta în timp ce realizam cât de dor mi-a fost de interacțiunea cu adulții.

Și-a luat băutura din tavă și am observat un tatuaj pe încheietura stângă, care se ȳea de sub mânecă. M-am ȳntrebat cȳt din brațul lui era acoperit? Parte din tatuaj era un cuvȳnt, dar nu am putut sȳ descifrez clar, afarȳ de „hie“ la final. Era un nume? *Ruthie*? Habar n-aveam.

Avea cele mai mari și mai frumoase mâini, cu vene proeminente și pielea fermă. Degete lungi. Deacon era ȳntruchiparea masculinitȳții. Mi-am smuls privirea ȳncercȳnd ȳn schimb sȳ mȳ concentrez pe scrisul de pe paharul de carton pe care-l ținea. Pȳrea cȳ-și comandase trei doze de espresso simplu, fȳrȳ lapte. O bȳuturȳ puternicȳ pentru un bȳrbat puternic.

A observat cȳ-i priveam paharul cu cafea.

– Mi-au scris numele greșit. Au scris *Beekman*. Pe cine dracu' poate sȳ-l cheme *Beekman*?

– Pe tatȳl meu, spre exemplu, am zis, forțȳndu-mȳ sȳ pȳstrez o fațȳ serioasȳ.

– Vorbești serios?

ȳliberȳndu-mȳ de expresia mea stoicȳ, am clȳtinat din cap.

– Nu.

– Ahaaa, Carys a fȳcut o glumȳ. Poate cȳ e mai mult decȳt mironosiȳa din apartamentul vecin.

– Hei! am rȳs eu.

Mi-a fȳcut cu ochiul.

– Știi cȳ glumesc.

– Oricum, pot cu siguranțȳ sȳ mȳ identific cu stȳlcirea numelui. De obicei, la mine scriu *Paris*, deși pronunț C-ul destul de clar.

– Așa este, Carys-ca-Paris.

– Uneori scriu Karen, am adȳugat eu, ridicȳnd din umeri. Mi se ȳntȳmplȳ tot timpul.

Privirea lui a fixat-o pe a mea.

– Carys e un nume unic. ȳmi place mult.

Era ceva ȳn felul ȳn care acest bȳrbat te privea atunci cȳnd vorbea cu tine. ȳți oferea toatȳ atențȳa lui. Ochiul ȳi erau ca douȳ reflectoare gigantice orientate pe mine, care ȳnecau restul lumii.

Simțȳnd cȳ obrajiul mi se ȳncȳlzesc, am spus:

– Mulțumesc. E galez.

– Ești galezȳ?

– Mama mea e pe jumȳtate galezȳ, da.

– Ei bine, este un nume frumos.

Am simțit un fior pe șira spinării, de parcă complimentul lui era mai mult decât o simplă apreciere a numelui.

Simțurile mele erau supuse unui adevărat chin, oscilând între parfumul extraordinar al lui Deacon și aroma delicioasă a cafelei – două dintre mirosurile mele preferate. Dar cel mai important, corpul meu era hiperconștient de creatura magnifică ce stătea în fața mea – care o făcuse pe-o altă femeie să țipe de plăcere cu o seară în urmă.

Deacon a mers până în celălalt colț al camerei, iar eu l-am admirat din umbră. A început să examineze niște fotografii de ale mele de pe raft. Majoritatea erau cu Sunny, dar el a apucat una doar cu mine. M-am pregătit sufletește, în timp ce el se uita când la mine, când la fotografie.

– Ai fost balerină?

Am confirmat din cap.

– Da. Am fost... pentru câțiva ani. Acum nu mai sunt, evident.

– Profesionistă?

– Da. Am fost primă balerină la Compania de Balet din Manhattan.

Dacă am crezut că privirea lui de dinainte era pătrunzătoare, aia nu era nimic în comparație cu felul în care mă privea acum.

– Uau!

S-a uitat din nou la fotografie. În ea stăteam în poziția arabesc. A privit-o mai mult decât mi-ar fi plăcut mie.

– De ce te-ai lăsat?

Am înghițit în sec, nepregătită pentru o astfel de discuție.

– Am avut o accidentare care m-a forțat să mă retrag.

Faptul că am spus cuvintele cu voce tare mi-a lăsat un gust amar. El a părut să încremenească, aproape devastat la auzul a ceea ce mi s-a întâmplat.

– Îmi pare rău. Trebuie să fi fost foarte dificil să treci prin asta.

– Nu a fost ușor.

Deacon se holba la mine și cu fiecare secundă care trecea mă simțeam tot mai vulnerabilă.

– A fost cel mai dificil lucru prin care a trebuit să trec până atunci, am admis într-un final.

– Cu ce te-ai ocupat după? Când nu ai mai putut dansa?

– Timp de câțiva ani, am lucrat pentru aceeași companie, doar că în spatele scenei.

– Ce s-a întâmplat apoi?

Am ridicat din umeri.

- Sunny s-a întâmplat.

- Aha, a oftat și a pus fotografia la loc în bibliotecă. Desigur.

Faptul că părea sincer interesat de mine m-a îndemnat să mă deschid un pic.

- Ei bine... „Sunny s-a întâmplat“ e versiunea scurtă, de fapt. Povestea mai lungă implică o relație pe care am avut-o cu directorul companiei de balet. Charles e fiul proprietarului, care are compania de multă vreme. A căpătat poziția asta prin nepotism. Charles era separat legal de soția lui atunci când eu am început să lucrez pentru el. M-a părăsit ca să se întoarcă la ea și a făcut asta înainte să afle că sunt însărcinată.

- Rahat! a spus Deacon, făcând câțiva pași înspre mine.

- Da, am răsuflet eu. Dar și când a aflat despre copil, nu s-a schimbat mai nimic între noi. Sincer... nici nu l-aș mai fi acceptat înapoi oricum. Avea deja doi copii și deși i-a spus fostei soții – acum actuala din nou – despre Sunny, a ales să nu le spună nimic copiilor lui despre sora lor vitregă. M-a rugat să nu-i pun numele pe certificatul de naștere.

- Și nu vă sprijină deloc?

- Îmi dă bani pe ascuns. E o sumă modestă, dar mă ajută. O accept pentru că n-am de gând să las mândria să-mi stea în cale.

- Păi, e cam nasol din partea lui că nu-și asumă mai multă responsabilitate.

- Sincer îți spun că prefer să nu facă parte din viața ei la momentul ăsta. Mai rău decât să n-ai tată e să te simți respinsă de tatăl care te vizitează câteodată.

Mi-am simțit privirea examinată.

- Asta sună a experiență personală.

Cumva, favoarea pe care mi-o făcuse de a-mi lua cafea se transformase într-o sesiune terapeutică. Deacon avea o anumită calitate care mă făcea să mă simt de parcă aș fi putut să-i spun orice, de parcă nu m-ar fi judecat.

- Ai dreptate, am admis. Tatăl meu nu a fost în peisaj.

Am clătinat din cap și am privit podeaua.

- Oricum, nu e nevoie să insistăm pe povestea vieții mele. Ai fost să iei cafea. E deja mai mult decât ne-am tocmit.

- Glumești? Eu pun întrebările. Îmi pare rău că sunt băgăreț.

A luat o gură din băutura.

- Oricum, sper că nu te deranjează ce-ți zic, dar mereu am fost curios în legătură cu tine – situația ta, ce s-a întâmplat cu tatăl copilului. Nu e

treaba mea, dar eram curios.

Am oftat.

- Ei bine, acum știi.

- Da.

A zâmbit. Și fiindcă nu părea să plece nicăieri, mi-am făcut curaj să-l întreb ceva despre care *eu eram curioasă*.

- Și, care e treaba cu tine? Care e *situația* ta, Deacon? Ești din New York?

- Nu chiar. Sunt originar din Minnesota. Am venit în New York din California acum câțiva ani pentru că îmi doream o schimbare. Dar pot să muncesc de oriunde.

- Cu ce te ocupi?

- Proiectez jocuri interactive pentru o companie asiatică.

- Asta sună foarte mișto.

- Sigur nu e o carieră pe care aș fi preconizat-o, dar e distractiv. Aplicația noastră e foarte populară, și o duce bine. Așa că asta-mi dă un pic de stabilitate profesională în industria de divertisment, care e altminteri imprevizibilă.

- Deci nu te duci la birou niciodată?

- Muncesc de acasă în marea majoritate a timpului. Trebuie să mă duc la birourile din New York doar ocazional, la unele întâlniri. Compania mamă e în Japonia.

- E o situație grozavă.

- Este. Dar uneori e greu să te concentrezi acasă. Sunt distras foarte mult.

- Da. Cred că am auzit una dintre acele distracții într-una din după-amiezile trecute.

I-am făcut cu ochiul.

- Aoleu, a rânjit el. Și iată-mă aici, crezând că am făcut o treabă bună distrăgându-ți atenția de la impresia inițială pe care ai avut-o despre mine, a zis făcând cu degetele un „L“ de la „loser“ în dreptul frunții. Am eşuat.

- Doar te tachinam, am comentat râzând.

Mă surprindea faptul că devenisem confortabilă în preajma lui, destul de repede. Îmi plăcea compania sa.

- Oricum, a continuat el. Partea bună atunci când muncesc de acasă e că pot munci oricând. Dacă mă prostesc în timpul zilei, pot să-mi fac treaba în timpul nopții.

- E mișto să ai flexibilitatea asta. Chiar zilele astea, și eu încerc să găesc genul ăsta de aranjament. Știi pe cineva care face angajări?

- Nu-mi vine nimeni în minte acum, dar pot să te anunț dacă aud ceva. Ce tip de serviciu cauți?

- Păi, experiența mea constă mai mult în muncă administrativă. Poate o asistentă virtuală? Dar sunt deschisă la ceva nou. Am o diplomă de studii generale, dar am petrecut atât de mulți ani concentrată pe balet, încât CV-ul meu e limitat, cu excepția celor câțiva ani petrecuți *în culise*. Am presupus foarte mult timp că dansul va fi cariera mea.

- Desigur, a dat el din cap afirmativ. Are sens.

Mă jucam cu capacul verde al cafelei.

- Să n-am serviciu a fost bine pentru o perioadă. Inițial, am planificat oricum să stau acasă cu Sunny, dar acum cred că mi-ar prinde bine pentru sănătatea mea mintală să ies câteva zile pe săptămână sau să muncesc de acasă. E dificil să prind situația perfectă. Dar sigur nu vreau să o părăsesc cinci zile pe săptămână.

Deacon a oftat adânc, părând aproape copleșit.

- Un copil schimbă totul, nu?

- Da. Chiar așa e. ăstea șase luni s-au topit ca prin ceață. Mă simt de parcă am trăit în propria mea lume. Dar nu aș schimba-o. Fiica mea e totul pentru mine.

- Oricum, dacă contează, din puținul la care am asistat, cred că faci o treabă grozavă. Pare un bebeluș fericit. Ești o mamă bună.

Cuvintele lui mi-au înmuiat inima. Nu cred că era cineva care-mi spusese asta vreodată. Și chiar dacă știam că făceam tot ce-mi stătea în putință, în fiecare zi, era drăguț să aud pe cineva că recunoștea asta.

- Mulțumesc, Deacon. Ești foarte amabil.

- Nici eu nu aud asta prea des, dar fie.

Privirile noastre s-au intersectat. Apoi, deodată s-a uitat în jos la mobil.

- Bun, păi atunci te las să te bucuri de puținul timp liniștit până se trezește.

Voiam să-i spun că nu era nevoie să plece. În schimb, am zis:

- Mă bucur că ai apucat să mă cunoști un pic astăzi - așa știi că sunt mai mult decât vecina capricioasă care te face să ți se fleșcăie scula.

- Și sper că și tu mă vezi mai mult decât ca pe afemeiatul de alături.

- Nu încă, am făcut eu cu ochiul. Dar ajungem acolo.

A chicotit.

- Ai grijă de tine, Carys. Și dacă ai nevoie de orice din lumea exterioară, e destul să spui parola.

Mi-am ridicat o sprânceană.

- Să spun ce?

Și-a scărpinat bărbia.

- Ar trebui să fie... *bile de maimuțoi*.

Am chicotit iarăși.

- Ah, asta e alegerea perfectă.

În timp ce se îndrepta către apartamentul lui, am strigat după el:

- Mersi din nou pentru scutece și cafea.

S-a întors cu fața la mine, mergând cu spatele și afișând un surâs incredibil care mi-a făcut inima să mă înțepe puțin.

- Scutece și cafea. Nu pot să spun că mi s-a mai mulțumit în felul ăsta vreodată, a răspuns el, făcându-mi cu ochiul. Plăcerea a fost de partea mea.

După ce am închis ușa, m-am sprijinit de ea, ținându-mă să nu cad.

Pe bune, Carys? Ești jalnică.

N-o lua pe panta asta. Individul nu s-ar băga într-o situație de genul ăsta nici în ruptul capului. Mă pot baza pe inima mea înfometată să ia gestul caritabil al unui bărbat și să-l transforme într-un început de relație nerealistă. După ce am sorbit și ultima picătură de cafea, am deschis punga cu scutece pe care o cumpărase. Erau mai multe lucruri înăuntru, pe lângă pachetele de Luv. Aruncase și o purcelușă Peppa de pluș. Și niște dopuri pentru urechi.

2. CARYS. ÎMBLÂNZITORUL DE BEBELUȘI

Peste câteva săptămâni, Sunny a avut o programare la pediatru în centrul orașului, după-amiaza târziu. După ce am ieșit de acolo și fiindcă eram prin zonă, am mers la un restaurant din apropierea cabinetului medical ca să ne vedem și cu prietena mea, Simone.

- Ce a spus doctorul? a întrebat Simone în timp ce mângâia meniul laminat care înșira toate specialitățile zilei.

- Examinarea de la șase luni a decurs grozav. Doctorul spune că are exact greutatea care trebuie pentru vârsta ei.

- Mă bucur, a spus ea, ridicându-și privirea din meniu. Tu ce mai faci?

Am făcut o pauză, un pic blocată, pentru că nu știam ce să răspund:

- Bine... bine.

Nu avea nici un sens să mă plâng de problemele de zi cu zi. Simone și cu mine eram în etape diferite ale vieții, și mai mult ca sigur, nu ar fi înțeles. Fiind una dintre balerinele de top ale orașului, Simone era unde aș fi fost eu dacă nu m-aș fi accidentat: o primă balerină de top, care are spectacol seara, care doarme în marea majoritate a dimineților și care se duce la repetiții după-amiaza, pe lângă o viață socială activă. În multe privințe, trăiam indirect prin ea. Așa că, în loc să recunosc că-n majoritatea zilelor mă simțeam singură sau îngrijorată din cauza banilor, am răspuns cu „bine“.

- Ai grijă de tine? a întrebat ea.

- Te referi la... îngrijire de sine?

- Da. Să ai timp pentru tine.

Am privit înspre Sunny care stătea în scaunul înalt. Obrajii ei erau înroșiți, cel mai probabil ca efect al vaccinului pe care-l primise. Doctorul mă avertizase că s-ar putea să devină un pic febrilă.

Mi-am așezat mâna pe fruntea ei.

- Mă odihnesc când ea se odihnește, dar n-am avut ocazia să ies prea mult, sau știi tu, să mă duc la masaj sau vreun rahat de genul ăsta. Pur și simplu nu am timp.

Mâncarea a sosit și întrebările lui Simone s-au oprit cât timp am golit farfuriile pline cu burgeri și cartofi pai.

– Te gândești să te întorci la serviciu la un moment dat? a întrebat ea deodată.

Ștergându-mi un rest de ketchup din colțul gurii, i-am răspuns:

– Dacă găsesc pe cineva de încredere care să o supravegheze pe Sunny, poate. Dar apoi, trebuie să calculez costurile și beneficiile.

– Păcat că nu e mama ta mai aproape.

Ce glumă bună!

– Oricum nu cred că ar fi fost în stare să-i reziste.

O iubeam pe mama, dar nu era capabilă să aibă grijă de Sunny. Ne-a avut pe mine și pe fratele meu când era destul de tânără, și-mi spusese că nu mai vrea să crească copiii, ci să-și trăiască viața. Cu câțiva ani în urmă, s-a mutat din New Jersey, locul în care crescuserăm, în Florida. Și-a făcut clară poziția de câteva ori când eu am sugerat că m-aș bucura dacă m-ar vizita mai des.

Simone a sărit un pic în scaun, arătând de parcă i s-ar fi aprins beculețele.

– Știi, Cynthia îmi spunea că s-au apucat să caute o nouă persoană pentru PR. Mă întreb dacă te-ar considera potrivită chiar pe tine. Adică, cunoști dedesubturile baletului. Ești atractivă – când nu ești îmbrăcată în zestrea de la maică-ta – și ești prezentabilă. Pun pariu că poți să faci multe chestii de acasă, să scrii comunicate de presă și restul. Probabil că ar trebui să te duci la birou ocazional sau să apari la evenimente speciale.

Simone era angajată la o altă companie de balet. Nici nu-mi trecea prin cap să mă angajez la fosta companie și având în vedere că tatăl înstrăinat al lui Sunny era încă director, un loc de muncă la un competitor ar fi fost ideal. M-a înveselit sugestia ei.

– Pe bune? Crezi că aș avea o șansă?

– Mereu vorbește despre tine în termeni admirativi. Și nu ne-o lua în nume de rău, dar noi tot timpul spunem că a fost o nenorocire faptul că te-ai accidentat chiar la apogeul carierei tale. În multe privințe, ești legendară. Toată lumea se întreabă ce ar fi ajuns Carys Kincaid dacă nu s-ar fi accidentat.

I-am simțit cuvintele adânc în suflet. Agonia de a nu mai putea să dansez profesionist niciodată era ceva ce încercam să reprim continuu.

– Aș prefera să dansez decât să fiu considerată o legendă, dar e drăguț să aflu că sunt respectată postmortem.

- Postmortem? Dar nu ești moartă, Carys!

- Știu, dar în lumea baletului, e ca și cum aș fi.

- Privește altfel: dacă nu era accidentul, ai fi continuat să dansezi, dar poate că nu te-ai fi apropiat niciodată de Charles și Sunny nu ar mai fi ajuns să se nască. Oricât de mult îl urâm pe Charles acum, el ți-a dăruit-o pe Sunny. Totul se întâmplă cu un motiv.

- În mod cert nu o regret, deci cred că ai dreptate cu asta.

Am privit-o pe fiica mea. Sunny zâmbea de parcă înțelegea că vorbim despre ea. Îi iubeam nutrița ca un dovleac. O avea în mână pe purcelușa Peppa, cea pe care i-o cumpărase Deacon, și o tot flutura în jur.

- Ce jucărie drăguță! a apreciat Simone.

- I-a cumpărat-o un vecin.

- Bătrâna doamnă de peste hol?

- Nu. Nu nebuna de madam Winsbanger. Tipul de la 5B.

A făcut ochii mari.

- Ți-a frumos pe care l-am văzut când plecam de la tine ultima dată când te-am vizitat?

- Da. Deacon.

- *E!* i-a cumpărat o jucărie?

Am dat din cap.

- S-a dus până la magazin ca să mă ajute cu câte ceva, acum câteva săptămâni și i-a făcut surpriza asta. Și asta s-a întâmplat *după* ce l-am certat că făcuse sex prea zgomotos cu o seară înainte.

Simone și-a acoperit gura.

- O, rahat. L-ai certat?

- Da. A fost o conversație un pic jenantă, dar a avut o reacție foarte decentă când l-am rugat să o lase mai moale un pic.

S-a sprijinit de spătarul scaunului, încrucișându-și brațele.

- Cred că știu cum poți rezolva această mică problemă.

- Cum?

- Poate să te țină trează altfel – știi tu, pe partea *ta* de perete.

A făcut cu ochiul.

- Nu te mai poți plânge dacă tu ai parte de toată acțiunea.

- Foarte amuzant.

M-am făcut că-i ignor gluma, dar am simțit că mă încălzeam pe dinăuntru. Nu era ca și cum nu mă gândisem la asta deja. Înainte să pot explica de ce nu avea să se întâmple chestia asta, ea s-a ridicat.

- În fine, trebuie să plec. Am o întâlnire diseară și trebuie să mă pregătesc. Am să discut cu Cynthia despre poziția de PR și-ți spun ce am aflat, bine?

Vorbele ei m-au făcut să simt deopotrivă anxietate și entuziasm.

- Mulțumesc. Chiar apreciez.

M-am ridicat pentru a o îmbrățișa și am văzut-o cum a sărutat-o pe fiica mea pe vârful capului.

După ce Simone a plecat, am hrănit-o pe Sunny cu câteva borcănase de mâncare pentru bebeluș, de pe masă. Un pic mai târziu, când o pregăteam de plecare, am început să vorbesc cu ea așa cum o făceam de obicei, deși nu putea să-mi răspundă.

- Ce crezi? Ai fi de acord să mă întorc la serviciu? Nu vreau să te părăsesc, dar vreau să fiu sigură că pot să am grijă de amândouă.

A găngurit și am sărutat-o pe frunte.

- O să găsim noi o soluție. Mereu ne-am descurcat.

În seara aia, când eu și Sunny am ajuns în fața blocului, am dat peste Deacon și o „prietenă“ - roșcată ca focul. Veneau din direcția opusă a clădirii. M-am întrebat dacă era aceeași persoană din urmă cu două săptămâni. Când Deacon m-a observat, a ridicat brațul:

- Hei, Carys.

- Bună!

Am oprit căruciorul în fața scării.

- Dă-mi voie să vă țin ușa, a spus el.

Deacon a ținut ușa deschisă cât eu am împins căruciorul lui Sunny înăuntru. În mod normal, trebuia să-l strâng și să-l car până la etajul doi într-o mână, în timp ce țineam bebelușul în cealaltă. Dar imediat ce am luat-o în brațe, Deacon a strâns căruciorul și l-a suit pe scări, urmat îndeaproape de partenera lui tăcută.

- Mulțumesc pentru ajutor, am spus, iar vocea mi-a răsunat pe hol.

- Prea puțin, a zâmbit el.

Când am ajuns pe etajul nostru, el a adăugat într-un final:

- Ea e Kendra.

- Mă bucur să te cunosc, am spus, simțindu-mă deodată geloasă.

Nu ar fi trebuit, dar presupun că dezvoltasem o oarecare pasiune pentru tipul ăsta.

- Și eu mă bucur să te cunosc, a zis Kendra. Fiica ta e adorabilă.

– Mulțumesc.

Odată ce am ajuns fiecare la ușa lui, Deacon a sprijinit căruciorul de perete în afara apartamentului meu. A observat jucăria din mâna lui Sunny.

– Îi place porcușorul, nu?

– Da, am zâmbit eu. A fost o alegere bună. Mulțumesc.

Kendra s-a întors spre el și a țâșnit:

– O, ai cumpărat aia pentru ea? Ce drăguț.

– A fost drăguț, așa e, am adăugat eu. Și a ajutat-o să fie calmă azi.

– Ce s-a întâmplat azi? a întrebat Deacon, părând îngrijorat.

– A fost la o consultație la doctor.

Ochii i s-au îngustat.

– Totul e bine? E bolnăvioară?

– Doar un control de rutină.

– Totul bine?

– Da. Mersi de întrebare. A trebuit să facă un vaccin și asta e tot timpul stresant. Dar a mers bine.

– Mă bucur să aud, a spus el zâbind.

– Păi, să aveți o seară bună, fetelor. Noi ne ducem înăuntru pentru o seară drăguță și liniștită. A făcut cu ochiul. Poate jucăm niște *Parcheesi*.

– Ah, păi, să vă distrați atunci. Am dopuri de urechi în eventualitatea în care jocul vostru de *Parcheesi* devine turbulent.

A răs.

– Să ai o seară frumoasă, Carys.

– Și voi.

I-am făcut cu mâna Kendrei.

– Mi-a părut bine.

– La fel, a rânjit ea.

Mi-am înghițit gelozia imediat ce m-am cufundat în propriul apartament.

•

Târziu pe seară, Sunny era neliniștită. Nu se oprea din plâns și mă blestemam că fusesem de acord să facă vaccinul ăla. Am sunat la numărul de urgență al asistentei și mi-a spus că temperatura de 38,8 era normală și că nu era nevoie să o duc la urgențe. Mi-au spus să o monitorizez și să am grijă să îi administrez suficiente lichide.

Am adus-o în dormitorul meu pentru că nu puteam să o las singură în

halul ăla. De asemenea m-am gândit că dacă o țin în brațe va ajuta, dar nu părea să conteze. Ținând-o în brațe, mă simțeam doar *eu* bine. Bocetul ei a continuat în timp ce eu mă plimbam dintr-o parte în alta a camerei și o legănam. Nu o văzusem niciodată așa de rău.

S-a auzit o bătaie în ușă pe care abia am deslușit-o printre țipetele ei.

Rahat. Deranjasem vreun vecin? În plus, nu voiam să stârnesc mânia nimănu. Am mers până la ușă și m-am uitat pe vizor. Era Deacon. Aducându-mi aminte că o avea pe tipa aia alături, m-am crispat. Rolurile se inversaseră. Acum îl deranjam noi pe el.

Când am deschis ușa, am început să mă bâlbâi înainte să-i dau șansa de a zice ceva:

– Știu că te deranjăm, dar nu o pot opri din plâns. Îmi pare foarte rău! Are febră de la vaccin, cred, și nu pot să fac nimic. Așa că dacă ai de gând să te plângi așa cum am făcut eu cu tine – și nu zic că nu ai avea dreptate – dar nu pot să fac nimic acum, așa că...

– Carys, calmează-te. E în regulă, a spus el, punându-și mâinile pe umerii mei.

Atingerea neașteptată s-a simțit ca un curent electric, care mi-a oprit bolboroseala. Am oftat adânc.

– Nu mă pot calma. Copilul meu are dureri.

– Nu am venit aici ca să mă plâng. Nu aș face asta niciodată. E clar că nu se poate liniști.

– Atunci de ce ești aici?

– Voiam să mă asigur că e bine.

Inima mi s-a înmuiat, dar m-am ținut pe baricade.

– Nu e nevoie să ne verifici, Deacon.

– Știu asta. Am vrut să o fac totuși. Cel mai probabil nu vă pot ajuta cu nimic, dar nu pot să ascult un bebeluș cum țipă timp de două ore și să nu-mi ofer ajutorul.

M-a lovit faptul că Deacon o părăsise pe tipa aia ca să vine aici. *Kendra.*

– Unde e Kendra?

– A plecat la ea acasă.

– A plecat din cauza zgomotului?

– Ea... a trebuit să se culce, fiindcă se trezește mâine dimineață pentru muncă.

– Sunny ți-a stricat tot cheful, astă-seară. Îmi cer scuze.

Nu-mi părea rău. El a dat din mână a lehamite.

- E în regulă.

- Când toate astea se vor termina poți să-ți iei revanșa - să îți dai toți rărunchii când îți-o tragi.

Mă așteptam să râdă, dar în schimb, s-a uitat la mine cu îngrijorare. Mi-am dorit să-mi fi retras gluma crasă.

- Ai încercat să-i faci o baie rece? Nu sunt expert, dar nu ar scădea asta temperatura? Țin minte că așa făcea mama cu fratele meu când era mic și avea febră.

Părea atât de evident, dar nu-mi trecuse prin cap - și nici asistentelor nenorocite cu care abia discutasem.

- Știi ce? Asta e o idee bună. Mă duc să dau drumul la apă acum. Te deranjează dacă o ții cât mă duc la baie și pregătesc totul?

Deacon s-a uitat îngrijorat prin cameră. Căuta un motiv să nu o ia în brațe?

- Ăă... desigur, a spus el într-un final.

I-am întins-o pe Sunny și mi-am luat câteva secunde ca să-l admir pe Deacon cât era de drăgălaș ținând-o, legănând-o ușor în jos și-n sus.

Am alergat până în baie, fiindcă nu voiam să-l stresez prea tare. Deja îi deranjasem seara. Am dat drumul la apă în cadă, am măsurat temperatura cât să fie rece, dar nu foarte rece. Când am închis robinetul, am observat ceva straniu: liniște.

Pentru prima oară toată seara. Sunny nu mai plângea. Primul meu instinct a fost să mă alarmez. *Leșinase?*

Am țâșnit înspre sufragerie, dar până să rostesc un cuvânt, Deacon și-a dus degetul în dreptul buzelor.

- Abia a adormit, a șoptit el.

Cumva, eram încă îngrijorată.

- Ești sigur că respiră?

- Afirmativ. O simt și o aud.

Se legăna într-o parte și-n alta.

- Mi-e teamă să opresc mișcarea, fiindcă așa am adormit-o.

În timp ce-l priveam cum se leagănă, simțeam că-mi explodează ovarele. Bărbatul ăsta era al naibii de sexy când *nu* ținea în brațe un copil. Acum? Arăta de-a dreptul neverosimil.

- Nu pricep cum de eu nu am reușit să o adorm, apoi vii tu și o ții cinci minute...

- Nici eu nu pot să zic că înțeleg, a spus el privind în jos la ea. Trebuie să fiu sincer cu tine totuși. Îmi venea să fug mâncând pământul când mi-

ai zis să o țin. Dar ea mi-a făcut treaba ușoară, a zis el dând din umeri. Nu e rău pentru prima dată când țin un bebeluș, nu?

Am rămas cu gura căscată.

– Prima dată? Cred că glumești!

– Nu, a râs el.

– Mă gândeam eu.

Sunny părea atât de relaxată în brațele lui mari. Nu era de mirare că adormise. Cred că se simțea de parcă stătea într-un pat enorm și cald, în loc de obișnuitul pătuț extensibil, prevăzut cu arcuri incomode.

– Cred că e în regulă dacă te oprești din legănat. De obicei, când adoarme, rămâne așa.

Vocea lui era joasă.

– Zici să o așez?

Îmi plăcea prea mult să-l privesc cum o ține ca să îi sugerez eu însămii asta.

– Da, hai să încercăm să o așezăm în pătuț.

Deacon m-a urmat până în camera lui Sunny. A așezat-o cu grijă pe saltea, și la început a părut că avusese succes.

Am mers tiptil prin cameră, aproape ieșind la liman până când am auzit un foșnet.

Rahat!

Și iar a început plânsul.

– La naiba, a oftat el. Am crezut că am grijă.

– Ai avut. Nu e vina ta. A simțit cumva. Și eu am mai pățit asta înainte. Probabil că e hipersensibilă azi.

M-am dus către ea să o iau în brațe și încă odată nu s-a oprit din plâns. Era la fel ca înainte.

– Să încerc să o legăn din nou? a întrebat el.

– Nu te pot forța. Asta nu e...

– Nu e nici o problemă, Carys. Sincer.

Deacon a întins mâinile și eu am așezat-o din nou în brațele lui. El s-a întors înapoi în sufragerie și de data asta s-a sprijinit de marginea canapelei, legănând-o.

Încet, dar sigur, în decursul următoarelor minute, plânsetul s-a domolit până a încetat complet. Sunny adormise din nou în patul ei regal.

Am clătinat din cap nevenindu-mi a crede.

– În mod cert îi place să stea în brațele tale.

El a zâmbit în jos la ea.

- Orice vrei să faci, fă-o acum. Fiindcă nu cred că mă voi ridica prea devreme de aici.

- Nu poți să stai așa toată noaptea.

- De ce nu?

- Pentru că e târziu. Nu vrei și tu să dormi?

- Somnul e supraestimat. Și în plus, nu uita că muncesc de acasă, așa că pot dormi mâine până la ce oră vreau dacă e nevoie și să recuperez cu munca mai târziu.

După ce transpirasem de la stres toată noaptea, aveam nevoie urgentă de un duș. De obicei, făceam baie în fiecare seară înainte de culcare, dar cu Sunny supărată, nu avusesem timp.

Aș fi groaznică dacă i-aș urma sfatul? Uram să mă simt ca un caz caritabil, dar dacă oricum nu pleca nicăieri pentru moment, de ce să nu profit de ocazie?

- Am să mă duc să fac un duș scurt, e în regulă?

- Ia-ți tot timpul din lume. Nu te grăbi. Voi fi aici.

În ciuda încurajării lui, nu m-am putut relaxa la duș. Așa că m-am spălat pe cap și am curățat săpunul de pe corp rapid. În schimb, mi-am lăsat un pic de timp ca să-mi pieptăn părul ud cu atenție și am tamponat puțin fond de ten sub ochi ca să ascund cearcănele. Voiam să arăt bine în fața lui Deacon, chiar dacă mi-era dificil să admit asta și chiar dacă nu îmi ieșea nimic oricum. Un bărbat extrem de atractiv se afla în apartamentul meu și, dacă aveam ocazia să nu arăt groaznic, am profitat de șansa asta. Nu era ca și cum aș fi planificat ca el să vină aici.

Înainte să mă aventurez din nou în sufragerie, am tras puțin cu ochiul de după ușa dormitorului și m-am bucurat în voie de imaginea lui Deacon ținând-o pe Sunny, fără ca el să-mi observe privirea fermecată.

3. DEACON. NICI SĂ NU TE GÂNDEȘTI

Eram destul de sigur că ouăle mele adormiseră. Iar dacă nu erau complet trase pe dreapta, sigur erau amorțite de la lipsa de mișcare. Nu voiam ca bebelușul să se trezească din nou, așa că nu m-am mișcat deloc cât timp Carys a făcut duș.

Cum am ajuns în această situație?

O, da. Îmi părea rău pentru Carys și am vrut să-i arăt îngrijorarea mea. Nu m-am gândit vreodată că voi putea să fiu de un real ajutor. Pentru că, hai să vorbim pe șleau, ce naiba știu eu despre bebeluși? Absolut nimic. Și mereu m-am gândit că e bine ca lucrurile să rămână astfel. E o responsabilitate uriașă. Ultimul lucru la care m-am așteptat a fost să mă simt confortabil ținând-o în brațe, sau ca ea să-și fi dorit asta. Se pare că, din nu știu ce motiv, asta mică mă plăcea.

Când Carys s-a întors în cameră, aproape că nu-mi puteam lua ochii de la ea. Părul ei, blond-roșcat, lung și drept, era lăsat liber și uscat doar cu prosopul. Nu o văzusem niciodată cu părul desfăcut. De obicei, era prins, ceea ce era la fel de drăguț pentru că puteam să-i văd ceafa frumoasă. Purta o cămașă de noapte scurtă care se mula pe silueta ei minionă. Carys era atractivă într-o manieră grațioasă. De aceea, nu m-a surprins când am aflat că fusese balerină, deși în mod normal își ascundea formele corpului. Și de ce nu ar fi făcut asta? Să aibă grijă de fetiță devenise prioritatea ei. Nu avea nevoie să impresioneze pe nimeni.

Dar, la dracu'. Mă simțeam cam jenat că mă uitam la ea în felul ăla având în vedere circumstanțele. De când am cunoscut-o, mi s-a părut că e o tipă sexy. Dar faptul că era mama cuiva a scos-o automat de pe listă.

– Totul bine? a întrebat ea.

– E perfect, am șoptit. În afară de faptul că mi-a amorțit fundul de la lipsa de mișcare. Dar mi-e teamă că se va trezi, dacă ți-o dau.

Ea a râs.

– Ești un sfânt, Deacon. Ești liber să mi-o pasezi oricând, cu riscul că se trezește. Tu nu ai nici o responsabilitate să rămâi cu noi.

Poate că nu, dar nu voiam ca Sunny să înceapă să plângă din nou. Măcar unul dintre noi – Sunny – avea parte de somn în situația actuală.

Carys s-a așezat pe canapea, vizavi de mine.

A privit în jos către fetița ei.

– Încă nu pot să trec peste faptul că nu ai mai ținut în brațe un bebeluș până acum și că prima ta încercare a fost un succes.

– Ei, ea m-a ajutat. Avantaj neloial.

Carys a zâmbit. Mă bucuram să o văd un pic mai relaxată. Părea destul de stresată când am ajutat-o pe scări și asta se întâmpla înainte de chestia cu plânsetul. Dacă mă gândesc mai bine, Carys părea sfârșită în marea majoritate a timpului. Dar nu o judecam. Chiar avea multe probleme.

Dar avea și un zâmbet încântător. Și *trebuia* să mă opresc din a observa detaliile astea. Tipa aproape că avea o plăcuță pe față pe care scria: *Nici să nu te gândești*. Iar eu nu aveam de gând să mă văd cu cineva care avea copil; copiii nu erau în planurile mele de viitor. Era deja destul de nasol ca inevitabil să se strice o relație cu cineva care locuiește chiar lângă tine, dar să mai implici și un copil care ar fi suferit când aș fi plecat? Nu, mersi. Nu conta cât de al naibii de drăguță era Carys – sau câte întrebări îmi puneam în legătură cu ea – nu aveam de gând să merg până acolo.

Totuși mă fascina. Încă de dinainte de a ști ceva despre ea, aveam impresia că era ceva mai mult decât vede ochiul. Ceva în privirea ei, poate – încerca să transmită o poveste. Multă vreme, nu am putut să deslușesc exact. Abia când am văzut fotografia ei din zilele când era balerină mi-am dat seama despre ce era vorba. Viața ei, așa cum o știa, fusese scurtată de un eveniment traumatizant.

Puteam să empatizez cu asta. Poate am simțit cumva că aveam ceva în comun. Poate de aia eram atras de ea în momentele când o priveam în ochi.

Voiam să știu mai multe despre trecutul ei, dar nu voiam să fiu indiscret. Ba chiar m-a surprins când ea și-a băgat un pic nasul în viața mea.

– Și deci... cu câte femei te vezi în același timp? Le aud în apartamentul tău din când în când, dar nu-mi dau seama dacă sunt aceleași persoane sau altele.

- Nu te sfii, am spus eu, cu ochii mari.

Ea s-a înroșit.

- Scuză-mă dacă sunt băgăreață. Sunt doar curioasă.

- Glumesc. E în regulă, am oftat eu și am ridicat din umeri. Merg la întâlniri. Nu am să te mint. Dar nu mă culc cu toate, așa cum probabil că-ți imaginezi. În ciuda părerii publicului, devine destul de obositor.

Și-a plescăit buzele.

- Hmmm... e interesant că spui asta.

- De ce?

- Am observat că tu... ei bine..., a ezitat ea.

Unde bătea?

- Eu ce?

- Când auzeam zgomote...

- Da? am încurajat-o eu.

- Am observat că rezști vreme îndelungată. Uneori mă întrebam dacă e rezistența ta sau...

- Plictiseală?

Am râs.

- Da, presupun.

Am clătinat din cap.

- Bine. Adevărul? Uneori se poate întâmpla asta din lipsă de interes. Oamenii nu sunt roboți. Îmi place să fac sex – ador să fac sex cu persoana potrivită. Dar am momente când nu am starea necesară, sau chimia nu e așa cum am crezut inițial.

- Scuză-mă că-ți pun toate întrebările astea. Doar trăiesc indirect prin intermediul cuiva care *chiar are* o viață sexuală.

Poate că era o întrebare stupidă, dar i-am pus-o oricum.

- De ce nu poți să ai o viață sexuală?

- E un pic cam dificil să ies și să cunosc oameni noi când am un bebeluș. Abia pot să mă duc până la baie.

- Ei bine... dacă are vreo importanță, sunt sigur că, dacă-ți fac publică fotografia, se va aduna o coadă de bărbați interesați să vină la domiciliu.

Ea s-a cutremurat.

- Asta mi se pare un pic cam deranjant. Trebuie să am grijă pe cine aduc în preajma ei.

- Înțeleg. Era o glumă – nu despre faptul că s-ar aduna o coadă, ci despre faptul că asta ar fi o opțiune practică și sigură pentru tine.

– Oricum, aventurile de o noapte nu sunt genul meu. Nu am avut nici una și nu cred că acum e momentul potrivit să încerc.

Curiozitatea mea creștea de la o secundă la alta.

– Ultima ta relație a fost cea cu tatăl lui Sunny?

– Da.

A privit iarăși către fiica ei.

– Era un soi de figură paternă, puternică și autoritară care m-a tras într-un fals sentiment de siguranță. Aparent doar m-a folosit ca să treacă timpul mai repede până a decis să se întoarcă la fosta lui soție. E nasol, dar a fost o lecție de viață majoră pentru mine – ai grijă în cine te încrezi.

Părea gânditoare.

– Dar, așa cum spun tot timpul, din situația asta am rămas cu Sunny. N-am plănuit să fiu mamă atât de tânără, dar nu aș da asta la schimb.

– Câți ani ai? am întrebat-o.

– Douăzeci și patru.

La naiba. Era mai tânără decât credeam.

– Dar tu? a întrebat ea.

– Douăzeci și nouă.

– Boșorogule! A zâmbit. Glumesc. Cam așa aș fi zis și eu.

– Și fostul tău cât are?

– Treizeci și opt.

M-am întrebat dacă-i plăceau bărbații mai maturi în general sau dacă asta fusese doar o întâmplare. Erau multe lucruri care mă intrigau la Carys. Lucruri pe care probabil că nu era treaba mea să le aflu oricum.

Fetița părea cufundată într-un somn adânc. În timp ce mă holbam la fața ei drăguță, la ochii migdalați și la năsul ei rotund, mi-am făcut curaj să întreb altceva, ceva ce voisem să știu dintotdeauna. Speram să nu o jignesc.

– Când ai aflat că Sunny...

Ea mi-a completat întrebarea.

– Când mi-am dat seama că Sunny are sindromul Down?

– Da. Sper că nu te superi că am întrebat.

– Deloc. Îmi place când oamenii mă întrebă. Nu ar trebui să le fie teamă. Nu mi-am dat seama de asta până am născut-o.

Primul gând a fost să spun ceva de genul: Cred că a fost devastator. Dar de ce? De ce să fie devastator? Pentru că e diferită? Am ales să o las pe Carys să continue, pentru că nu voiam să spun ceva greșit.

- Bineînțeles că a fost șocant, îți dai seama?! Și la început, eram tristă, de parcă pierdusem ceva, dar asta fiindcă nu știam mai nimic despre sindromul Down la momentul respectiv. Mă hrăneam cu reacțiile celorlalți oameni, care spuneau lucruri precum: „Îmi pare rău“. Îți vine să crezi? Retrospectiv, ei greșeau mult, chiar dacă aveau intenții bune. „Îmi pare rău“ spui când moare cineva, nu când se naște. Sper că nimeni nu mi va mai spune „Îmi pare rău“ în viitorul apropiat. Pentru că le voi face capul calendar.

Vezi? Intuiția mea de a tăcea a fost corectă.

- Cât ți-a luat până când ți-ai dat seama că nu era ceva de care să-ți fie teamă?

- Am căutat pe internet grupuri de suport cu părinți care au copii cu Down și am dat peste o lume cu totul nouă. Când vezi cum copilașii lor o duc bine așa, sunt fericiți și comunică, înțelegi că e vorba de o altă poveste care nu se naște din frică și dezinformare.

- Ei bine, eu cu siguranță învăț câte ceva din conversația noastră. Până la Sunny nu am cunoscut pe nimeni cu sindromul Down. Dar pot să văd clar că e un bebeluș sănătos și jovial.

Sunny a continuat să doarmă în timpul conversației noastre șoptite.

- Nu mă înțelege greșit, a zis ea. Sigur va avea parte de provocări pe care copiii obișnuiți nu le au. Dar, per total, viața noastră de zi cu zi decurge ca și cum nu ar avea Down.

S-a uitat în pământ.

- Când oamenii mă întrebă „ce are?“ sau „cum te simți?“, le spun că a fost binecuvântată cu un cromozom în plus și o las așa.

Mi-a plăcut mult răspunsul ăsta. Am dat din cap.

- Totul ține de perspectivă.

- Într-adevăr. Și nu o văd ca și cum ar avea un handicap. Unică poate că este, dar nu cu handicap.

Carys a început să adune niște scame de pe canapea.

- M-au avertizat despre capacitatea ei de a vorbi, că va fi întârziată. A început să primească serviciile de intervenție timpurie imediat ce s-a născut. Cineva vine la noi de câteva ori pe săptămână. E posibil să învețe limbajul semnelor înainte de a începe efectiv să vorbească, dar am să iau fiecare lucru așa cum vine. Am să angajez cel mai bun logoped. Am să învăț tot ce pot eu însămi. Dar o văd deja încercând să comunice cu mine. Chiar dacă cuvintele nu se vor forma la fel de clar și de repede ca la ceilalți copii, ne vom descurca.

O admiram pe Carys înainte, dar acum aveam și mai mult respect și admirație pentru ea. *Fata asta e fenomenală*. Ce bine ar fi fost dacă orice copil cu provocări ar fi avut un astfel de părinte!

Dar următorul lucru pe care l-a spus mi-a rupt inima.

– Cred că singura dată când mă afectează chestia asta e atunci când sunt afară, cu ea în public. Știi cum sunt uneori oamenii atunci când văd un bebeluș și se apleacă să-l vadă mai bine? Ei, și noi pățim la fel. Și câteodată, văd cum expresiile de pe fețele lor trec de la fericire la compătimire când realizează că e diferită. Asta mă întristează – nu pentru mine, ci fiindcă oamenii se uită la ea ca la o nefericire, ceva ce justifică privirea lor miloasă.

Ochii ei au început să lăcrimeze și s-a șters în grabă.

– Urăsc treaba asta, Deacon. Scuză-mă! Nu vorbesc prea des despre lucrurile astea.

– Îți mulțumesc că mi le împărtășești.

Conversația asta chiar mi-a schimbat felul în care îi vedeam pe oamenii cu nevoi speciale.

M-a fixat cu privirea.

– Eu îți mulțumesc că nu ți-a fost frică să întrebi.

Am privit în jos la chipul drăguț al lui Sunny cu un sentiment de speranță nou dobândit.

– Crezi că merită să încercăm să o așezăm din nou?

– Da, cred.

M-am ridicat cu grijă de pe canapea. Mă simțeam bine să-mi întind picioarele și să mai iau din presiunea asupra fundului meu amortiț.

Am urmat-o pe Carys în camera bebelușului și încă o dată am așezat-o cu grijă pe saltea. Nu cred că am mers vreodată atât de încet precum am făcut-o părăsind camera copilului.

Odată ce ne-am întors în sufragerie, Carys a zis:

– Acum chiar că poți să pleci acasă.

– Aha, înțeleg unde bați.

– O, nu! Dacă vrei, poți să mai rămâi, nu încercam să te alung. Sunt oricum prea agitată să mă culc. Voi sta trează o vreme. Și-mi place compania unui adult.

Era o raritate să-mi petrec vremea cu o femeie de la care nu aveam nici o așteptare. Mă bucura compania ei. Destul de mult. Carys era reală. Nu trebuia să fiu șarmant sau să afișez anumite sentimente față de ea. Puteam să fiu eu însumi. Asta mă făcea să mă simt bine.

Când și-a dat seama că nu mă grăbeam să plec, s-a uitat înapoi, spre bucătărie.

– Vrei să-ți aduc...

A ezitat.

– Rahat, nici nu știu cu ce să te servesc. Nu am alcool, exceptând acele sticle de șampanie pe care nu le deschid niciodată. Nu prea mai beau. Și e cam târziu pentru cafea. Am ciocolată caldă?

– Asta sună chiar bine. Aș fi ales asta, dacă m-ai fi pus să aleg între alcool și ciocolată caldă, am chicotit eu, după care am urmat-o în bucătărie.

A luat câteva pachetele din dulap și a umplut un ibric cu apă. Am tras cu grijă unul dintre scaunele din bucătărie și m-am așezat. Deși seara nu se desfășurase așa cum m-am așteptat, eram fericit că mă aflam aici. Nu știu dacă era de vină toată treaba cu lipsa oricărei așteptări, dar să stau în preajma lui Carys era liniștitor. Era drăguț să fii doar amic cu o femeie.

Așa că probabil n-ar trebui să te holbezi la fundul ei atunci când s-a aplecat peste aragaz.

Materialul subțire al capotului se mulase pe fundul ei, oferindu-mi o imagine de neuitat. Carys m-a privit din nou.

– Rahat!

– Ce?!

Oare are ochi la spate?

– Tocmai mi-am dat seama că ceainicul fluieră când e gata. Nu m-am gândit la asta. Poate o trezește.

– Putem să... bem o ciocolată *călduță* în schimb?

A râs.

– Am să ascult cu atenție și-l voi opri exact înainte să fluiera.

Și-a sprijinit spatele de blatul de bucătărie, împreunându-și mâinile în timp ce aștepta.

– E distractiv câte lucruri eviți ca să nu trezești un copil. În unele seri dezbat minute în șir dacă merită să deschid o apă minerală și să risc să o trezesc.

– Așa că decizi că nu merită, doar ca să afli mai târziu că vecinul pe care te poți baza are un invitat și o trezește oricum.

– Nu, a râs ea. Se pare că mă ții doar *pe mine* trează. Camera ei e destul de departe de peretele *tău*. Dar, din păcate, camera e chiar lângă bucătărie.

– Să știi că mi-am mutat patul.

- Adevărul e că nu am mai auzit nimic de atunci, deci, probabil că funcționează.

Adevărul era că făcusem sex o singură dată de când Carys menționase că ne poate auzi. Și fusesem destul de tăcut, iar Kendra crezuse că s-a întâmplat ceva rău. Faptul că vecina mea, Carys, mă putea auzi, schimbase lucrurile. Nu mai puteam să fac nimic, întrebându-mă dacă ea ascultă. Și chestia cea mai stranie era că mă excita un pic ideea că ea ar fi putut să asculte.

Când apa a început să fiarbă, ea s-a grăbit să o ia de pe aragaz. A turnat în două căni și a amestecat ciocolata înainte să mi-o ofere. Am privit în jos la cuvintele de pe cană.

- Mereu mi-am dorit să beau dintr-o cană pe care scrie: „Elegantă, răsfățată și un pic neobrăzată“.

Era rândul ei să chicotească.

- Scuze. Nu am foarte multe căni.

- O ador. Și mulțumesc. Nu am mai băut ciocolată fierbinte de o eternitate.

- Ți-aș oferi niște frișcă, dar face prea mult zgomot când țâșnește afară.

- Cred că e o urmă de glumă cu afemeiatul-de-lângă-apartamentul-tău strecurată pe acolo pe undeva, am insistat eu.

- Nu aș fi mers atât de departe, a râs ea.

Au urmat câteva secunde de tăcere stânjenitoare, înainte ca ea să continue:

- Oricum, ar trebui să mergem cu astea în sufragerie ca să n-o trezim.

- A, da. Haide!

Ne-am așezat pe colțuri opuse ale canapelei și am sorbit tăcuți din căni.

- Sper că nu te superi dacă îți mai adresez încă o întrebare personală, am spus.

Ea și-a lins buzele.

- Bine...

- Ce s-a întâmplat de nu ai mai putut să continui cu dansul profesionist? Ce tip de accidentare ai suferit?

Ea a clătinat din cap.

- N-o să-ți vină să crezi.

- De ce?

- Pentru că e penibil.

- Ei bine, acum chiar că m-ai făcut și mai curios.

– Am căzut pe niște scări și mi-am rupt glezna, a mărturisit ea. Poți să-ți imaginezi?

Am răsuflat adânc.

– O, Doamne!

– De asta e atât de stupid. Nu e ca și cum m-aș fi rănit în timpul dansului sau făcând ceva impresionant. E chiar trist.

Empatizam cu ea.

– Cât timp ți-a luat până ți-ai dat seama că ți-a afectat cariera?

– Nu am crezut că va fi pe termen lung – până când compania mi-a anulat contractul. Mereu m-am gândit că-mi vor da timp să mă vindec și că într-un final aveam să mă întorc la muncă. Dar se pare că, au văzut în accidentarea mea o obligație legală. Doctorii păreau să susțină că voi continua să am probleme recurente cu glezna ruptă, chiar și după operație, așa că rapoartele medicale au întărit decizia companiei.

– Cred că ai fost șocată.

A luat o gură și a dat din cap.

– Am resimțit-o ca pe o moarte – moartea viitorului pe care am crezut că-l am. A trebuit să-mi reinventez viața. Și pentru o lungă perioadă, nu am văzut decât o gaură neagră. Abia când a venit Sunny pe lume mi-am dat seama că eram menită pentru un alt scop.

La naiba. Cuvintele ei mi-au atins direct sufletul. Țasta ar fi fost momentul oportun să-i spun povestea mea. Ar fi văzut câte aveam în comun. Dar, în definitiv, am considerat că nu era ocazia cea mai bună ca să aduc vorba. Discuția asta era despre ea, nu despre mine. Și, în plus, era târziu și nu voiam să deschid cutia Pandorei.

Am continuat să mai vorbim o vreme și, într-un final, ea a verificat ora pe telefon.

– Ar trebui să încerc să dorm un pic în caz că se trezește.

– Da, bineînțeles.

M-am ridicat de pe canapea.

Ea s-a întins ca să-mi ia cana.

– Mulțumesc pentru tot ce ai făcut astă-seară, Deacon.

– Mersi pentru ciocolată. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, să te cunosc mai bine.

– Da, poți să treci oricând pe la noi, când Sunny nu seamănă furtună pe casa scării.

– Sigur o voi face, am spus eu, stând în dreptul ușii. Seară bună!

După ce m-am întors în apartamentul meu, mă gândeam doar la Carys și-mi imaginam cum arăta ea atunci când dansa. Recunosc, uneori îmi imaginam cum dansa ea *dezbrăcată*. Dar asta avea să rămână secretul meu murdar.

Peste toate, nu puteam să scap de junghiul ăla din piept, familiar și vechi care apăruse când ea a menționat accidentarea. Știam foarte bine ce înseamnă să ți se spulbere visurile.

4. CARYS. PROMITE-MI CĂ NU RÂZI

Zgomotul slab al traficului de pe stradă era singurul sunet din cameră care se auzea în timp ce eu o așteptam pe Cynthia Bordeaux, directoarea companiei City Ballet, pentru a începe interviul. Cynthia și cu mine ne cunoșteam de acum câțiva ani, pe vremea când dansam pentru concurența ei.

În cele din urmă s-a așezat pe locul din fața mea, încrucișându-și brațele.

– Bun, să trecem la treabă, Carys. De ce crezi că ești cea mai bună alegere pentru postul acesta de PR?

Încercând să par încrezătoare, mi-am îndreptat spatele.

– Pentru că știu industria pe dinăuntru și pe dinafară, nu doar ca dansatoare, dar am lucrat și pe partea de administrare timp de câțiva ani după accidentarea mea. Experiența asta completă, precum și aptitudinile mele de scriere și de exprimare mă fac alegerea perfectă.

Își mișca pixul printre degete.

– Dar nu ai o experiență specifică în relații publice. Deci sper că-mi înțelegi reținerea în a te angaja pe poziția asta.

– Păi, nu am lucrat niciodată în relații publice. Dar am avut luni de zile în care am răspuns presei în legătură cu accidentarea mea, în timp ce încercam să fiu pozitivă, ceea ce m-a antrenat să fiu pregătită pentru orice situație imprevizibilă. Și sarcini precum redactarea unui comunicat de presă sunt destul de clare. De fapt, deja m-am înscris la un curs online de începători, în așteptarea acestei slujbe.

– Mă bucur să aflu că ești proactivă. Asta arată interes real pentru funcția pe care o avem de oferit.

– Sunt foarte interesată, Cynthia.

– Trebuie să recunosc, sunt impresionată că ai reușit să treci peste schimbarea traumatică a vieții tale după accidentare și ai acceptat un alt serviciu în cadrul companiei la care erai angajată. Ai ales să rămâi în industrie, ceea ce apreciez.

- Păi, am dansat toată viața mea și am făcut tot posibilul să-mi asigur un cadru profesionist. Când asta s-a terminat abrupt, nu eram pregătită să plec. Accidentarea nu mi-a răpit dragostea pentru balet.

- Ce te-a determinat să pleci definitiv? A fost doar faptul că erai însărcinată sau și altceva?

- N-am mai mers la serviciu ca să am grijă de fiica mea, da.

Și-a lăsat capul pe o parte.

- De ce vrei să te întorci la muncă?

- M-am simțit un pic agitată în ultima vreme. Ador să stau acasă, dar cred că a venit momentul să revin la muncă. E vorba și de aspectul financiar. Dar faptul că am stat departe de muncă mi-a conferit o energie nouă pentru următorul proiect la care mă voi înhăma. Sunt foarte entuziasmată pentru următoarea etapă a vieții mele.

Ea a oftat.

- Îmi dau seama că ai multe pe cap acum, așa că voi fi sinceră în a-ți spune că cea mai mare ezitare pe care o am e aceea că nu vei fi atât de disponibilă pe cât vom avea noi nevoie, a zis ea, încrucișându-și mâinile. Desigur, o mare parte din sarcini pot fi făcute de acasă, dar sunt destule evenimente pentru care va trebui să fii la fața locului. Uneori nu avem suficient timp la dispoziție ca să anunțăm din vreme, depinde de situație – să zicem, dacă e nevoie să distrezi un investitor. Crezi că vei fi capabilă să găsești pe cineva care să stea cu copilul pe ultima sută de metri?

În adâncul sufletului, știam că asta avea să fie cea mai mare provocare. Dar nu aveam de gând să o las să-mi închidă ușa-n nas. Eram hotărâtă să găesc o soluție.

- Sunt o expertă a improvizației, Cynthia. Când eram accidentată, am făcut tot ce puteam ca să nu mă copleșească acea situație. Când am rămas însărcinată, nu știam nimic despre creșterea copilului – am improvisat și acolo. Vreau serviciul ăsta atât de mult încât sunt în stare să fac orice ca să meargă. Pot să-ți promit 100% că nu voi rata nici o apariție?! Nu. Dar pot să-ți promit că voi depune toate eforturile ca să fiu acolo unde ai nevoie de mine. Iar dacă se va întâmpla să ratez ceva, voi munci de zece ori mai mult ca să mă revanșez, ca să te asigur că sunt dedicată serviciului.

Am răsuflat adânc, iar ea a clătinat din cap molcom.

- Nu e nici o îndoială că dă bine din punctul de vedere al relațiilor publice să angajăm pe cineva care e foarte respectat în industria asta. Nu

mai zic că ai muncit pentru concurență, așa că ar fi un soi de *revanșă* dacă te-am avea în echipă. Mereu am vrut să i-o trag lui Charles cumva.

Am zâmbit. Dacă asta ajuta în decizia ei de a-mi oferi serviciul, nu mă deranja.

A bătut cu stiloul în birou.

– Facem așa. Lasă-mă să mă gândesc la asta! Mai am câțiva oameni de interviuat, și vreau să le ofer tuturor șansa asta. Te sun după ce am luat o decizie.

Idea de a mai interviua și alte persoane cu mult mai experimentate mi-a creat anxietate. Totuși, am încercat să mențin o grimasă serioasă.

– Asta sună grozav.

Am clătinat din cap, în timp ce m-am ridicat de pe scaun.

– Iar dacă mai e nevoie de ceva din partea mea, te rog să nu eziți să-mi dai un telefon sau un e-mail. Sper că-mi vei da șansa să demonstrez ce pot.

Ea a întins mâna.

– Carys, a fost minunat să te revăd. Ești la fel de adorabilă precum mi te aminteam.

După ce am plecat din clădirea City Ballet, am fost să o iau pe Sunny de la Simone de acasă. Fiindcă locuia în apropiere, se oferise cu drag să aibă grijă de fiica mea. Dar având în vedere lipsa ei de experiență, nu voiam să târăgănez în caz că ceva ar fi mers rău.

În drum către prietena mea, mi-am verificat e-mailul. Am fost foarte surprinsă când am văzut ce multe răspunsuri primisem la anunțul de angajare a unei bone cu jumătate de normă. Eu credeam că va fi greu să găsec pe cineva interesat de un program flexibil. Dar acum părea că subestimase numărul persoanelor care nu voiau să fie legate de o rutină fixă. Asta m-a umplut de speranță. Poate că lucrurile aveau să se aranjeze până la urmă.

După-amiază târziu, după ce eu și Sunny ne-am întors acasă, am auzit o bătaie în ușă.

Uitându-mă pe vizor, am zâmbit. Deacon stătea acolo cu două cafele Starbucks în mâini. În ultimul timp, nici măcar nu-mi mai trimitea mesaje când se ducea după cafea. Dacă era prin preajmă, trecea pe la mine, proactiv, cu câte un latte.

- Ești persoana mea favorită în acest moment, am spus, întinzând mâna spre cafea. Mulțumesc foarte mult. Nu ai idee cât de mult am nevoie de asta acum.

Ochii lui s-au mărit în timp ce mă măsura din priviri.

- Ia te uită! Arăți grozav.

Încă purtam rochia neagră cambrată de la interviu. Părul meu era lăsat pe spate și coafat în bucle lejere. Aceasta era, cu siguranță, cea mai elegantă versiune a mea pe care o văzuse Deacon până acum.

- Mă aranjez cum trebuie când e nevoie.

- Unde ai fost?

Nu am răspuns imediat, ci m-am îndreptat către portofel, deși știam că și de data asta avea să-mi refuze banii. Deacon a întins palma.

- Oprește-te! Nu-i voi primi.

- De ce plătești tu pentru cafeaua mea din nou?

- Pentru că n-ai cerut-o. Eu am ales să o cumpăr. Acum bea-o și pune deoparte bănușii.

- Mă răsfeți, Deacon. Și având în vedere că nu am nici un venit, apreciez foarte mult gestul tău.

Am luat o gură și apoi am zâmbit.

- Dar asta s-ar putea să se schimbe curând, am adăugat pe un ton melodios.

El s-a înviorat.

- Ai primit un loc de muncă?

- Nu încă. Dar de asta sunt aranjată. Am avut un interviu azi.

- Pe bune?! Pentru ce post?

- E o slujbă în relații publice la o companie de balet, alta decât cea pentru care am lucrat înainte.

- E fantastic, a spus el încântat. Pare perfect pentru tine.

- Păi, nu pot sărbători până nu primesc oferta. Iar dacă se întâmplă, va trebui să găsesc o soluție pentru Sunny. Probabil că voi munci mai mult de jumătate de săptămână de acasă, dar vor fi câteva evenimente la care va trebui să particip, uneori din scurt. De aceea, trebuie să mă întâlnesc cu câțiva oameni.

- Ai vreo pistă?

- Chiar am. E o companie care potrivește familii cu bone. O amică a unei amice mi-a recomandat-o. Mi-au trimis deja câteva persoane pe care să le intervievez azi. Va trebui să discut cu toate, dar compania garantează pentru ele, le verifică trecutul și se asigură că au experiența

potrivită. De exemplu, eu am cerut persoane care au lucrat cu copii cu nevoi speciale, am adăugat eu, luând încă o gură. Mă rog să iasă totul bine.

– Bunica mea spune tot timpul că, atunci când gândești pozitiv și crezi că totul se va rezolva, așa va fi. Nu avem idee cât de mult influențează perspectiva noastră lucrurile.

– Eu sigur trebuie să mai lucrez la asta.

Deacon s-a așezat pe canapea și a luat un ghem de lână pe care-l lăsasem acolo cu o seară-n urmă.

– Ce croșetezi?

– O, învățam singură să croșetez, dar nu merge prea bine. Voiam să-i fac o pălărioară lui Sunny.

– Promiți să nu râzi, bine? a spus el.

– De ce să râd?

– Să nu râzi la ce urmează să-ți spun.

Înainte să mai poată rosti ceva, telefonul meu a sunat. El a fluturat din mână.

– Răspunde. Am să-ți povestesc după.

Când m-am dus să răspund, Deacon s-a îndreptat spre locul în care Sunny se legăna. A îngenuncheat și i-a șoptit ceva.

Apelul era de la un număr pe care nu-l cunoșteam.

– Alo?

– Carys? Sunt Cynthia.

Am tușit ca să-mi dreg glasul.

– O, bună, Cynthia.

Cu ochii mari, am privit înspre Deacon. El mi-a arătat că-mi ținea pumnii.

– M-am gândit mult după ce ai plecat din birou azi, a spus ea. Mereu am fost genul care se încrede în intuiția proprie.

Inima a început să-mi bată repede.

– Bine...

– Intuiția mi-a spus să nu mai pierd timpul interviewându-le pe celelalte două persoane. Că ar trebui să-ți ofer ție poziția. Cu istoricul tău, mă îndoiesc că ar exista cineva care ar putea să fie mai dedicat decât tine.

Am rămas cu gura căscată.

– Vorbești serios?

– Da. Felicitări! Postul e al tău dacă ți-l dorești.

- Da. Da, mulțumesc!

Deacon a ridicat un deget mare în sus și a afișat un zâmbet larg.

- Presupun că vei avea nevoie de un pic de timp ca să găsești pe cineva potrivit pentru fiica ta, așa că de ce nu fixăm de pe acum data la care să-ncepi serviciul, să zicem, peste trei săptămâni? Poți să-mi spui dacă crezi că vei avea nevoie de mai mult.

Clipind des, am răspuns:

- Desigur. Sună grozav!

Îmi venea să țopăi de bucurie.

- Am să-ți trimit un e-mail cu data exactă. Plănuim să muncești de la birou ca să faci cursurile de training cel puțin în primele trei zile.

- Bine. Așa facem.

- Ținem legătura.

- Cynthia... am intervenit înainte ca ea să-nchidă telefonul.

- Da?

- Mulțumesc mult că mi-ai dat o șansă.

- Sunt sigură că n-o să mă dezamăgești.

- N-o să te dezamăgesc.

- Felicitări!

- Îți mulțumesc.

După ce am închis, am fluturat din mâini și am țipat:

- Nu-mi vine să cred că l-am luat!

- La naiba, da!

Deacon a strigat și el în timp ce venea înspre mine și m-a tras într-o îmbrățișare.

Uau!

Nu mă așteptasem la asta, dar sigur mă simțeam grozav să fiu strânsă în brațele lui. Acum înțelegeam concret de ce fiicei mele îi plăcuse atât de mult.

S-a retras.

- Mă bucur atât de mult pentru tine, Carys.

- Sper să reușesc să mă descurc cu ambele sarcini, dacă fac lucrurile să meargă.

- Nu *dacă*... ci *când*. Vei reuși. Trebuie să crezi în asta.

- Ai dreptate. Am jurat că voi crede și așa va fi, am zâmbit eu.

Mulțumesc că m-ai amintit.

- Bravo!

– Vrei să sărbătorești cu mine în seara asta? am întrebat, simțindu-mă euforică. Fac cinste. Insist.

Zâmbetul lui a pălit.

– Rahat! Mi-ar face plăcere. Dar am promis cuiva că o să merg la un concert în seara asta. Ea deja a cumpărat biletele și...

– O, Doamne! am fluturat din mână. Nu e nevoie să te justifici.

– Nu. Vreau. Pentru că mi-ar fi făcut mare plăcere să sărbătoresc cu tine astă-seară. E mare lucru.

M-am simțit prost pentru că am făcut sugestia asta. Poate că oferta asta de serviciu mi-a dat un fals sentiment de încredere.

– Nu ar fi trebuit să presupun că n-ai altceva mai bun de făcut decât să sărbătorești cu mine dintr-un impuls.

– De ce? Suntem prieteni, nu? Prietenii sărbătoresc unii cu alții.

Și iată. Mă băgase oficial la categoria „prieteni“. Nu era de parcă nu știam asta deja. Dar presupun că o parte din mine păstrase o mică licărire de speranță pentru ceva mai mult decât o legătură platonice. Și de ce aș fi dorit asta cu – așa cum se botezase singur – afemeiatul de alături? Nu mi-ar fi priit.

– Rămâne pe data viitoare, bine? a insistat el.

Fiindcă trebuia să se pregătească de întâlnire, Deacon a plecat câteva minute mai târziu.

După ce ușa s-a închis în urma lui, m-am îndreptat spre Sunny, care se bucura, încă liniștită, în leagăn.

– Se pare că suntem doar noi două pentru sărbătoarea din seara asta. Mă gândeam să comand sushi pentru mine și piure din cartofi dulci pentru tine? Ce zici? Sună bine?

Ea a dat din piciorușe și a afișat un zâmbet larg.

Apoi, mi-am adus aminte că Deacon voia să-mi spună ceva înainte de apelul Cynthiei. Mă rugase să nu râd. Dar acum râdeam doar gândindu-mă la asta – neștiind nici măcar de ce naiba râdeam.

•

Seara târziu, după ce Sunny a adormit, m-am așezat cu rulourile de somon comandate și am deschis o sticlă de șampanie rosé pe care o aveam în frigider încă de dinainte să se nască fiica mea.

Am aprins televizorul, selectând programul de *streaming* și am decis să vizionez câteva episoade din *Flip or Flop* pe HGTV – din sezoanele mai

vechi, acelea de dinaintea divorțului dintre Tarek și Christina. Dar nu mă plângeam. Măcar aveam ce să sărbătoresc.

La jumătatea mesei, am primit un mesaj. Era o fotografie cu un pahar de șampanie.

Deacon: Îți urez noroc!

I-am trimis înapoi o fotografie cu mine sorbind din șampanie.

Carys: Noroc!

Deacon: Frumos!!! Mă bucur să văd că sărbătorești.

Carys: Cum a fost concertul?

Deacon: A fost în regulă. Abia aștept să ajung acasă și să dorm, totuși.

Carys: Vii acasă singur astă-seară?

Deacon: Da. Nu am chef.

Carys: Aaa, uneori câștigi, alteori pierzi. Mare păcat. Dar măcar știu că voi avea parte și eu de somn. ;-)

Deacon: Este foarte adevărat.

Carys: Scuze, nu m-am putut abține.

Deacon: Pot să suport.

Carys: Asta explică de ce îmi scrii mesaje când ești la întâlnire. Sper că nu e chiar în fața ta.

Deacon: Nu. Șampania am băut-o mai devreme (dar în onoarea ta). Sunt într-o pauză la baie acum.

Carys: Ce drăguț să te gândești la mine când ești acolo!

Deacon: Nu sunt pe budă. Nu-ți face griji!

Carys: Atunci e bine.

Deacon: Ce ai mâncat alături de șampanie?

Carys: Mi-am comandat niște sushi de la Miku.

Deacon: Localul ăla e bun. Dar ai încercat Ichigo?

Carys: Nu.

Deacon: Ooo... trebuie! Am să iau eu ceva cândva săptămâna asta și am să-ți aduc.

Așteptam deja cu nerăbdare ziua aceea, un pic cam prea mult. Apoi m-am gândit la ceva.

Carys: Hei, ce voiai să-mi spui mai devreme? Când m-ai rugat să nu râd de tine. Am primit apelul ăla despre slujbă și nu ai mai avut ocazia

să-mi spui. LOL

Deacon: Vezi? Râzi deja.

Carys: Scuză-mă.

Deacon: Chiar vrei să știi?

Carys: Da.

Punctele de suspensie se mișcau pe ecran în timp ce el tasta.

Deacon: Mai demult croșetam și eu.

Carys: Poftim? LOL. Pe bune?

Deacon: Te-am rugat să nu râzi.

Carys: În realitate nu râd. Jur. Nu cu voce tare. Doar că nu mă așteptam să spui asta.

Deacon: Cum am învățat e o poveste aiurea rău. Într-un fel, am fost obligat. Am să-ți povestesc data viitoare când bem cafeaua. Trebuie să mă întorc la masă sau altfel o să creadă că mi-o frec singur pe aici.

Ei bine, asta era ceva foarte ușor de vizualizat.

Carys: Mda. Te las să te întorci la întâlnirea ta.

Deacon: Și eu te las să te întorci la spumantul tău.

Carys: Mersi că te-ai interesat ce mai fac.

Deacon: Să te bucuri de restul serii.

Carys: Imaginația mea o va lua razna, gândindu-se la tine fiind forțat să croșetezi, cu un pistol la cap.

Deacon: Nu e chiar așa de rău. Dar pe aproape.

Degetul meu a zăbovit pe tastatură. Voiam atât de mult să-i spun să se oprească pe aici când se va întoarce din oraș. Dar m-am gândit mai bine. Apoi mi-a scris din nou.

Deacon: Bine. Am să-ți spun foarte repede. Când aveam șaisprezece ani, eram rebel, intram în belele. Părinții mei m-au obligat să locuiesc cu bunica pe timpul verii. Tot ce aveam voie să fac era să mă duc la antrenamentul de fotbal și să vin înapoi acasă. La momentul respectiv, ea croșeta haine pentru familii nevoiașe. Pulovere, eșarfe, lucruri de genul ăsta pentru iarna care avea să vină. M-a învățat și pe mine. M-a forțat să stau cu ea în fiecare seară și să o ajut.

Nu-mi puteam reprimă zâmbetul.

Carys: Uau, ce drăgălaș!

Deacon: La acea vreme eram destul de nefericit. Dar când am livrat lucrurile pe care le-am creat și am văzut zâmbetele de pe fețele acelor copii, nu mai părea totul atât de rău.

Carys: Asta e o poveste minunată.

Deacon: Să duci secretul ăsta în mormânt, Kincaid. Nu pot să las un zvon despre mine, croșetând alături de o bătrână, să-mi strice combinațiile.

Carys: S-a făcut. LOL

Deacon: Bine. Chiar plec acum.

Carys: Să ai o seară bună.

Deacon: Și tu.

A închis conversația noastră tastând trei emoticoane cu pălărie de sărbătoare, iar mie-mi venea să plesnesc de fericire că nu se *înțelegea* cu tipa de la întâlnire. Că se gândise la *mine* în seara asta.

5. DEACON. CE INTRĂ TREBUIE SĂ ȘI IASĂ

Știam că azi era prima zi a lui Carys la noul loc de muncă. În ultimele săptămâni, interviewase o mulțime de oameni care să o supravegheze pe Sunny. În sfârșit găsisese o doamnă care-i plăcea – o dădacă pensionară care căuta ceva să se țină ocupată și care nu avea așteptarea unui program fix.

M-am trezit la 5 dimineața și m-am dus la sală, apoi am trecut pe la Starbucks pe drum înapoi ca să-i pot lăsa o cafea lui Carys înainte să plece la muncă. Chiar dacă-și băuse cafeaua, una în plus nu avea să strice azi.

Cu tava de carton în mână, am bătut la ușă. Ea a deschis și era clar că se întâmplase ceva rău.

– Ce e?

Vocea ei tremura.

– Sharon, femeia care trebuia să vină azi să stea cu Sunny, tocmai a sunat. Soțul ei are probleme cu respirația și a trebuit să-l ducă la urgențe. Nu poate să ajungă azi.

O lacrimă i-a curs pe obraz.

– Asta e prima mea zi și deja mă vor da dispărută.

A răsuflat adânc.

– M-am săturat, Deacon. Sunt terminată.

Rahat.

– Agenția nu poate să-ți trimită pe altcineva?

– E prea din scurt. Ar trebui să plec în zece minute.

A clătinat din cap.

– Va trebui să-i explic situația Cynthiei și să văd dacă pot să-mi amân startul cu o zi. Dar sincer, dacă aș fi în locul ei, mi-aș spune să nu mă mai deranjez să vin și mâine.

Asta m-a enervat; nu era corect. Carys chiar se gândise la toate. Situația asta nu era din vina ei. Avea nevoie de serviciul ăsta în relații

publice și era posibil să nu mai găsească ceva atât de potrivit pentru ea vreodată.

Carys nu știa, dar noi doi eram suflete înrudite. Știam prea bine cum era să îți redefinești viața. Să găsești ceva care-ți dă un scop – după ce ți s-a dăruțat întreaga lume – însemna totul.

O voce din capul meu m-a împins să-mi ofer sprijinul, deși era în afara zonei mele de confort. Mi-a luat câteva secunde până ce frica s-a disipat. Deși probabil că eram complet nebun, am refuzat să o las pe Carys să eșueze.

– Crezi că mă poți învăța tot ceea ce trebuie să știu despre supravegherea lui Sunny în zece minute?

S-a uitat în sus în timp ce înregistra cuvintele mele. Ochii ei s-au mărit.

– Nu te pot lăsa să faci asta, Deacon.

– Haide. Pierdem timpul. Știm că stăpânesc foarte bine ținutul în brațe. Ce altceva mai trebuie să știu?

Stătea acolo în stare de șoc. Ținea de mine să împing lucrurile înainte.

– Arată-mi cum să-i schimb scutecul.

– Vorbești serios?

– Da. Haide. Nu vrem să întârzii.

A luat-o pe Sunny în brațe din locul de joacă și a dus-o în camera bebelușului.

Arătând dezorientată, Carys a făcut tot posibilul să-mi arate procesul de schimbare a scutecului. Cuvintele i se rostogoleau rapid de pe buze.

– Rulezi scutecul murdar ca pe o minge și îl pui în acest coș.

– Destul de ușor, am spus eu calm, deși chestia cu scutecul mă înspăimânta.

– Asta are doar pipi, dar dacă are și caca, îi ridici picioarele așa și folosești șervețelele ca să o cureți. Eu totuși folosesc un șervețel și după pipi.

Apoi, mi-a arătat cum să șterg din față în spate fundul durduliu al lui Sunny. Am înghițit în sec. Dacă nu avea caca acum, erau șanse mari ca să facă mai târziu. M-am jurat că o să-mi fac griji atunci când va veni momentul. Dar nici nu puteam să spun că abia îl așteptam.

– Iei un scutec nou de aici și îl așezi sub ea, îndoi partea de deasupra și apoi îndepărtezi sigiliul ariciului fixând cu atenție lateralele.

Am râsuflat.

– Asta pare destul de clar.

- Da, ei bine, depinde de situație, dar cel mai important lucru e să ai grijă să nu cadă de pe masă. Dacă nu o schimbi sau nu o cureți perfect, nu e sfârșitul lumii.

După aceea, Carys a pus-o pe Sunny în leagăn și m-a dus în bucătărie să-mi arate unde era laptele praf.

- Aceste recipiente care conțin fiecare câte o singură porție se toarnă chiar în sticla de acolo, pe care o folosesc eu, a spus ea arătând cu degetul către ustensile.

Carys a pus borcanele cu mâncare pentru bebeluș de care urma să am nevoie direct pe blat, alături de o lingură de plastic.

A început să scrie orarul pentru mese.

- Deja a mâncat porția de dimineață, așa că următoarea masă poate fi piureul de banane de la ora opt. De obicei, mănâncă cereale din orez la micul dejun, dar asta e un pic cam complicat de făcut, așa că am să-i dau asta la cină.

Am dat din cap, încercând din răspuțuri să rețin totul.

- Nu-ți face griji! E totul aici pe bucata asta de hârtie - ce să-i dai și când.

M-am scărpinat în cap.

- Bine... sigur.

- Eu i-aș schimba scutecul pe la zece. Deci o dată la două ore.

Am înghițit în sec, dar am încercat să par nonșalant. Carys a ridicat unul dintre borcane.

- În jurul orei 11, va mânca acești cartofi dulci și mazăre. Apoi, îi vei da o altă sticlă cu lapte praf.

Am început să ameteșc puțin.

- Priceput.

- La prânz, vei vrea să o pui să doarmă. Dar schimbă-i scutecul mai întâi. Să-mi scrii dacă ai probleme. De obicei, asta înseamnă doar să o pui pe spate în pătuț și să-i dai drumul la carusel. E în regulă să o lași trează. Fiindcă într-un final adoarme dacă e pornit caruselul.

Încercând să-mi mențin fața de bărbat dur, am clătinat din cap:

- Sună bine.

- Unii copii au nevoie să doarmă de două ori în timpul zilei, dar ea nu are. Am descoperit că doarme mai bine noaptea dacă face nani doar o dată.

- Și spuneaai cândva că puiul de somn ține între o oră și trei?

- Da. Sunt impresionată că ai ținut minte asta.

A zâmbit.

- Dar da, e destul de imprevizibil.

- În regulă.

- Depinde când se trezește, dar eu i-aș mai da o sticlă imediat după somn sau în jurul orei trei după-amiaza. Asta o să o țină până la cină și de restul mă ocup eu când ajung acasă.

M-am uitat pe mobil să văd cât era ora. Trecuseră zece minute de când ajunseseam. Trebuia să plece.

- O să întârzii. Nu-ți face griji pentru noi! Du-te!

- Ești sigur de asta?

- Da.

- Mulțumesc. Mulțumesc. Mulțumesc. Îți rămân profund îndatorată, Deacon. Enorm!

S-a grăbit să-și adune lucrurile.

- Să nu uiți ceva, am avertizat-o, luând una dintre băuturile din tavă.

- Ia asta cu tine.

A luat cafeaua din mâna mea și s-a mai uitat în jur o dată.

- Am telefonul, am geanta...

A luat o gură de aer adâncă și a fugit să o sărute pe Sunny pe cap.

- La revedere, bebelușo. Să fii bună cu Deacon.

S-a uitat la mine.

- Nu-mi vine să cred că tocmai am zis asta - *cu Deacon*.

Nici mie.

- Ne vom descurca.

- Să-mi scrii dacă ai nevoie de mine. Nu contează cât de des.

- Bine, dar o voi face doar dacă e musai, ca de exemplu, dacă e apartamentul în flăcări.

- O, Doamne, nu spune asta, a adăugat ea ieșind în grabă pe hol.

După ce am închis ușa, liniștea a devenit apăsătoare.

Sunny mă privea din leagăn. Eram relaxat fiindcă părea bucu-roasă. Măcar unul dintre noi era calm.

- Bine... toată chestia asta cu „ne vom descurca“? A fost la cacealma, pentru ca mama ta să nu se îngrijoreze. Sunt îngrozit, micușo. Trebuie să mă ajuți. Fără surprize și ne descurcăm.

Ea a chicotit.

- Bine, ești de acord să te relaxezi acolo o vreme? După programul încropit de mama ta pare că nu avem nimic până la opt.

Mi-am mângâiat bărbia.

- De fapt, trebuie să mă duc vizavi să-mi iau laptopul pe care o să lucrez cât timp tu dormi. Te iau cu mine. Ești de acord cu asta?

Dezlegând-o din leagăn, am ridicat-o.

Am mers până în apartamentul meu și am luat tot ce mi-a încăput în mâna stângă: laptopul, un pachet de fâșii de pastramă de vită și chipsuri. Nu știam exact ce gustări avea Carys prin casă.

Pe drumul spre ieșire, m-am oprit în dreptul oglinzii care atârna lângă ușă. Nu știam dacă să râd sau să plâng la imaginea mea jonglând cu toate acele lucruri și cu copilul în brațe. Când s-a văzut în oglindă, Sunny a fluturat un rânjet larg, fără dinți. Ochii ei migdalați s-au deschis ca niște fante la bucuria de a-și vedea reflexia.

La naiba, e adorabilă.

- Îți plac oglinzile, nu? Ei bine, măcar știi o metodă de distracție în caz că celelalte pică. I-am șoptit la ureche: Am să-ți spun un secret. Și mie-mi plac. Mă uit prea mult la mine înainte să ies undeva. Dar nu voi recunoaște asta nimănui în afară de tine.

Ea a râs de parcă mă înțelegea, dar probabil că era doar amuzată de propria imagine în oglindă.

Când ne-am întors la Carys în apartament, venise timpul pentru micul dejun al lui Sunny. Am pus-o jos în scăunel, dar a început să plângă.

Rahat. Știam că asta a fost o idee rea.

- Ce s-a întâmplat? Ce am făcut?

Am vorbit cu ea de parcă așteptam un răspuns. Dar, după ce am luat-o iar în brațe, plânsul s-a oprit. Se uita la mine cu ochii înlăcrimați și mi-am dat seama că se repeta scena din seara cealaltă. Voia să fie ținută în brațe.

- O, iar ne-am întors aici?

A continuat să mă privească până ce a zâmbit.

- Nu, nu, nu. De ce zâmbești? Încerci să mă prostești sau ceva? Ca să te mai țin? Nu o să-ți meargă așa.

A zâmbit și mai larg.

Încă o dată, am încercat să o așez în scaun. Iarăși, a început să țipe.

- La naiba! am zis eu și apoi m-am blestemat în minte că înjurasem de față cu ea. N-ai auzit nimic.

Luând-o din nou în brațe, am încercat să deschid borcanul cu piure de banane în timp ce o țineam și pe ea. Până la urmă, am hrănit-o stând în picioare. Cred că îi era tare foame fiindcă își ținea gura deschisă după fiecare îmbucătură.

- Doamne, fată! Ți-e foame, nu glumă.

Apoi mi-am dat seama: ce intră trebuie să și iasă. Mi-am alungat acel gând din cap, jurându-mi că o să mă ocup de asta când se va întâmpla.

Lingura a atins fundul borcanului și nu mai era nimic. Ea-și lîngea buzele. Carys lăsase încă un borcan cu piure de banane pe masă, deci am presupus că vom continua și cu acela. L-a devorat pe al doilea la fel ca și pe primul.

Încă ținând-o, am luat un șervețel de bucătărie pe care l-am udat un pic înainte să o șterg la gură.

– În regulă. Primul pas era gata. Ar trebui să fii bine pentru o perioadă. Am să încerc să te așez în leagăn, ca să-mi verific e-mailurile.

În secunda în care fundul ei a atins scaunul leagănului, a început să se frământe și a izbucnit în plâns.

La naiba!

M-am încurajat să rezist până la capăt. Să o las să plângă. Dar după cinci minute de urlete și de cutreierat camera, am cedat.

– Bine, bine. Ai câștigat.

Am ridicat-o din nou.

Am mers până în dreptul canapelei și ne-am așezat.

– Trebuie să ne întâlnim în alte circumstanțe, Sunny.

Acum, că se calmase, mă fixa cu privirea. Era ceva minunat să privești un copil care se uită la tine cu încântare pură. Oare la ce se gândea? Sau poate doar își vedea reflexia. Apoi, a zâmbit din nou. Măcar era fericită. Iar eu eram deja obosit. De-abia trecuseră două ore și mă simțeam de parcă fusesem aici de câteva luni. Dacă cineva mi-ar fi zis ieri că azi voi sta blocat într-un apartament cu un bebeluș toată ziua, mi-ar fi fost groază. Dar realitatea nu era chiar așa de rea – doar diferită. Obositoare, da. Dar puteam să văd, în teorie, de ce oamenilor le plac copiii – mai ales când ea era atât de bucură.

Când ceasul a bătut ora zece, mi-am dat seama că sosise vremea schimbării scutecului. M-am ridicat și am mers cu Sunny până în camera ei.

Te rog, să nu fie și rahat.

După ce am întins-o pe masa de înfășat și am deschis ariciii unui scutec, am fost ușurat să văd că era vorba doar de pipi.

Scor unu: Deacon.

Încercând să-mi amintesc pașii pe care mi i-a arătat Carys, am schimbat-o pe Sunny într-un scutec nou cât mai repede posibil. Când m-am întors în camera de zi, am privit ceasul. Iisuse! Era doar 10 jumătate.

Iar eu mă simțeam de parcă trecuseră o mie de ani.

La unsprezece, i-am dat cartofii dulci și mazărea, și am continuat cu formula așa cum fusesem instruit – toate în timp ce o țineam în brațe ca să nu o ia razna.

Formula a fost înghițită fără emoții. Carys nu a menționat dacă să o bat pe spate, dar avea sens să încerc. După o clipă m-am bucurat al naibii de decizia mea pentru că a scos un râgâit de mărimea Gibraltarului.

Un mesaj de la Carys a sosit în jurul orei 11.30.

Carys: Cum merge totul?

Am răs cu voce tare. Vă imaginați cum ar fi ieșit dacă aș fi fost sincer?

Sunny nu mă lasă să o așez, așa că brațul meu e complet amorțit, și încerc să-mi dau seama cum am să-mi șterg propriul fund un pic mai încolo, când îmi vine. Cum faci asta în fiecare zi, Carys? CUM NAIBA FACI?

Am răspuns folosind setarea voce-text pentru că era dificil să tacez cu Sunny în brațe.

Deacon: Totul e perfect. Îți urmăresc programul. Tocmai a luat prânzul și formula de lapte.

Carys: Minunat! Îți rămân super-datoare pentru ajutorul tău.

Deacon: Cum e prima zi de training?

Carys: Merge grozav. Sunt așa de fericită că am apucat să ajung. Am multe de învățat. Dar sunt optimistă că voi putea face față.

Deacon: Păi, continuă să te menții. Am totul sub control aici.

Carys: Mulțumesc din nou!!!

Deacon: Oricând.

M-am întors către fetiță.

– Să nu mă faci un mincinos și mai mare decât deja sunt, Sunny. Bine? Până ajunge acasă, o să întoarcem situația în favoarea noastră.

Revenind la canapea, am numărat minutele până la somnul ei de prânz, încă neștiind cum aveam să o determin să stea în pătuț fără să țipe din toți răunchii.

Când Sunny mi-a zâmbit, m-am strâmbat la ea.

– Pentru ce e asta? Îți place să mă vezi transpirând? Nu sunt făcut pentru asta, să știi. Între noi fie vorba, nu mă interesa să fiu doamna Doubtfire azi. Fără supărare, dar eu nu vreau copii. M-am aplecat și i-am

vorbit în ureche: Dar... cred că pot să înțeleg de ce unii ar vrea. Mama ta e norocoasă să aibă o fetiță atât de drăgălașă.

Am făcut greșeala de a o așeza pe Sunny pe pieptul meu în timp ce stăteam întins și am aprins televizorul. În câteva minute, adormise acolo și acum mi-era teamă să mă mișc. M-am întrebat dacă aveam vreo șansă cât de mică să o transport până la pătuț. Mișcarea de orice fel era un risc. Dar chiar aveam nevoie să mă duc la baie.

Ridicându-mă de pe canapea, am mers cât de încet am putut până în camera ei. Niciodată în viața mea nu m-am mișcat atât de încet ca atunci când am așezat-o pe spate. A fost un miracol că nu s-a mișcat. A rămas adormită, iar pieptul i se ridica și cobora cu fiecare respirație.

Am ieșit tiptil și primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns în sufragerie? Am dansat. *Am dansat ca un nebun* – am lovit cu pumnii aerul, am mișcat brusc din șolduri. Și am râs de mine un pic. Eram un adult care dansa în fața camerei de copil pentru că în sfârșit puteam și eu să respir nițel după tot efortul din acea zi.

Dar Carys făcea asta în fiecare zi. La nesfârșit. Fiindcă deja rezistasem câteva ore am simțit că meritam un premiu. Poate că eram jalnic să cred că aveam un har fermecat fiindcă adormisem un bebeluș. Dar nu-mi păsa. Am dansat fără zgomot de mi-au sărit capacele.

Într-un timp record, am făcut tot ce am putut, cât Sunny dormea. Am folosit baia. Mi-am aruncat picioarele pe canapea și am mâncat feliile de pastramă de vită. Am verificat e-mailurile. Nu m-am mișcat niciodată așa de repede, pentru că nu știam în ce moment mi se poate termina libertatea.

Mobilul meu a început să sune și nicidecum nu am vrut să nimicesc un dispozitiv ca acum. Imediat l-am trecut pe vibrații. Un mesaj sosise.

Katy: Te bagi la o întâlnire rapidă de prânz?

Știam, desigur, că nu era interesată să ia prânzul. Katy era o fată cu care încetasem să mă mai văd în urmă cu câteva luni. Mă surprindea că „prânzul“ era ceva de care era interesată, având în vedere că încetasem să o mai sun.

Gândul la o întâlnire rapidă de prânz în acest moment era ceva chiar comic. *Sigur, fă-te-ncoa. Dar dacă aud vreun zgomot, va trebui să te omor.*

Deacon: Nu pot. Ziua mea e plină.

Katy: Poate altădată, atunci.

Deacon: Scuze. Da.

Sunny a dormit aproape trei ore. Am avut timp să mă relaxez, să lucrez la un concept nou de design la muncă și să răspund la câteva e-mailuri. Mă consideram norocos – asta până când s-a trezit.

6. CARYS. MAI MULTE ÎN COMUN DECÂT CREZI

Am auzit sunetul apei curgând imediat ce am intrat în apartament. Cynthia mă trimisese acasă la 14.30 cu o grămadă de informație de analizat. Eram fericită că puteam să-l eliberez pe Deacon mai devreme.

– Deacon? am strigat eu.

– Aici! l-am auzit țipând.

O, nu. Asta nu-i a bună.

Când am ajuns în baie, am zis:

– Te-aș întreba ce s-a întâmplat, dar știu *exact* ce s-a întâmplat.

Deacon o ținea rigid pe Sunny departe de corpul lui în timp ce cada se umplea cu apă. Era murdară de caca până la mijlocul spatelui.

– În nici un caz șervețelele nu aveau cum să curețe asta, a spus el cu sudoarea curgându-i pe frunte.

Mi-am răsucit mânecile de la jachetă și am preluat-o.

– Mă descurc de aici.

Deacon a ieșit imediat din cameră. Credeam că s-a dus să vomite sau ceva, dar s-a întors imediat cu un prosop de baie.

– Acum știu unde le ții, în dulăpiorul de pe hol.

– Mulțumesc. Nu trebuie să rămâi. Arăți traumatizat. Îmi pare rău că s-a întâmplat asta.

Am început să o curăț.

– E în regulă. M-ai salvat exact la țanc oricum.

A stat un pic în pragul ușii, cât am îmbăiat-o pe Sunny.

– Vreau să aud cum ți-a mers la muncă și să-ți povestesc despre Sunny. Dar mor după o gură de aer proaspăt, totuși. Ce zici dacă mă duc până la Starbucks și mă întorc?

– Desigur, sună bine.

După ce Deacon a plecat, m-am uitat în jos la fetița mea, care acum râdea și stropea apa cu palmele. Abia ce învățase să stea în funduleț singură, așa că era mult mai simplu să-i fac baie.

- Ce i-ai făcut lui Deacon? Nu puteai să aștepti până veneam eu?

A găngurit. M-am aplecat în cadă să o sărut.

- Mi-a fost atât de dor de tine azi!

După ce am uscat-o pe Sunny și am îmbrăcat-o, am adus-o în sufragerie și am așezat-o pe covorul ei de joacă. Câteva minute mai târziu, Deacon a bătut la ușă. Când am deschis, mi-a întins cafeaua.

- O, ești cel mai tare, am zis eu, rupând dopul capacului.

La vederea lui Deacon, Sunny a început să plângă. El a clătinat din cap.

- O, nu, nu face asta! Mămica ta e acasă acum. Nu ai nevoie de mine să te țin.

Am rămas cu gura deschisă.

- Să nu-mi spui că ai ținut-o toată ziua în brațe?

El a ezitat.

- Nu toată ziua - nu cât a dormit.

- O, Doamne, Deacon! Nu poți să-i permiți asta. Ai toată aprobarea mea să o lași să plângă. Altfel, nu o să te lase niciodată în pace.

- Știu. Dar a făcut expresia aia bosumflată, cu ochi triști și buze tremurânde. Și am... cedat.

- S-a jucat cu tine.

Deacon s-a așezat pe canapea, lăsându-și capul pe spate.

- Serios... Abia ce am fost afară, și mă simțeam de parcă nu am mai ieșit de *ani*. Cum reușești să faci asta în fiecare zi?

- Devine mai ușor cu timpul. Prima dată când ai grijă de un copil e copleșitor. Și la început, era așa în fiecare zi. Dar te obișnuiești.

- Oricum, ai tot respectul meu, a oftat el. Spune-mi cum ți-a mers azi.

M-a plesnit ușor peste picior și mâna lui a zăbovit pe coapsa mea câteva secunde înainte să și-o retragă brusc, aproape de parcă se prinsese singur că făcea ceva greșit.

Și bineînțeles, corpul meu a reacționat imediat. Am simțit efectele acelei atingeri scurte mult după ce s-a terminat. Am tușit.

- Azi a fost o zi cu adevărat minunată. Cynthia mi-a prezentat biroul. Am o ditamai camera numai pentru mine. Am trecut prin comunicatele de presă scrise de persoana care a lucrat pe relații publice anterior. De asemenea, mi-a prezentat compania - câți dansatori sunt, numele lor, experiența și pozițiile lor în companie, chestii de genul ăsta. Ziua a zburat pe lângă mine, și apoi, în jurul orei 14.30, mi-a zis deodată să plec acasă. Mi-a dat câte ceva de citit până mâine. Dar am fost încântată să mă întorc aici.

- Și eu am fost bucuros când te-am văzut intrând.

- A fost bună sincronizarea, nu? am zis râzând. La modul cel mai serios totuși, mi-ai salvat fundul azi, Deacon. Vestea bună e că firma de bone m-a asigurat că Sharon e pregătită să vină mâine-dimineață, așa că nu vom mai avea aceeași problemă din nou. Aparent, a fost o alarmă falsă cu soțul ei și acum se odihnește acasă.

- Nu a fost o problemă. Chiar dacă a fost o provocare faptul că a insistat să o țin în brațe, mi-a făcut plăcere să petrec timp cu ea.

Știam că era doar politico. Dar chiar îi eram datoare.

- O, a pocnit Deacon din degete. Mi-am dat seama că îi plac oglinzile.

- Așa e. Cum ți-ai dat seama?

- Am mers la mine ca să-mi iau laptopul și câteva lucruri, și când m-am oprit în fața oglinzii a început să râdă.

- Da. Se distrează copios cu ea însăși.

Ochii lui Deacon au zăbovit mult asupra mea, determinându-mă să-l întreb:

- Ce?

- Nimic. Arăți foarte bine. Nu știu dacă ți-am spus asta dimineață.

Complimentul lui mi-a dat fiori.

- Mulțumesc.

Ar fi fost ușor să interpretez greșit cuvintele lui și să cred că era interesat de mine – mai ales datorită felului în care mă fixa cu privirea cu ochii ăia adormiți ai lui. Dar știam mai bine. Chiar și dacă era atras de mine, suspectam că nu va depăși granițele – mai ales după ce văzuse ce implică viața mea de zi cu zi.

Și totuși, mă bucuram de prezența și de prietenia lui.

- Pot să-ți pregătesc cina în weekend? am întrebat.

A luat o altă gură din băutura și a pus-o pe măsura de cafea.

- Muncești toată săptămâna și trebuie să ai grijă de ea, și tu vrei să-mi pregătești mie cina?

- Tu efectiv mi-ai salvat serviciul. Știu cum ești, că nu vei accepta bani de la mine. E important pentru mine să mă revanșez cumva pentru azi. Și simt că cel mai bun mod de a face asta e să-ți gătesc. Chiar îmi place să gătesc. Doar că nu o fac des, fiindcă sunt doar eu pe aici.

A dat din cap câteva clipe, dând impresia că se gândea la propunerea mea.

- În regulă. Da, sigur.

Am zâmbit încercând să nu par foarte emoționată.

- Da? Alege tu seara. Vineri sau sâmbătă.

Și-a verificat mobilul scurt.

- Pot vineri.

Am zâmbit larg.

- Atunci am stabilit.

- Să aduc ceva?

- Nu. Insist să nu aduci nimic. Dar, fiindcă știu cum ești, și fiindcă oricum vei aduce ceva, o sticlă de vin ar fi perfectă.

Restul săptămânii a decurs fără nici un obstacol. Noua dădacă, Sharon, a venit la timp în următoarele două zile, și Sunny părea că o place la fel de mult ca pe Deacon. Apoi am muncit de acasă joi și vineri, conform planificării. Cynthia mi-a spus că voia să vin la birou cel puțin două zile pe săptămână în primele luni, dacă era posibil, dar mă lăsase să aleg zilele. Sharon a părut receptivă față de aranjamentul nostru, și am decis că vom alege zilele în fiecare săptămână în funcție de disponibilitatea ei.

Pentru că munceam de acasă vinerea, am terminat majoritatea sarcinilor la timp pentru a-i pregăti cina lui Deacon. Comanda online a cumpărăturilor a ajuns la țanc, și am început să pregătesc mâncarea în jurul orei 17. Am decis să fac pui la cuptor cu o porție de pilaf alături, salată Caesar și varză de Bruxelles prăjită cu merișoare, șuncă și migdale. Pentru desert, am comandat un tort de ciocolată gata făcut. I-am spus să vină pe la opt jumătate, sperând că Sunny va adormi până atunci.

După ce trebăluit pe la cuptor, am decis să mă strecur în duș imediat ce am culcat-o pe Sunny în jurul orei opt. Probabil că a fost cel mai rapid, fiindcă aveam nevoie de timp ca să mă îmbrac și să mă machiez până ajungea Deacon.

Deși știam că era o cină inocentă, între prieteni, nu puteam să liniștesc fluturii care-mi roiau în stomac. Eram incredibil de atrasă de Deacon, chiar dacă nu mi-ar fi ieșit nimic din timpul petrecut alături de el. Așteptările mele trebuiau să rămână scăzute. Eram în două etape diferite în viață. El avea toată libertatea din lume și părea să profite din plin de asta, exploatând viața de burlac. Cel mai probabil că asta aș fi făcut și eu dacă eram în locul lui.

Și-mi spusese foarte direct că suntem „prieteni“. Deci faptul că vizita lui mă emoționa era chiar caraghios.

M-am îmbrăcat cu o rochie tip cămașă, strâmtă și cenușie, care atârna câțiva centimetri deasupra genunchilor și am încălțat o pereche de cizme înalte de piele. Poate că exagerasem puțin pentru o noapte petrecută acasă, dar avusesem o săptămână productivă și voiam să petrec cu stil. M-am fardat și-mi puneam ultima tușă de rimel când am auzit o bătaie în ușă.

Inima a început să-mi bată cu putere în piept în timp ce mă îndreptam să răspund, dovadă că orice încercam să-mi spun despre natura platonice a legăturii noastre era o minciună sfruntată.

Deacon avea în brațe un buchet de flori și o sticlă de vin. Ochii lui m-au scrutat.

– Uau! Ăăă... arăți al naibii de minunată.

Obrajii mi s-au înfierbântat.

– Mulțumesc.

Mi-a întins florile.

– Astea sunt pentru tine.

Am cuprins lalelele multicolore.

– Nu trebuia să faci asta.

– Păi, nici tu nu trebuia să gătești cina pentru mine.

Am mirosit bobocii.

– Tot aștept să-mi arăți partea nasoală din tine, Deacon. Dar ești grețos de dulce, uneori. Cu siguranță, m-am înșelat în privința ta, la început.

– Și afemeiații pot fi drăguți. Uneori cumpărăm flori pentru prietenele noastre, a spus, făcându-mi cu ochiul.

Prietene.

Am auzit asta tare și răspicat.

– Uneori, afemeiații croșetează, am zis eu, făcându-i cu ochiul înapoi.

– Au!

A zâmbit cu dinții strânși.

– Nu uita că mi-ai promis, Carys.

Corpul meu fremăta în timp ce-l primeam în casă. Purta un pulover verde închis cu blugi și ghetete negre de piele. Mânele erau suflecate și pentru prima oară am zărit tot tatuajul de pe brațul lui stâng.

– Niciodată nu ți-am văzut tatuajul complet. Se întinde în sus de-a lungul brațului?

A privit în jos către desen.

– E doar pe antebrăț. Mi-am făcut tatuajul ăsta când m-am mutat prima oară în California, acum opt ani. A fost o lucrare în desfășurare. La care

am tot adăugat.

Schița era un amestec de trandafiri, cruci, păsări și alte imagini ornamentale. De data aceasta puteam să citesc numele scris cursiv pe încheietură: *Kathie*.

– Kathie e bunica mea, a clarificat el.

– Aaa, am zâmbit eu, simțindu-mă, într-un mod straniu, ușurată că nu trebuia să fiu geloasă pe femeia fictivă pe care mi-o imaginasem.

– Am observat numele și înainte, dar nu puteam să-l descifrez în întregime. Am presupus că era una dintre fostele tale iubite și nu am vrut să mă bag.

– Nu. Doar buni.

– E foarte drăguț.

Apa lui de colonie mi-a acaparat simțurile. Deacon arăta mai chipeș decât îl văzusem vreodată. Chiar dacă nu era o întâlnire, iubeam ideea de a-l avea pentru mine toată seara.

Tușind, am spus:

– Sper că nu te deranjează, dar cred că ar trebui să mâncăm în sufragerie, cât mai departe de camera lui Sunny.

– Crede-mă, dacă e o lecție pe care am învățat-o săptămâna asta, e că poți să dai de necaz când se trezește un copil. Uneori au loc explozii masive, chiar.

Am închis ochii o clipă, aducându-mi aminte dezastrul peste care am dat când am ajuns acasă.

– Îmi pare rău. A fost distractiv, totuși.

– Mă bucur că ai crezut asta. Am să-ți trimit factura de la terapie.

A râs.

– Hai să deschidem vinul ăsta, ce zici?

A ridicat sticla de vin pe care o adusese.

– Da. Revin, am spus eu îndreptându-mă către bucătărie.

Inima mea bubuia când am apucat tirbușonul și două pahare, chiar înainte să mă întorc în sufragerie. Când mi-a luat tirbușonul, mâna lui a atins-o pe a mea. Atingerea efemeră mi-a provocat un val de fierbințeală – dovadă cât de disperată eram pentru cel mai mic contact. Era un pic jalnic că nu mai fusesem cu altcineva de la Charles.

Dopul de plută a pocnit ușor, el a deschis sticla și a turnat vinul. Stăteam vizavi unul de altul pe canapea. Începusem să mă energizez când m-a întrebat mai multe despre noul loc de muncă. Apoi, a inhalat adânc:

– Apropo, orice pregătești miroase incredibil.

Și eu cred același lucru despre tine – la cât de bine miroși.

M-am ridicat.

– Mergem să mâncăm?

– La naiba, da. Îmi chiorăie mațele.

M-a urmat în bucătărie, și eram conștientă de fiecare mișcare a corpului cât timp m-a ajutat să așezăm mâncarea pe farfurii.

– Măi să fie, Carys. Asta arată fantastic. S-ar putea să mai invoc motive ca să gătești pentru mine.

Mi-ai citit gândurile.

Am adus farfuriile înapoi în sufragerie și ne-am așezat unul lângă altul pe podea, ca să putem folosi măsuța de cafea. Împreună aproape că am dat gata sticla de vin cât am savurat puiul și orezul pe care-l gătisem.

– Cum ai învățat să gătești așa?

Mi-am șters colțul gurii.

– Singură, în mare parte. Cred că mulți oameni pot să urmeze o rețetă, dar majoritatea nu se cred în stare – din nu știu ce motiv. Nu e așa greu.

A băut ultimul strop de vin din paharul lui.

– Eu sunt unul dintre cei care cred că vor da foc locului dacă încearcă. Trebuie să-mi cumpăr și tigăi noi. Cele pe care le am sunt atât de ieftine că-mi ard mâinile când folosesc mânerele. O iau ca pe un semn că ar trebui să stau departe de bucătărie.

Am râs.

– Păi, e plăcut să gătești pentru cineva.

– Am să fiu cobaiul tău oricând. N-am mai avut parte de o mâncare așa de bine gătită de când am mers ultima dată acasă în Minnesota.

– Nici una dintre femeile cu care te-ai văzut nu ți-a gătit?

– Nu, din câte îmi amintesc. Dar nu am așteptarea asta de la nimeni.

Am rânjit.

– Mda... nici nu au nevoie să știe cum să gătească.

Zâmbetul său a fost ezitant.

– Știu ce gândești. În ciuda a ceea ce crezi, nu totul ține de *aia*. Trebuie să aibă măcar doi neuroni și să fie niște persoane decente. Sincer, ai fi surprinsă să afli că sunt multe femei care nu îndeplinesc condițiile astea.

– Trebuie să fie scump să ieși tot timpul în oraș, nu?

– Da, și mă costă la fel, indiferent dacă mă văd cu o bombă-sexy sau nu.

– Nu m-am gândit niciodată cât de scump e să ai o viață socială.

– Dacă ieși la întâlniri în orașul ăsta, trebuie să te aștepti să plătești o mică avere pe băuturile și pe nota de plată de la restaurante. În secret,

lucrul meu favorit e să stau acasă. Dar știu că ajung să regret dacă nu mă împing de la spate să ies. Simt că asta *ar trebui* să fac la vârsta mea.

– Sunt invidioasă pe libertatea ta. Nu mi-aș schimba situația actuală, dar mi-e dor să pot ieși și să vin când am chef.

– Am înțeles asta luni, a spus el.

– Da, am chicotit. Viața mea e practic opusă vieții tale.

El a făcut o pauză, privindu-mă în ochi mai mult decât de obicei.

– Spui că viețile noastre sunt diferite, dar avem mult mai multe în comun decât crezi.

Am clipit.

– Crezi?

Am clătinat din cap.

– Simt că avem o legătură puternică. Și nici măcar nu știi motivul.

Mi-am așezat paharul pe jos și m-am apropiat imperceptibil de el.

– Acum chiar că m-ai făcut curioasă.

A turnat ultimele picături de vin în paharele noastre înainte să se întoarcă spre mine.

– Mi-ai povestit odată că, atunci când te-ai lăsat de dans, ai simțit ca și cum a murit viitorul pe care ți-l imaginaseși dintotdeauna. Pot să empatizez cu asta... pentru că și cariera mea s-a terminat brusc din cauza unui accident.

Mi s-a oprit inima.

– Serios?

– Nu vorbesc des despre asta. De fapt, nu vorbesc mai deloc. Cred că unei singure persoane i-am spus despre asta de când m-am mutat aici.

M-am aplecat un pic.

– Ce s-a întâmplat, Deacon?

A încremenit, de parcă ar fi avut nevoie de pregătire pentru ce urma să povestească.

– Tatăl meu e Jed Mathers, antrenorul-șef al echipei de fotbal din Minneapolis. Iar eu eram fundașul favorit al Ioweii, unul dintre cei mai mari rivali din statele învecinate. Eram pe prima pagină a ziarelor în acele vremuri.

Am expirat puternic aerul pe care-l ținusem în mine.

– În regulă... uau! Tu ai jucat fotbal?

– Eram pe drumul cel bun pentru o carieră în Liga Națională de Fotbal. Recordul echipei noastre era de douăzeci la șase. Dar... totul s-a terminat într-o zi când mi-am izbit mașina.

Mi s-a făcut rău de la stomac. O, nu. Instinctiv, i-am atins brațul. S-a uitat în jos și a continuat:

– Am lovit o mașină într-o noapte cețoasă. Am fost norocos să supraviețuiesc, dar piciorul meu a fost zdrobit și zilele mele de fotbal profesionist s-au terminat.

I-am simțit durerea profund.

– Îmi pare atât de rău. Când s-a întâmplat asta?

– Acum nouă ani. Aveam douăzeci, eram la facultate. Toată viața mea a fost despre idealurile pe care le-a avut tatăl meu pentru mine, aceleași pe care mi le doream eu însumi. De la o vârstă mică, totul s-a învățat în jurul fotbalului.

Se uita fix.

– După accident, nu am mai știut cine sunt.

Cuvintele acelea au rezonat foarte puternic cu mine. Să le aud venind din gura lui Deacon se simțea ireal.

– Înțeleg prin ce ai trecut din străfundul ființei mele.

M-a privit în ochi din nou.

– Știi asta. De aceea, am întrerupt stângaci cina noastră lejeră ca să-mi descarc sufletul.

– Sunt atât de fericită că ai făcut-o. Spune-mi mai multe despre ce s-a întâmplat.

A răsuflat adânc.

– Tata... relația noastră nu și-a revenit niciodată. Nu știam cum să ne înțelegem fără fotbal. Mult timp m-am simțit lipsit de sens. Într-un final, fratele meu mai mic m-a înlocuit în ochii lui – devenind noua lui speranță. Deși Alex nu a ajuns niciodată în Liga Națională de Fotbal, timp de câțiva ani tata a ales să se concentreze pe el, orice ca să uite ratarea care fusesem eu. Asta mi-a rănit inima.

– Nu a fost vina ta.

Deacon s-a încruntat.

– De fapt, a fost. În noaptea accidentului, eram atent la aplicația de navigare când mașina a intrat în noi. Da, era ceață, dar a fost vina mea pentru că nu am fost mai atent.

– Erai singur?

– Nu. Asta e partea cea mai neagră.

A înghițit în sec.

– Prietena mea de la momentul respectiv era cu mine.

M-am pregătit.

- Ea a fost rănită?

A ezitat. Știam că rememorarea asta îi aduce amintiri dureroase.

- Nu a fost rănită grav, nu. Dar...

Cuvintele lui s-au stins și el a luat o pauză. Pentru o clipă, am crezut că o să detalieze, dar a spus simplu:

- Lucrurile nu au mai fost la fel după ziua aia.

- Și oamenii din mașina cealaltă au fost răniți?

El a închis ochii pentru o clipă.

- Nu.

Am clătinat din cap, ușurată.

- Îmi pare rău că-ți pun atâtea întrebări.

- Nu. Îmi face bine să vorbesc despre asta. În mod normal, țin sub tăcere partea asta a vieții mele.

- Și... ce ai făcut ca să revii din nou pe picioarele tale?

- Păi, știi cum tu ai continuat să lucrezi în industria baletului după accidentul tău? Ai stat cu un picior în lumea pe care o iubeai? La mine a fost exact opusul. Nu voiam să mai am nimic de-a face cu fotbalul dacă nu puteam să-l joc. Mă deprima să fiu în preajma colegilor de fotbal, a tatălui meu și a jucătorilor lui. Așa că m-am transferat la o altă facultate în California, departe de toată lumea, și m-am concentrat pe studii.

- Te-ai mai mutat înapoi în Midwest de atunci?

- Nu. M-am simțit foarte deconectat de familia mea. Sunt apropiat de mama și de bunica, dar e dificil să stau în preajma tatei și a fratelui meu. Îi iubesc, dar relațiile mele cu toți ceilalți s-au schimbat după accident.

- ăsta e singurul frate pe care-l ai?

- Da. Alex e cu doi ani mai mic decât mine. Tu ai rude?

- Și eu am un frate.

Am inspirat adânc, încă procesând tot ce-mi povestise.

- Uau, și eu care mă gândeam că nu cunosc pe nimeni care să înțeleagă prin ce am trecut. Iar tu erai chiar lângă mine în tot acest timp.

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea.

- Ce nebunie, nu?!

7. DEACON. LEBĂDA NEAGRĂ

Mi-a făcut bine să spun tot ce aveam pe suflet. Voiam să-i povestesc lui Carys despre trecutul meu de ceva timp, dar nu s-a ivit niciodată momentul potrivit. Când m-a invitat la cină, o parte din mine a acceptat și fiindcă era o ocazie bună pentru a-i explica, în sfârșit.

– Din clipa în care mi-ai povestit despre accidentul tău, am spus, m-am simțit foarte conectat cu tine, de parcă era menit să te întâlnesc, datorită experienței comune pe care am trăit-o.

Am regretat imediat cuvintele alea. Prea intense. Erau adevărul, dar nu voiam să înțeleagă greșit. *Menit să te întâlnesc.*

M-am corectat.

– Nu vreau să sune...

– Tristețea e mai suportabilă în doi. Înțeleg. Ea a zâmbit. Sunt foarte bucuroasă că mi-ai povestit.

Și-a așezat mâna delicată pe brațul meu. Îmi doream să nu mă fi atins, pentru că trupul meu reacționa de fiecare dată când o făcea. Nu era treaba mea să am genul ăsta de sentimente pentru Carys. Atracția pentru ea făcea lucrurile incomode. Era prima femeie, din liceu, pe care o consideram cu adevărat o prietenă. Și toată chestia cu prietenia ar fi funcționat mult mai ușor dacă nu-mi imaginam constant ce senzație aș avea dacă i-aș simți corpul de balerină sub mine.

Era diferită de toate femeile pe care le cunoscusem. Carys era al naibii de elegantă. Cu un gât lung, frumos. Cu o piele fină, de porțelan. Părul ca mătasea. Nu avea nevoie de nici un strop de machiaj. Dar nu era doar aspectul fizic. Eleganța ei se manifesta și pe interior. Era felul în care se susținea singură. Dacă era un cuvânt care să o descrie, acesta ar fi fost: *grajoasă.*

Era greu să nu-i observi frumusețea într-o zi obișnuită. Dar în seara asta, își puna în evidență sexualitatea cu cizmele acelea negre, înalte până la genunchi și cu rochia gri discretă care-i învelea trupul. Nu mă

puteam opri să nu o privesc și chiar speram că ea nu observase nimic, pentru că altfel lucrurile ar fi devenit ciudate.

Carys mi-era interzisă. Nu trebuia să se joace cu cineva care nu fusese în stare să aibă nici o relație de lungă durată de peste 10 ani.

Ai priceput, Deacon?

– Și știi care e un alt motiv pentru care sunt bucuroasă că mi-ai spus? m-a întrebat, smulgându-mă din reverie.

– Care?

– Pentru că acum știu că nu trebuie să mă prefac în preajma ta. Deseori, încerc să dau impresia că sunt bine în legătură cu eșecul carierei mele, că mi-e de ajuns să fiu doar mama lui Sunny. Dar adevărul e că încerc să mă conving pe mine însămi înainte de toate. Cineva care și-a pierdut identitatea într-un mod similar știe mai bine și nu crede asta atât de ușor.

– Da, am șoptit. Cu siguranță, știu cât de greu este.

Muream să o îmbrățișez, să o țin de mână, să-i dau la o parte părul de pe față – ceva. Dar nu puteam. Privirea mea era lipită de a ei și nu știam ce să fac cu această atracție care mă consuma. Nu știam ce să fac cu mâinile mele nenorocite pentru că tot ce-și doreau era să se întindă și să o atingă, să fim conectați fizic la fel de puternic cum eram emoțional. Dar m-am abținut.

Slavă Domnului că a întrerupt momentul tensionat.

– Am uitat, a spus ea deodată. Avem și tort.

Când s-a ridicat și a început să ducă farfuriile în bucătărie, m-am ridicat și eu.

– Lasă-mă să te ajut.

Ea a întins mâna.

– Nu. Stai. Cu cât sunt mai puțini oameni în bucătărie cu atât e mai bine. Dacă se trezește Sunny, nu o să te mai lase în pace și nu vei mai putea să-ți mănânci felia de tort.

În timp ce stăteam pe canapea, am râs ca pentru mine. *Nu poți să ai și tortul și să-l mănânci.* Vorba asta era perfectă pentru situația în care mă aflam. Puteam să continui prietenia cu Carys fără să-i dau impresia greșită? Voiam să păstrez chestia asta care era între noi, dar, având în vedere faptul că-mi creștea atracția față de ea, mai era realist? Trebuia să fiu atent, poate chiar să fac un pas în spate.

Carys s-a întors în sufragerie cărând două movile uriașe de tort de ciocolată. Mi-a întins-o pe a mea și s-a așezat. Am privit-o cum a luat o

înghițitură uriașă din a ei și a gemut ușor.

– Scuze. M-am entuziasmat un pic de la ciocolată, a râs ea, acoperindu-și gura.

Și eu m-am emoționat privind-te cum mănânci.

Și totuși, am continuat să mă holbez la gura ei, anticipând momentele în care o deschidea, bucurându-mă de fiecare sunet pe care-l scotea.

Cu cât mă uitam la ea, cu atât îmi doream să o fi văzut dansând.

– Încă mai dansezi?

Privirea ei s-a îngustat.

– În ce sens?

– Știi că nu mai dansezi profesionist. Dar mai dansezi... când ești singură... pentru tine? Poate că e o întrebare stupidă. Îmi pare rău.

– Nu, nu e stupid deloc.

Și-a șters gura.

– Chiar o mai fac uneori. Doar ca să mă asigur că încă mai știu cum. Nu e ca atunci când eram pe scenă, dar da, uneori îmi pun poantele și fac un arabesc în fața oglinzii. S-a înroșit un pic. Nu-mi vine să cred că recunosc asta.

– Cred că e grozav. Ce e un arabesc?

A arătat spre fotografia înrămată de pe etajeră.

– Arabesc e ceea ce fac în acea fotografie de acolo. E una dintre cele mai dificile poziții, chiar dacă pare ușoară. Adică nu e ușor de făcut, atunci când e *corectă*. Rotația perfectă... te ridici în sus și înainte, cotul relaxat... poziționarea brațului drept. Nu există doi oameni care să o execute la fel, fiindcă fiecare corp e diferit.

Clătinându-și capul, a adăugat:

– Oricum, o iau pe arătură, și-a dat ochii peste cap. Am o grămadă de statistici de balet în cap.

Era al naibii de drăguță.

– Pasiunea ta e palpabilă. Doar pentru că nu mai faci ceva în fiecare zi, nu înseamnă că nu ți-ai păstrat o mare pasiune. Face parte din tine.

Ea a ezitat.

– Ai vrea să...

Apoi, a clătinat din cap.

– Nu contează.

Inima mea a bătut mai repede. Ce naiba voia să mă întrebe? Trebuia să aflu.

– Spune ce ai vrut să zici.

Obrajii ei s-au înroșit.

– Vrei să vezi un video cu mine dansând?

O senzație de ușurare m-a acaparat. Iisuse. Pentru o clipă, am crezut că voia să mă întrebe dacă vreau *altceva*. Chiar credeam că o să mă întrebe dacă vreau să mergem înapoi în dormitor? *Of, Doamne, Deacon*. Nu te mai gândi la prostii, perversule.

– Mi-ar plăcea asta, am spus.

– Am unul dintre spectacolele mai vechi pe DVD. Nu l-am mai vizionat de veacuri.

– Pune-l. Mor de nerăbdare să-l văd.

S-a ridicat.

– Bine, stai să îl aduc.

Mi-am șters palmele transpirate de pantaloni cât ea căuta DVD-ul. Când s-a întors, puteam să jur că-i tremura mâna când l-a băgat în aparat.

– Ai emoții să-mi arăți?

Carys a zâmbit timid.

– Un pic.

– Să n-ai.

A apăsat pe butonul de start. La început, camera era atât de îndepărtată, încât mi-a fost greu să-mi dau seama care dintre dansatoare era ea.

– Sunt ușor de recunoscut. Eu sunt cea în negru, a spus ea, arătând pe ecran. Interpretam *Lacul Lebedelor*.

– Lebăda Neagră. Nu știu balet, dar știu destul cât să-mi dau seama că tu ești Lebăda Neagră.

– Probabil ai văzut filmul cu Natalie Portman, a râs ea.

– Chiar l-am văzut.

Eram transfigurat. Muzica orchestrală, luminile – era un spectacol pe cînste.

Un bărbat în colanți a ridicat-o pe Carys în aer, picioarele ei depărtându-se cu o flexibilitate impresionantă. Când a aterizat în poante, s-a răsucit cu o precizie minunată. Zâmbetul de pe fața ei emana încredere și mândrie când s-a ridicat pe vârfuri și a săltat brațele de parcă se întindea spre stele. *Era* o stea. Și văzând acest lucru, am înțeles și mai mult pierderea pe care a suferit-o. Asta nu fusese doar o pasiune. Era o chemare. Inima mea s-a frânt știind că-i fusese răpită.

Partenerul ei aproape că părea un instrument pentru a pune în evidență talentul lui Carys. O călăuzea tot timpul, dar ea era punctul central. Chiar strălucea când dansa singură. Fără individul ăla care să-i invadeze spațiul, Carys se învârtea liberă ca o pasăre. Fără cusur.

– Parcă îți pot simți sentimentele, i-am spus. Nu doar din mimică, ci privindu-ți mișcărilor.

– Țsta e cel mai frumos compliment pe care mi l-ai făcut.

– Serios?

Ea a dat din cap.

– Una dintre profesoarele mele obișnuia să spună că asta e diferența dintre un dansator bun și unul excelent. Spunea că scopul nostru într-un spectacol nu e doar să ne mișcăm trupurile pentru a distra publicul, ci să ne exprimăm emoțiile prin dans. Atunci, la modul ideal, acele sentimente vor fi preluate și de cei care privesc. Mereu am dansat ținând cont de acest sfat.

– E al naibii de frumos.

Ochii mei i-au întâlnit pe a ei.

– De-a dreptul.

Nu mă refeream la ce tocmai spusese. Ci la ea. Ochii ei au strălucit.

– Mulțumesc.

Pentru prima oară după mult timp, am simțit că lăcrimez, și nu avea nici o legătură cu propriile mele probleme. Ce pierdere imensă suferise – iar lumea suferise și ea în ziua în care femeia asta încetase să mai danseze pe scenă. Emoțiile care-mi dădeau târcoale erau prea greu de suportat. Era timpul să plec înainte să fac sau să zic ceva ce aveam să regret. Nu voiam să fiu nepoliticos și să plec înainte să se termine filmul. Dar mi-am jurat să-mi fac ieșirea cu prima ocazie.

– Sunt dat pe spate de talentul tău, i-am spus când filmarea a luat sfârșit. Mulțumesc încă o dată că mi l-ai arătat.

– Cu plăcere.

Carys a pus DVD-ul înapoi în carcasă și s-a uitat la el o clipă înainte să îl închidă cu un pocnet.

– Cred că ar trebui să mă întorc la mine, a spus el.

A părut surprinsă.

– Oh... în regulă. Da. Se face târziu, presupun.

– Da.

Ne-am ridicat și am stat unul în fața celuilalt. Câteva secunde tensionate au trecut – timp în care singurul lucru corect ar fi fost s-o

sărut, deși știam că era o mare, mare greșeală.

Carys și-a frecat brațele.

– Mulțumesc că ai venit.

– Glumești? Mulțumesc că m-ai găzduit, că ai pregătit masa asta delicioasă, că mi-ai ascultat trista poveste și, peste toate, că ai împărtășit filmarea asta cu mine. Chiar înseamnă mult că ai făcut-o.

– După tot ce mi-ai spus astă-seară, cu siguranță m-am simțit mult mai confortabil să o fac.

– Da, am zâmbit eu și, după câteva secunde de liniște ciudată, am salutat-o: Păi... să ai o seară bună!

Nu am fost pregătit când s-a întins și m-a îmbrățișat. Am devenit rigid. Dar, odată ce șocul inițial a trecut, m-am relaxat în îmbrățișarea ei. Simțindu-mi bătăile inimii cum cresc, m-am retras înainte să devină prea evident faptul că făcuse ravagii în mine cu atingerea ei.

Am dat din cap și n-am mai spus nimic altceva, îndreptându-mă confuz către apartamentul meu, ca și cum aș fi avut o ceață în cap.

8. CARYS. TE-AI UITAT ÎN COLETUL MEU?

Au trecut câteva zile până ce l-am auzit pe Deacon din nou. Aveam sentimentul ăla ciudat că ținea distanță față de mine din cauza cinei noastre care aproape că depășise o limită – nu neapărat la nivel fizic, dar sigur la nivel emoțional. Când i-am arătat filmarea cu reprezentarea mea în *Lacul Lebedelor* am simțit că parcă s-ar fi smuls bandajul de pe rana care nu se vindecase încă. Dar cumva, lăsând-o să se aerisească, nu mi s-a mai părut că ar avea nevoie de bandaj. Retrăind trecutul, chiar și pentru un timp scurt, a fost un moment terapeutic. Și încrederea mea a avut de-a face cu faptul că Deacon s-a confesat primul.

Povestea pe care mi-a spus-o despre trecutul lui m-a făcut să mă simt mai puțin singură. Nu mi-am imaginat niciodată că vecinul meu fericit și norocos ascundea ceva atât de dureros. Am primit un mesaj luni după-amiaza în timp ce Sunny dormea.

Deacon: Hei... am primit un pachet care ți-e destinat. Curierul a încurcat apartamentele. L-am desfăcut până să-mi dau seama că nu e numele meu pe pachet. Vrei să ți-l las la ușă?

Părea straniu că voia să-l lase afară în loc să intre – o dovadă în plus că mă evita. Asta m-a indispus pe loc.

Carys: Da. Sigur. Mersi.

Nu puteam să-mi aduc aminte ce naiba comandasem. În ultima vreme, stăteam noaptea până târziu comandând tot felul de rahaturi de care nu aveam nevoie. Cumpăram totul de pe internet, pentru că era mult mai ușor pentru mine, deci putea să fie orice de la hrana bebelușului până la tampoane.

Câteva minute au trecut până ce am deschis ușa și am găsit o cutie de dimensiuni medii zăcând pe jos. Capacul fusese desfăcut. Am adus-o în apartament și am închis ușa.

Un pachet cu suzete.

Chipsuri cu aromă de banane.
Baghete negre cu aromă de lemn dulce.
Cremă de bebeluși.
Ghidul femeii pentru autosatisfacere.
M-am blocat.
Ghidul femeii pentru autosatisfacere.
Stomacul mi s-a lăsat în jos.
Ooo, nu.
Acum știam de ce a ales să nu-mi bată la ușă.

•

Am petrecut restul zilei cu gândul la ce crezuse Deacon despre mine fiindcă comandasem acea carte. Nu știu de ce mă deranja atât de mult. Mă făcea să par singură și disperată? Sau era, pur și simplu, jena de a avea nevoie de un ghid despre cum să mă ating în primul rând. Cartea păru-se o idee bună cu o seară-n urmă, la ora două noaptea mai exact. Acum? Nu prea.

Îmi doream doar să abandonez subiectul. Dar mă cunoșteam. Următoarea dată când l-aș fi văzut pe Deacon, preocuparea mea s-ar fi întins pe toată fața. Aveam să mă port straniu. La final, mi-aș fi bâlbâit sentimentele într-o încercare nearticulată de a mă justifica.

Era mai bine să vorbim despre asta calm și să eliminăm din start senzațiile ciudate. Luând telefonul de pe noptieră, am căutat numele lui Deacon și am tastat.

Carys: Hei.

A răspuns aproape imediat.

Deacon. Hei. Totul bine? De obicei nu scrii la ora asta.

Carys: Totul e bine. Ești în oraș?

Deacon: Sunt în pat, de fapt.

Carys: Te-am trezit?

Deacon: Nu. Mă uitam la un documentar. Care-i treaba?

Degetele mele au zăbovit pe taste înainte să-mi fac curaj să-i scriu.

Carys: Te-ai uitat în cutia mea?

Au. Asta nu a sunat cum trebuie. Sau poate că a fost introducerea perfectă pentru o conversație incomodă. Bineînțeles, și el a intrat pe fir.

Deacon: Poftim? LOL

Mersi că o lași așa, Deacon. Am rescris.

Carys: Presupun că ai văzut ce era în cutia pe care ai lăsat-o mai devreme?

Pulsul meu creștea pe măsură ce punctele de suspensie pluteau pe ecran.

Deacon: Da, și trebuie să spun că sunt destul de surprins.

Înima îmi bătea puternic în piept. Dar, înainte să răspund, mi-a trimis un alt text.

Deacon: Nu te-am considerat o persoană care e înnebunită după baghete cu aromă de lemn dulce. Cea mai nasoală bomboană.

O, Doamne!

Carys: Drăguță încercare să te prefaci că n-ai văzut cartea.

Mi-am strâns ochii și m-am crispat.

Deacon: Ce carte? ;-)

Carys: Făcutul cu ochiul te-a dat de gol. Știi despre ce carte vorbesc.

Deacon: Nu aveam nici un interes să o menționez. Nu e treaba mea.

Carys: Am vrut să vorbesc despre asta înainte să o faci tu. Sunt un pic rușinată.

Deacon: Nu aș fi vorbit despre asta. Și dacă aș fi făcut-o, sigur nu te-aș fi rușinat niciodată pentru că citești despre ceva atât de natural. Nu numai că ar fi greșit, dar ar fi ipocrit.

Carys: Ipocrit... pentru că și tu ai o carte asemănătoare? LOL

Deacon: Nu. Pentru că autosatisfacerea e una dintre activitățile mele nocturne preferate. Și sunt al naibii de bun la asta.

Carys: Să înțeleg că nu ai nevoie de nici o carte.

Deacon: Eu aș putea foarte bine să SCRIU cartea aia.

Bine atunci...

Carys: Știu că nu ar trebui să-mi fie rușine, dar tot mă simt ciudat că ai văzut-o.

Deacon: De ce?

Carys: Pentru că dă impresia că nu știu nimic despre propriul vagin! Nu sunt complet habarnistă. Doar că m-am gândit, știi tu, că sunt cumva singură... și am nevoie să fiu motivată. M-am gândit să o verific. Să văd ce are de zis. Părea o idee bună la ora două noaptea.

Deacon: Ai citit măcar un pic din ea?

Carys: Nu.

Deacon: Eu am frunzărit-o.

Rahat. Asta e mai nașpa decât m-am așteptat.

Carys: Chiar așa?

Deacon: Da. Și nu cred că e ce ai tu nevoie.

Carys: Adică?

Deacon: Chiar vrei să vorbești despre asta?

Carys: Nu o facem deja?

Deacon: Ba da. Doar voiam să mă asigur, fiindcă păreai rușinată acum un minut.

Carys: Mi-a trecut. Ce ai aflat?

Deacon: Porcăria aia e prea clinică. Pașii pe care îi urmează... e prea multă coregrafie. Sincer, m-am plictisit când ar fi trebuit să mă excit. Să-ți faci griji unde trebuie să ții mâna nu o să te ajute să ajungi la orgasm.

Carys: Da. Nu pare ceva pentru care am timp.

Deacon: Sunt sigur că ceea ce ai nevoie e să te relaxezi alături de un pahar de vin al naibii de bun și ceva porno fierbinte. Cartea pe care ai cumpărat-o te va face să gândești prea mult. Ceea ce ai nevoie e să NU gândești. Masturbarea nu ține prea mult de tehnică. Este despre a te pierde până nu te poți abține să nu te atingi. Când se întâmplă asta, te doare undeva cum o faci.

Brusc s-a făcut foarte cald în camera mea. Sfârcurile mi s-au întărit în timp ce am recitat ultimul mesaj de câteva ori.

Deacon: Pun rămășag.

Carys: Asta faci tu când ești singur? Bei un pahar de vin și te uiți la filme porno?

Deacon: Ocazional.

Carys: Ai nevoie de filme porno ca să ai orgasm?

Deacon: Nu. E o chestie de stare. Uneori nu am nevoie deloc.

Carys: Când anume?

Deacon: Când mă excită cineva sau ceva care s-a întâmplat. Alteori, mă excit fără nici un motiv. Când sunt stresat, e posibil să am nevoie de un pic de ajutor.

Carys: Înțeles.

Dacă ar fi știut el cât de mult m-a excitat conversația noastră. Până în momentul ăsta, nu mi-am dat seama cât de închistată fusesem. Mușchii dintre picioare tânjeau. Asta era ironic, fiindcă întărea argumentele lui. Dacă erai destul de excitat, mecanica nu mai era importantă. Dacă m-aș fi atins acum, aș fi ajuns la orgasm – totul datorită acestei discuții și pentru că-mi imaginam cum arăta Deacon când se masturba.

Voiam să știu și mai multe: ce îl excită mai exact, cine îl excitase ultima dată, la ce se gândea în acele momente când se autostimula. Nu aveam nevoie de o nenorocită de carte. Aveam nevoie mai mult de *asta*, dar nu îndrăzneam să cer.

În schimb, m-am retras înainte să mă fac de râs.

Carys: Mă îndrept spre pat. Mersi de discuție.

Cele trei puncte s-au mișcat mai mult decât de obicei.

Deacon: Vise plăcute.

Câteva zile mai târziu, am primit un colet la apartamentul meu. Având în vedere înclinația mea spre cumpărături online din ultima perioadă, încă o dată nu aveam habar ce conținea.

Când am deschis-o și am întins mâna înăuntru, nici măcar nu eram sigură ce am apucat. Părea să fie o pereche de pantaloni de piele pentru bărbați, cu partea fundului tăiată.

Ce naiba?

Apoi am observat numele de pe factură. Al lui Deacon. Deși adresa era a mea. Și mai confuză, am scos telefonul. Nici nu puteam să scriu întrebarea fără să râd.

Carys: Ai comandat niște colanți fără fund și i-ai trimis la apartamentul meu?

Deacon: Uau! Chiar că au ajuns repede.

Carys: Deci nu e o eroare? Vreau să știu ce ai de gând să faci cu ăștia?

Deacon: E un cadou comic pentru amicul meu, Adrian. El și cu mine ne trimitem tot timpul căcaturi ciudate pe post de glume practice. S-a plâns că nu are cu ce să se îmbrace pentru o petrecere cu costume la care a fost invitat. Deci, *voilà*.

Carys: Și te-ai gândit să mi-i trimiți mie pentru că?

Deacon: Voiam să-ți văd reacția. Și, în plus, m-am gândit că așa îmi iau revanșa. Tu din greșeală mi-ai trimis o carte despre masturbare. Iar acum, eu ți-am trimis niște colanți fără tur.

Carys: Ce frumos din partea ta!

Deacon: Mulțumesc. Doar încerc să fiu un prieten bun. ;-)

Și apoi a urmat cel mai nasol lucru posibil. Am intenționat să-i trimit fața care râde. În schimb, degetul meu a atins... limba.

Bleah!

Fusese alegerea mea cea mai recentă, fiindcă i-am trimis-o lui Simone mai devreme, când mi-a trimis o poză cu desertul ei.

Am trimis „limba“ ca răspuns la colanții fără tur.

Deacon: În regulă?!

Carys: Scuze! Am selectat simbolul greșit! Degetul meu a alunecat. Trebuia să fie o față care râde.

Deacon: Deci nu ești un linge-cur atunci.

Am rămas cu gura deschisă.

Deacon: Nu că ar fi ceva în neregulă cu asta.

Eram îngrozită.

Deacon: Prea mult?

Carys: DA. Puțin cam mult, domnule Prea-Multe-Detalii.

Deacon mi-a trimis o față cu fermoar în dreptul gurii. Am aruncat telefonul peste canapea, încă rușinată – dar râzând.

9. CARYS. SUNTEM DOAR PRIETENI

Toamna a trecut zburând și, înainte să-mi dau seama, a sosit iarna la New York. Nu-mi venea să cred că acum aveam un copil de nouă luni. În ultimele luni, prietenia mea cu Deacon a devenit mai puternică, dar era doar atât – o prietenie și nimic mai mult.

De Crăciun, a ales să nu plece acasă în Minnesota, ci într-o excursie la schi în stațiunea Vail, cu prietenii din New York. În timp ce era plecat, mama a trecut pe la mine vreo două zile, venind din Florida. Și asta a fost destul. Aproape de sfârșitul șederii ei, mă săturasem de cât îmi tot critica abilitățile mele parentale și de întrebările ignorante despre Sunny. O iubeam pe mama, dar aveam și eu o limită.

Acum era ianuarie și eram curioasă să văd ce avea să-mi aducă anul nou. Serviciul mergea bine și Cynthia îmi dăduse mai multe responsabilități.

De vreme ce munceam de la birou azi, Simone și cu mine ne-am întâlnit la un prânz scurt. Nu ne mai văzuserăm de ceva timp, așa că aveam mult de recuperat. Abia acum am avut ocazia să-i povestesc de ziua în care Deacon a stat cu Sunny – ziua în care mi-a salvat fundul.

Simone și-a acoperit pizza cu un șervețel pentru a elimina excesul de grăsime.

– Nu-mi vine să cred că a avut grijă de ea o zi întreagă. Ce camarad!

– Da. A fost grozav.

S-a strâmbat un pic, în timp ce-mi examina fața.

– Îți place de el...

– Nu, am scuturat eu din cap, mișcând. Nu în sensul ăla.

Spune fata care încă se masturbează la transcrierea șirului nostru de idei despre masturbare din urmă cu două luni.

– De ce nu?

– Pentru că e un amic. Nu e așa între noi.

Am luat o gură din pizza.

– Încerci să te păcălești?

Vorbind cu gura plină, am zis:

– Din nefericire, nu. Deacon a avut multe șanse să facă o mișcare. Nu e interesat de mine la modul romantic.

– Dar îți place de el, și ai vrea să fie iubitul tău dacă ai ști că e interesat de tine, nu?

Înfierbântându-mă deodată, am pufnit:

– Iubit? Deacon? Deacon e întruchiparea burlăciei.

– Cum adică?

– Adică e opusul cuiva care vrea să intre într-o relație prea curând – sau vreodată. Iubește prea mult viața de burlac.

Simone s-a holbat la mine, părând să nu înghită încercarea mea defensivă de a-mi ascunde sentimentele. Totuși, nu aveam de gând să recunosc că speranțele mele fuseseră strivite de prea multe ori înainte.

Luând o gură mare de apă, am decis să fiu sinceră măcar pe jumătate.

– Mi s-a pus pata pe el, bine? Recunosc asta. Destul de mult. Și poate că uneori duc lucrurile pe marginea cochetăriei, dar asta nu înseamnă că am vreo așteptare care să ducă undeva. Suntem în etape diferite ale vieții noastre. Ce să vrea un bărbat singur în New York de la o femeie care are un bebeluș?

– Nu fi atât de dură cu tine! Ești o femeie foarte frumoasă. Și se pare că nu-l deranjează să o aibă pe Sunny prin preajmă.

Și-a înclinat capul.

– Câți ani are?

– Douăzeci și nouă.

– Hmm... deci merge spre treizeci. De unde știi că nu o să se schimbe sau că nu o să-și dorească o familie? Pare îndemânat cu copiii.

– Gata, că duci asta prea departe, am râs eu. Doar fiindcă e un vecin care ajută și un tip drăguț în general nu înseamnă că vrea toată responsabilitatea care vine la pachet cu mine. Are destule femei, fără probleme, aliniat la ușa lui.

Fața ei a devenit serioasă.

– Nu ai siguranța că ar accepta-o pe Sunny până la capăt.

Cuvintele ei mi-au făcut inima să se chircească. Simplul gând că există bărbați care nu ar accepta-o, pe fiica mea sau, mai rău, care să o manipuleze și să o părăsească mă întrista enorm.

– Cred că știu asta deja, Simone. A dat de înțeles, în diferite moduri subtile, că nu vrea să aibă de-a face cu mine – sau cu noi – în felul ăla.

Pleacă brusc ori de câte ori lucrurile devin un pic mai tensionate între noi. Răspunsul e în limbajul lui corporal și în comportament. Nu trebuie să-mi spună nimic fiindcă deja îmi dau seama cum stă treaba. Și asta e foarte bine. Suntem doar prieteni. Și ca să fiu sinceră? E destul de drăguț să am pe cineva aproape la care pot să apelez fără să-mi fac griji de alte complicații.

– Păi atunci, mare păcat. Cred că voi doi ați face un cuplu simpatic.

Simțindu-mi obrazii arzând, m-am uitat în jos la mobil.

– Rahat. Trebuie să plec. O să întârzi la serviciu.

– Frumoasă metodă de a scăpa de conversația noastră inconfortabilă.

Am răs în timp ce mă ridicam de la masă și am lăsat o bancnotă de douăzeci de dolari în fața ei.

– Asta ar trebui să acopere pe de-a-ntregul cheltuiala mea. Te sun eu. Hai să repetăm experiența asta cât de curând.

Când m-am întors, Cynthia m-a întrebat dacă aș putea să-l însoțesc pe un potențial investitor, Neil Spectra, într-un tur al orașului pentru restul după-amiezii. Trebuia să o facă ea, dar se pare că primise un telefon urgent de la familie.

Neil era fiul lui Albert Spectra, un multimilionar care susținuse cu generozitate artele de-a lungul timpului. Se zvonea că soția lui Albert, Ginny, decedase recent și ceruse ca o parte din averea ei să se îndrepte către una dintre cele două companii majore de balet din New York. Dar se pare că fiul ei, Neil, avea să decidă ce companie urma să primească fondurile.

Am vizitat o expoziție nouă a Muzeului Metropolitan de Artă. Apoi și-a exprimat interesul de a merge la o cafea ca să-mi poată pune mai multe întrebări despre compania noastră. Am sugerat Starbucksul din apropierea apartamentului meu, ca să nu ajung târziu acasă. Neil avea șofer, așa că nu-l deranjam cu nimic.

Odată ce am ajuns la Starbucks, totuși, Neil a părut mai interesat să afle lucruri despre mine, decât despre balet.

– Carys, sper că e în regulă că Cynthia mi-a povestit câte puțin despre istoricul tău cu competitorul vostru, Compania de Balet din Manhattan. Am fost interesat să aflu mai multe despre trecutul tău.

– Da. Am amintiri dragi din perioada petrecută acolo, și ca dansatoare, și în spatele scenei.

- Speram că voi putea să reușesc să obțin niște răspunsuri având în vedere că ai experiență cu ambele companii.

Nefiind sigură unde voia să ajungă cu asta, am aprobat din cap în timp ce beam latte-ul.

- Sigur.

Și-a împreunat mâinile.

- Decizia asta e foarte importantă pentru mine. A însemnat mult pentru mama mea. În ciuda unor începuturi modeste, a crescut în acest oraș și în rarele momente când își permitea un lux viziona spectacole de balet la care mergea cu bunica mea. Baletul a ajutat-o să depășească niște vremuri grele când mama ei - adică bunica mea - era bolnavă. Așa cum știi, prin testamentul ei, a cerut ca o mare donație să se îndrepte spre o companie de balet aleasă de noi.

- Dacă nu te deranjează că întreb, crezi că s-ar fi opus să împărțiți contribuția între cele două companii de balet?

- Nu sunt foarte sigur. Cred că s-a gândit că o sumă mai mare chiar ar face o diferență. Ne-a rugat să donăm companiei care credem că merită cel mai mult. Trebuie să-i respect dorința.

- Înțeleg.

- Nu sunt la fel de versat în arte ca mama mea. Dar tata m-a însărcinat cu această decizie. Am învățat multe din vizita la ambele companii și experiența asta mi-a oferit o înțelegere mai profundă asupra unui domeniu pe care mama l-a îndrăgit atât de mult.

- Atunci, suntem extrem de recunoscători că ne luați în considerare. Cred că pot admite că nu există vreo alegere greșită.

A luat o gură din espresso.

- Trebuie să recunosc, sunteți mult mai eleganți decât competitorul vostru.

- De ce spui asta?

- Domnul cu care am discutat a enumerat toate motivele pentru care nu ar trebui să dăm banii celor de la City Ballet, în loc să încerce să mă convingă că afacerea lui era cea mai potrivită. M-a lăsat un pic cam siderat, ca să fiu sincer.

Charles.

Știam că era el, dar nu am îndrăznit să-i menționez numele pentru că nu voiam să intru în amănunte personale cu Neil.

- Oricum, azi a fost... o schimbare reconfortantă, a spus el. Și asta ți se datorează.

Cu siguranță îmi dădea impresia că nu era interesat doar de experiența mea de balet.

Câteva minute mai târziu, am fost surprinsă să-l văd pe Deacon intrând. De fapt, nu ar fi trebuit să mă mire. Venea la Starbucks în fiecare zi, dar pentru mine era o raritate să mă aflu aici.

Când m-a văzut Deacon, a făcut ochii mari.

– Carys... salut.

S-a întors spre Neil și a întins mâna.

– Sunt Deacon, vecinul lui Carys.

– Neil Spectra.

Deacon a clătinat ușor din cap, înainte să se întoarcă înspre mine.

– Nu mă așteptam să te văd aici la ora asta. Credeam că ești în partea cealaltă a orașului, la muncă.

– Sunt la muncă, încă. Neil e un potențial investitor. Așa că asta e o întâlnire de afaceri. Am organizat-o aici, ca să fiu mai aproape de casă.

– *Chiar* e o ședință de birou! a intervenit Neil. Carys a reușit să mă facă să uit că vorbim despre afaceri. E o bucurie să-i fii alături.

Deacon s-a holbat la Neil câteva secunde.

– Sunt de acord cu tine.

Apoi, și-a întors privirea către mine și a clătinat din cap.

– În cazul ăsta, vă las să discutați. Îmi iau un cappuccino și mă întorc la mine.

– Bine, am zâmbit. Ne vedem mai târziu.

Deacon s-a așezat la coadă. Îmi imaginam eu sau întâlnirea noastră fusese un pic stranie? Privirea mi s-a îndreptat către locul în care Deacon stătea la casă. Părea agitat, cât aștepta băutura. Mă întrebam dacă-l deranjase să mă vadă cu Neil. Poate că hrăneam doar o iluzie.

Câteva clipe mai târziu, Neil vorbea în timp ce Deacon a trecut pe lângă noi, cu cafeaua în mână. În loc să ne întrerupă pentru a ne saluta, mi-a făcut cu ochiul când a ieșit pe ușă. Privirea mea a rămas fixată pe ieșire. Mă întrebam dacă Deacon credea că era ceva între mine și Neil.

Mi s-a părut că Neil mi-a citit gândurile.

– Sper că asta nu sună inadecvat, Carys, dar chiar m-am bucurat de compania ta și mă întrebam dacă aș putea să te invit la cină, înainte de a mă întoarce la Palm Beach săptămâna viitoare?

O, Doamne!

Neil era destul de atractiv, inteligent și un afacerist de succes. Eram tentată să-i accept oferta. Dar nu avea nici un sens, mai ales că nu locuia

aici. Și să amesteci afacerile cu plăcerile nu era o idee bună niciodată, așa cum învățasem pe pielea mea.

– E drăguț din partea ta și sunt flatată, dar nu cred că sunt disponibilă. Nu știi dacă Cynthia a menționat, dar eu am o fetiță, destul de mică. Sunt o mamă singură. Deci nu e ușor pentru mine să găsesc pe cineva care să aibă grijă de copil într-o clipită.

A făcut ochii mari și, pentru prima dată în acea zi, Neil a părut să nu-și găsească vorbele.

– Cynthia nu a menționat asta, nu, a spus el într-un final. Ești atât de tânără. Nu mi-aș fi imaginat...

– Da. A fost neașteptat.

Aș fi putut să folosesc oportunitatea asta pentru a-i spune că bărbatul pe care l-a întâlnit la concurență era parazitul de tată al fiicei mele, dar nu am făcut-o. După mărturisirea mea Neil nu a încercat să mă mai convingă să ne întâlnim. Faptul că aveam un copil era de ajuns să-i taie cheful.

Am stat la Starbucks aproape o oră, în timp ce conversația a revenit la subiectul afacerilor. M-a chestionat despre trecutul meu de dansatoare și mi-a cerut opinia sinceră în legătură cu modul în care ar putea fi folosiți banii, cel mai eficient, la ambele companii.

Când a sosit ora cinci, eram ușurată că aveam de mers doar un cvartal până acasă.

Odată ajunsă la ușa mea, am rămas surprinsă să aud muzică răsunând din apartamentul meu. Și nu orice melodie. Melodia era una veche de când lumea: „How Deep Is Your Love“ de la Bee Gees.

Bee Gees?

Știam de ei, doar fiindcă mamei îi plăcea la nebunie să meargă la discotecă atunci când eram mică. Am crezut că Sharon era fană a anilor șaptezeci, până când am deschis ușa și l-am văzut pe Deacon. Muzica venea din telefonul lui.

Ce naiba?

10. DEACON. CADOUL ANIVERSAR

După ce m-am întors la apartament, mă gândeam doar la Carys și la individul ăla, la Starbucks. La naiba. De ce mă deranja atât de mult? Să o văd cu un tip care arăta de parcă voia să o mănânce cu totul chiar mă deranja. Mereu mi-am spus că nu poate să iasă nimic din atracția mea față de Carys, dar nu prea eram în stare să închid robinetul geloziei. Era încurcătură mare, fiindcă cele două sentimente se luptau în mine. Vechea zicală mi-a revenit în minte. *Nu poți să ai în același timp tortul și să-l și mănânci, Deacon.*

Poate că era doar o întâlnire de afaceri, dar nu exista nici o șansă ca ea să plece de acolo fără o invitație la ceva mai mult. Și de ce nu ar fi acceptat-o? El părea să aibă o ordine în viață.

Era doar o chestiune de timp până ce avea să se ducă la întâlniri, oricum. În calitate de prieten, trebuia să-mi țin sentimentele în frâu. Avea nevoi – drept dovadă, cartea despre masturbare. Ce am omis să-i spun atunci era că avea nevoie de o partidă de sex bună înainte de orice autostimulare, fie că realiza asta, fie că nu. Doar că nu puteam eu să fiu cel care să-i ofere asta. Dar nici nu aveam de gând să o încurajez să iasă în oraș și să se combine cu vreun idiot care nu o merita.

Cafeaua se răcise și încercam să mă concentrez să lucrez la ceva, dar nu reușeam. Și nu se întâmpla asta fiindcă mă gândeam la Carys. Era Sunny. Nu se oprea din plâns. Sharon era alături cu ea, așa că știam că se găsea pe mâini bune. Dar când plânsul nu s-a stins nici după o jumătate de oră, am decis să mă duc acolo ca să mă asigur că totul era în ordine.

Sharon a deschis ușa arătând complet amețită. Ne mai întâlniserăm o dată, așa că știa cine sunt, iar Carys îi spunea tot timpul să mă sune pe mine în caz de urgență.

Și-a aruncat brațul liber în sus, cărând-o pe Sunny cu celălalt.

– Nu o pot opri din plâns. I-am schimbat scutecul. Am hrănit-o. Nu înțeleg. Nu a mai făcut asta niciodată.

Mi-am așezat palma pe fruntea lui Sunny.

- Ce s-a întâmplat, Sunny?

Nu mi se părea că avea febră sau altceva. Am luat-o din brațele lui Sharon.

Plânsetele s-au domolit, iar în cele din urmă s-au oprit de tot.

- Ooo, nu. Nu putem să facem asta din nou. Trebuie să găsim o altă metodă prin care să te oprești din plâns.

Sharon părea amuzată.

- Tot timpul se oprește din plâns când o iei în brațe?

- De cele mai multe ori, da.

- Ce drăguț!

- Până ce nu mai poți să o ții.

Când am pus-o în leagăn, plânsetele au început din nou. Eram hotărât să o ajut pe Sharon să găsească o soluție care nu presupunea să o ridic în brațe din nou. Mi-am deschis telefonul și am căutat prin aplicația de muzică. Am îngenuncheat alături de Sunny și am zis:

- O să găsim ceva pe gustul tău.

Melodie după melodie, nimic nu părea să oprească plânsetul – până ce am ajuns la postul cu melodii din anii șaptezeci. „Stayin’ Alive“ de la Bee Gees.

Ochii micuței Sunny s-au mărit în timp ce asculta. Am început să dau din cap în ritmul muzicii și am privit-o liniștindu-se și rămânând așa, mulțumită.

- Avem un câștigător? a întrebat Sharon.

Când melodia s-a terminat, un cântec de Donna Summer i-a luat locul și Sunny n-a părut să guste schimbarea asta. A început să bocească. Așa că am încercat un mic experiment. Am găsit aceeași melodie de la Bee Gees pe YouTube și curând, Sunny s-a oprit iarăși din plâns. Când s-a terminat, următorul videoclip era un alt cântec de la un alt artist. Din nou, au început plânsetele.

Bee Gees aveau în mod cert o acustică unică. M-am întrebat dacă-i plăcea melodia sau doar tonalitățile vocilor. Așa că am dat drumul la o baladă mai lentă intitulată „How Deep Is Your Love“. Sunny a tăcut din nou și a ascultat cu atenție.

Pe bune? Am găsit comoara!

În acel moment am descărcat pe telefon tot albumul *Best of Bee Gees*. Apoi, Carys a ajuns acasă. Nu puteam să-mi imaginez la ce se gândea. Dar părea îngrijorată.

- Ce se întâmplă? De ce ești aici, Deacon?

- Deacon e un geniu, a spus Sharon. Și-a dat seama că lui Sunny îi place Bee Gees. Când le ascultă muzica, nu mai plânge. Ne-a auzit de alături și a venit să ne ajute.

- Ei bine, s-a oprit din plâns când am luat-o în brațe, dar nu voiam să încurajez obiceiul ăsta, am detaliat eu. Am decis să încerc ceva nou. Dar se pare că, Bee Gees este singura formație care-i place.

Carys rămăsese cu gura căscată.

- Bee Gees? Sunt antici și de demult. Ce te-a făcut să te gândești la ei?

- Un dram de noroc, am spus. S-a întâmplat să vină rândul lor. Abia atunci s-a calmat.

- Ce bizar! Dar... mulțumesc că ai observat asta.

- Am descărcat tot albumul *Best of*. Ți-l trimit și ție ca să-l ai.

După ce a plecat Sharon, am continuat să ascultăm acel album. Carys s-a dus la leagăn ca să o sărute pe Sunny pe cap. Apoi și-a dat jos pantofii cu toc și s-a prăbușit pe canapea, sprijinindu-și călcâiele pe măsuța de cafea. Am simțit nevoia să-i apuc picioarele și să i le masez, dar m-am abținut.

- Ce zi! a oftat ea.

- Rea?

- Tipul cu care m-ai văzut e un potențial investitor bogat. Cynthia mi l-a pasat fiindcă ea a avut o urgență în familie. A fost foarte stresantă încercarea mea de a face o impresie bună.

- Mie mi s-a părut că ai făcut o impresie excelentă.

- Da, atât de bună încât m-a invitat în oraș.

Am înghițit în sec.

- Serios?

A clătinat din cap.

- Dar interesul pentru mine s-a surpat imediat ce am menționat că am un copil.

În ciuda geloziei, m-am simțit un pic jignit, în numele ei, ceea ce părea un pic cam ipocrit din partea mea - bărbatul care nu voia copii.

Pumnii mi s-au încleștat.

- A zis ceva de rău?

- Nu, nu. Nimic de genul ăsta. Dar tonul i s-a schimbat. A trecut de la flirt la a fi un pic mai defensiv. Apoi, ea mi-a făcut un semn din mână s-o las baltă. Nu contează. Oricum n-aș fi ieșit cu el.

Nu trebuia să mă bucur de ce spusese. Ar fi trebuit să-mi doresc să-și găsească pe cineva care să o facă fericită. În schimb, eram doar un ticălos egoist care era ușurat că ea nu voia să aibă nimic de-a face cu dobitocul ăla bogat.

– Astă-seară, am nevoie de o băutură mare cât capul meu, a spus ea. Și nici măcar nu obișnuiesc să beau.

– După ce adoarme Sunny, ar trebui să te cinstești. O meriți.

S-a întors către mine.

– Hei... mersi că ai venit să ne ajuți. Nu e responsabilitatea ta.

– Ei, acum că o cunosc pe Sunny, e greu să-i ignor plânsetele. Sunt bucuros că am găsit ceva care să o liniștească.

Privirile noastre s-au intersectat câteva clipe, înainte să mă întrebe:

– Ai planuri mari în seara asta?

Am ezitat să răspund. Aveam planuri – cu o femeie pe care o întâlnisem pe internet. Nu puteam să zic că eram foarte entuziasmat, totuși.

– Ăă... doar cina.

Și-a ridicat o sprânceană.

– Cineva interesant?

– Nu sunt sigur. Verdictul e încă în curs. Nu am întâlnit-o în persoană.

– M-am prins.

Se juca cu niște scame de pe canapea.

– Păi... dacă nu îți iese... știi tu... dacă nu merită să o aduci acasă și... să jucați *Parcheesi*, poți să treci mai târziu pe aici să bei ceva cu mine.

Să jucăm Parcheesi.

Mi-am adus aminte că o dată am folosit asta ca o metaforă pentru sex.

– Da. Poate, am răspuns, transpirând un pic și simțindu-mă straniu de anxios. *Asta* se simțea diferit. Sau era doar în capul meu?

Carys nu avea habar cât de mult îmi doream să fi jucat *Parcheesi* cu ea în noaptea asta.

•

Numele ei era Allie și lucra în Comisia Apelor de la primărie și îi plăceau barurile de karaoke. Cam asta reținusem. Toate celelalte detalii îmi intraseră pe o ureche și ieșiseră pe cealaltă.

Mi-ar fi plăcut să cred că pur și simplu nu eram interesat de ea, dar știam că era ceva mai mult; că mă gândeam doar la Carys – la invitația ei

și dacă aveam de gând să o onorez. În afara acelei cine, ieșirile noastre se întâmplau pe timp de zi – inocente, adică. Invitația ei de a bea ceva împreună mai târziu era cumva diferită.

Allie era destul de atractivă. Dacă situația ar fi fost diferită, poate că aș fi luat-o acasă la mine să bem ceva. Dar, în seara asta, nu eram interesat. Credeți-mă, mi-aș fi *dorit* să fiu.

Într-un final, am ajuns la acel punct al serii în care trebuia să părăsim restaurantul și să decidem următorul pas. Allie a pus întrebarea care m-a forțat să iau o decizie.

Afară, pe trotuar, și-a aruncat într-o parte părul creț și blond.

– Ai fi interesat să-mi vezi apartamentul? E mic, dar plăcut. Am putea să bem ceva acolo în loc să mergem în altă parte.

Cod pentru: *ai vrea să vii la mine să ne-o tragem?*

Puteam să aud efectiv roțițele din capul meu în timp ce încercam să formulez un răspuns:

– Știi, chiar am o întâlnire mâine-dimineață. Așa că ar fi mai bine să mă îndrept spre casă.

– Aha...

Dezamăgirea i se citea pe chip.

– Ce păcat! Mi-ar fi plăcut să mai petrecem puțin timp împreună.

– Altă dată, poate, am spus eu cu un surâs forțat.

– Da.

Tonul ei dovedea că nu va mai exista o dată viitoare.

Odată ce m-am despărțit de Allie, am luat un taxi înapoi acasă.

Palmele mele erau transpirate în timp ce îi scriam un mesaj lui Carys, în fața ușii ei. Deși mai fusesem în apartamentul ei de multe ori, cumva senzația de mai devreme încă persista; de data asta o simțeam altfel.

Deacon: Mai ești trează pentru băutura aia?

Răspunsul a sosit imediat.

Carys: Da.

Deacon: Sunt în fața ușii. Nu voiam să bat și să o trezesc pe Sunny.

Câteva secunde mai târziu, a deschis.

– Salut.

– Salut.

Am înghițit în sec la vederea ei.

Carys purta colanți negri, care îi puneau în evidență picioarele tonifiate și un tricou vintage cu Bon Jovi. Părul îi era umed. Probabil că abia ieșise din duș. Ochii mei s-au oprit pe picioarele ei desculțe. Unghiile erau pictate cu o jă roz deschis, de culoarea balerinilor de scenă. *Se potriveau*. Nici măcar nu încerca să arate bine, și nu-mi aduceam aminte să fi arătat mai bine ca acum.

Să mă ia naiba.

A clipit de câteva ori.

– N-am crezut că ai să mai treci pe aici.

Urmând-o înăuntru, am spus:

– De ce nu?

– Așa am simțit, cred.

Emoții paradoxale m-au cuprins în timp ce mergeam falnic pe lângă ea, continuând să o admir. Intuiția ei era corectă, și anume că nu plănuisem să trec pe acolo. Dar greșea fiindcă probabil presupunea că eram interesat să-mi petrec timpul cu altcineva. Dimpotrivă. Nu doar că simțeam atracție fizică, dar mă conectam într-un fel nemaiîntâlnit până la ea. Mă speria chestia asta.

– A adormit ușor? am întrebat.

– Cum?

Carys părea la fel de amețită ca mine.

– Sunny. A adormit ușor?

– O, după ce i-am pus de câteva ori *Best of Bee Gees*? Da.

– Zici și tu mersi? am glumit.

Carys a căscat în timp ce râdea.

– Spuneai că vei fi trează pentru o băută, dar am o ușoară senzație că am ajuns târziu la petrecere.

A clătinat din cap.

– Cred că trupul meu e obosit, deși creierul nu e. Mă ajunge oboseala din urmă. Dar nu am nici o dorință să dorm. Totuși, nu cred că am chef de o băătură așa târziu.

A dat ochii peste cap.

– Doamne, am douăzeci și cinci de ani și vorbesc ca o bătrânică.

– Douăzeci și cinci? Am ratat ceva? Când ai împlinit douăzeci și cinci de ani?

Carys s-a uitat în jos.

– Azi.

Ce?

Am făcut ochii mari.

- Carys... azi e ziua ta?

- Da.

- Și de ce nu mi-ai spus?

A ridicat din umeri.

- Pentru că nu voiam să te simți obligat să-ți petreci timpul cu mine. Voiam să alegi să vii aici pentru că voiai să bem ceva împreună, nu fiindcă mă compătimeai de ziua mea.

Uau! Dacă aș fi știut, în mod cert mi-aș fi anulat planurile.

- Să-ți mărturisesc ceva... am spus eu.

- Da?

- Nu am venit să beau, am admis. Am venit fiindcă voiam să stau cu tine. Dar, dacă aș fi știut că era aniversarea ta, aș fi venit sigur mai devreme. Am fi comandat Ichigo. Îmi doresc să-mi fi spus.

Asta a fost cea mai sinceră replică pe care i-am spus-o de când am cunoscut-o. Poate că era riscant să admit că lăsasem totul baltă pentru ea în seara asta, dar era crudul adevăr.

Carys a roșit.

- Îmi pare rău.

- La naiba, fată, o dată în viață împlinești un sfert de veac.

Punându-mi mintea la contribuție, m-am scărpinat în cap în timp ce am făcut cale întoarsă spre ușă.

Ea m-a urmat.

- Unde pleci?

- Nu-ți face griji! Mă întorc imediat.

•

Am făcut tot ce am putut într-un timp scurt. Am fost la două magazine din apropiere și am reușit să-i cumpăr un tort și un cadou lui Carys. Încă mă intriga faptul că ar fi lăsat ziua asta să treacă fără să facă nimic special.

Carys a privit la tortul pe care l-am găsit. Probabil că fusese pregătit cu câteva zile în urmă. Avea glazură portocalie și albastră, ce îmi aducea aminte de emblema programului de fotbal Florida Gators. Dacă aș fi avut mai mult timp la dispoziție, poate că aș fi reușit să scriu „La mulți ani, Carys“, dar trebuia să ne mulțumim doar cu atât.

- Așa că imaginează-ți că scrie „La mulți ani, Carys-ca-Paris“, bine?

Ea a zâmbit.

– Intenția contează, și e un gest extraordinar. Îți mulțumesc.

Ne-am așezat pe podea, înfigându-ne în tort cu furculițele.

– Nu e chiar așa rău, am spus cu gura plină.

– Nu sunt sigură că vreau să știu de unde ai luat tortul ăsta așa târziu oricum, dar trebuie să recunosc că e destul de gustos.

Avea cremă albastră lipită de dinți și am simțit nevoia acută de a o săruta și a-i linge glazura.

Uau!

Aveam nevoie să mi se distragă atenția. Imediat.

Am băgat mâna în buzunar și am scos cardul-cadou pe care îl cumpărasem de la un chioșc.

– Nu aveau prea multe opțiuni. Sper să-l poți folosi.

Mi-a luat cardul-cadou.

– Iubesc Macy's. Poate că, într-una din zile, am să angajez o doică pentru Sunny și-mi voi petrece toată ziua la cumpărături. Sună divin.

A pus cuponul deoparte și și-a înfipt furculița în tort.

– Ai cheltuit prea mult. Nu trebuia să faci asta. M-ai făcut să mă simt incredibil de specială.

M-am oprit din mestecat.

– Dar ești specială. Mi-ai devenit o prietenă foarte bună.

Din nou, încercam să definesc relația noastră, mai degrabă, ca metodă de a-mi aminti că nu puteam să depășesc o anumită limită, deși voiam să o fac cu disperare.

A părut să-și aducă aminte ceva.

– Oh! Am uitat! Și eu am ceva pentru tine.

Carys a dispărut în dormitor.

S-a întors, ținând un obiect croșetat, dar nu am putut să identific ce anume era.

Carys a zâmbit mândră.

– Mica ta poveste despre croșetat m-a inspirat să îți mai dau o șansă.

Mi l-a întins.

– Am făcut asta pentru tine. Poți să ghicești ce este?

Nu am vrut să o insult. Dar nu arăta a... ceva. E o husă mică pentru o umbrelă? Ce naiba era asta? De fapt, ca să fiu sincer, arăta ca o... șosetă pentru un penis.

– E un prezervativ croșetat? am întrebat într-un final.

Și-a astupat gura.

– O, Doamne!

Privind la obiect, a spus:

- Cred că ai dreptate. Chiar arată așa. Rahat. Dar, nu.

- Deci nu e o șosetă pentru penis? am tachinat-o.

- E o mănușă pentru mânerul de la tigaie. Spuneai că-ți arzi mâinile pe tigăile ieftine. Ți-am făcut o învelitoare. Credeam că e un gest inteligent. Și era mai ușor de croșetat decât fesul pe care nu am reușit să-l termin. Am găsit pe cineva care face așa ceva pe internet și am citit instrucțiunile ei. Dar ți-am făcut altceva.

Era al naibii de simpatică. Nu-mi venea să cred că își aducea aminte ce am spus în legătură cu nenorocitele alea de tigăi.

- De fapt, e un gest foarte mișto. Cine ar fi crezut că există așa ceva? Mulțumesc că te-ai gândit la mine. Și promit că nu o voi testa acolo unde nu trebuie.

Carys s-a înroșit și a sărit de pe canapea.

- Poate că ar trebui să bem ceva, nu? Cred că m-am răzgândit.

Lingându-mi glazura de pe buze, am confirmat:

- Da. Sigur.

S-a retras la bucătărie și a adus o sticlă mare de șampanie rosé.

- Asta a fost ultima sticlă. Am ținut câteva luni la frigider vreo două - de când s-a născut Sunny. Prima am deschis-o în seara în care am aflat că am primit oferta de lucru. Doar că nu știu cum să o deschid pe asta fără să o trezesc pe Sunny.

Am luat sticla de la ea.

- Mă duc alături și o deschid acolo.

- Bună idee, a zâmbit ea.

După ce m-am întors cu sticla deschisă, ne-am așezat pe canapea fiecare cu propria cupă.

- Deci... a spus ea, luând o înghițitură mare. Dacă ești aici, atunci... e evident că întâlnirea ta nu a mers așa cum ți-ai fi dorit.

Mă deranja că se gândea la ea ca la cineva la care m-aș întoarce doar dacă lucrurile merg rău. Bineînțeles, eu îi lăsasem impresia asta.

- De fapt...

Cuvintele îmi stăteau pe vârful limbii - că intenționat anulasem întâlnirea de mai devreme pentru că voiam să fiu aici de fapt. Dar nu am recunoscut asta.

- Da. Întâlnirea a fost... meh.

Simțindu-mă mai confortabil cu fiecare înghițitură, m-am întins pe canapea și mi-am ridicat picioarele. Ea a procedat la fel, din celălalt colț

al canapelei, tachinându-mă cu degetele ei goale. Degetele unei femei nu erau neapărat ceva ce mă atrăgea. Dar *degetele acestei fete?* Voiam să le iau unul câte unul în gură și să le devorez. *La naiba.* Aveam nevoie de ajutor.

Carys a luat ultima gură de vin spumant înainte să așeze paharul pe colțul măsuței de cafea. Apoi a privit tavanul și a spus:

– Știi... mai demult îmi imaginam unde voi fi la douăzeci și cinci de ani. Viața mea de acum nu are nici o legătură cu viziunea aia. Dar m-am conformat.

M-am întors către ea.

– Așa și trebuie. Faci totul bine. Ești o mamă minunată și cariera ta prosperă. Ai realizat mult mai multe decât alte persoane de vârsta ta.

Mi-a zâmbit și apoi a privit în gol pentru câteva secunde.

– La ce te gândești? am întrebat.

– Neil, bărbatul cu care m-ai văzut azi, a menționat că, atunci când s-a dus la competitorul nostru, Compania de Balet din Manhattan, a discutat cu un tip care, practic, ne-a vorbit de rău.

M-am prins imediat.

– Tatăl lui Sunny...

Ea a dat din cap.

– Da...

– Ce nenorocit!

A oftat.

– Vorbesc des despre faptul că și-a abandonat fetița, dar nu mă ocup adesea de sentimentele mele în legătură cu ce *mi-a făcut*. Și faptul că am auzit despre asta azi a deschis multe răni vechi.

M-am umplut de furie la gândul că a rănit-o. Voiam să-l rup în bătaie.

– Vrei să vorbești despre asta?

– Nu chiar. Aș fi vrut să nu mă gândesc la el în seara asta, dar cu cât mă gândesc mai mult la ce i-a spus lui Neil, cu atât mai mult mă enervez. Sunt sigură că știe că lucrez pentru City Ballet acum. Ai crede că, cel puțin, nu ar încerca să pună în pericol compania a cărei mână practic îi hrănește copilul.

Mi-am încleștat pumnii.

– Una e să fii competitiv și să vrei să câștigi. Alta e să trănțești pe cineva la pământ.

– Exact. A răsuflat cu putere și a clătinat din cap. Oricum, îmi cer suze. Nu ar fi trebuit să aduc vorba.

- E în regulă. Ai nevoie să dai afară răul din tine. Poți să te descarci cu mine oricând.

Și-a închis ochii pentru un moment.

- Nu aveam prea multă experiență când m-am combinat cu el. Am avut un iubit în liceu, în Jersey, dar interesul meu a fost, mereu, dansul. După ce m-am mutat în New York, am mai ieșit la întâlniri, dar nimic serios. Charles a fost prima mea relație adevărată, primul bărbat căruia i-am dat inima mea. O să treacă mult timp până ce am să mă mai dăruiesc cuiva în felul ăla, din cauza experienței cu el. Problema e că eu... A clătinat din cap. Nu contează.

- Nu te opri. Ce voiai să spui?

- E un pic din categoria „Prea multe informații“.

Acum chiar mă făcuse curios.

- Prea multe informații? Ai uitat circumstanțele în care ne-am cunoscut inițial? Eu sunt Regele Prea Multor Informații, îți aduci aminte? Nici un subiect nu ne e interzis, Carys.

Fața ei s-a înroșit sub privirea mea. Apoi, a spus într-un final:

- Bine... ce voiam să spun e că... îmi e dor să fac sex. Din păcate, o pot face doar cu un bărbat. Și nu sunt în situația să am încredere în cineva acum, așa că sunt șanse mici să mă deschid îndeajuns de mult în fața cuiva cât să ajungem să facem sex. E complicat.

Penisul mi s-a întărit și inima a început să mi-o ia la galop.

- Cât a trecut mai exact?

- Păi, fă calculele. Sunny are nouă luni. Eu am fost însărcinată cu ea încă nouă. Deci optsprezece luni?

lisuse.

Mereu am presupus că nu avusese pe nimeni de când s-a născut Sunny, dar nu făcusem *calculele*. Nu-mi imaginam cum era să nu ai parte de sex câteva luni. Dar un an și jumătate? Asta m-ar omorî.

Am înghițit cu greutate.

- E al naibii de mult timp, cam da.

- Și partea cea mai nasoală e că ceva s-a întâmplat cu hormonii mei după ce am născut-o pe Sunny. S-au dat peste cap și am fost foarte excitată. Cum bine știi acum, după ce ai văzut comanda de carte pe care mi-am făcut-o, mă chinui de ceva timp să mă autosatisfac. Pentru că nimic nu se compară cu atingerea umană. Și sunt într-o stare constantă de frustrare.

Să-mi trag palme.

Auzind-o spunând asta, aproape că mi-am dat drumul în pantaloni. Nici o altă conversație, vreodată, nu mă excitase în felul ăsta. Mă simțeam de parcă hormonii mei erau mai dezlănțuiți decât ai unui adolescent pe Viagra. Nu-mi doream nimic în lume mai mult decât să o fac să ajungă la orgasm. Chiar aici și acum.

– Te-am șocat de nu zici nimic? a întrebat ea.

Dumnezeu știe câte secunde au trecut. Dar știam motivul pentru care tăceam: cuvintele care implorau să fie rostite erau riscante. Dacă aș fi spus ceva, sigur aș fi scos pe gură adevărul.

Pe măsură ce secunde treceau, nevoia de a vorbi a devenit de nesuportat.

Vocea mea abia s-a auzit:

– Aș putea să-ți provoc un orgasm... dacă vrei.

S-a întors către mine brusc.

– Poftim?

Tușind, am repetat:

– Aș putea să te fac să ajungi la orgasm. Nu am face sex, dar pot să îți ofer un orgasm nebunesc.

Era de parcă îmi pierdusem mintea.

Ea s-a dat un pic în spate.

– Nu sunt la mila ta, Deacon.

Rahat. Înțelesese greșit.

– Nu. Nu voiam să sugerez că e vorba de milă. Nu e. Lasă-mă să reformulez.

Am luat o gură mare de aer și am răsufolat.

– Mi-ar *plăcea* să îți ofer un orgasm.

Carys mă privea cu neîncredere.

– Nu de asta ți-am povestit despre problema mea – ca să te oferi să mă ajuți să ajung. Doar mă răcoream. Eu...

– Știu. Știu că nu așteptai reacția asta din partea mea. Sincer, nici mie nu-mi vine să cred. Dar nu mă puteam gândi când te ascultam decât că voiam să-ți ofer eu un orgasm... *chiar* vreau asta.

În timp ce se holba la mine, puteai să tai tensiunea dintre noi cu cuțitul. Inima îmi bătea cu putere și speram că nu făcusem o greșală uriașă, una care ar fi putut să ne coste prietenia.

A clipit de câteva ori.

– Preciez oferta. Dar m-aș simți ciudat să spun da. Pentru că doar o tabără ar avea parte de orgasm, și nu am face sex efectiv.

Păi hai să ne-o tragem atunci, a sugerat vocea din capul meu.

De fapt, cred că vocea aia venea de la celălalt *cap*. Oricât de mult îmi doream să facem asta, era totuși prea periculos.

– Subestimezi plăcerea pe care o poate avea un bărbat care provoacă un orgasm unei femei.

Era de parcă cineva îmi îndepărtase orice fărâmbă de logică în seara asta. Cuvintele o luau înaintea minții.

– Nu pot să te las să o faci.

Fața ei era roșie ca o sfeclă.

Nu voiam să o fac să se simtă nelalocul ei, și părea că exact asta făcusem. Acum era momentul să o las baltă.

– Bine. Are sens. Îmi pare rău dacă am depășit o limită.

A răsuflat lung și tremurător și a închis ochii.

– Nu. Nici vorbă. E în regulă.

Am privit-o în timp ce stătea în starea aia meditativă. Mă întrebam la ce se gândea, dar îmi era teamă să întreb. Era mai bine să nu mai spun nimic. Gura mea deja mă băgase în belele.

După o vreme, s-a întors către mine.

– Crezi că ar trebui să ne întoarcem la un subiect de conversație normală acum?

– Putem să încercăm.

Am forțat un zâmbet.

– Încep eu primul.

Tușind, am întrebat-o:

– Și cum era Sunny în seara asta când ai pus-o la culcare?

– M-ai întrebat asta mai devreme.

– Așa e.

M-am scărpinat pe bărbie.

– Rahat. Bine. Ai văzut că au de gând să crească chiriile?

– Da. Nasol.

– Nici asta nu funcționează, nu-i așa?

– Nu.

A râs nervos.

– Cătuși de puțin.

11. CARYS. FOLOSEȘTE-MĂ!

Până la urmă, eu și Deacon am ajuns să ne uităm la un film – o comedie veche cu Jason Bateman, pe HBO –, dar nu am auzit nimic din el. Atmosfera era cu adevărat stranie. Mă șocase cu propunerea lui.

Cât ne-am uitat la film, unul lângă altul, alura lui a fost stoică. Nu puteam să-mi dau seama la ce se gândea, dacă fusese neafectat sau dezamăgit de refuzul meu.

Eu, pe de altă parte, nu mă puteam opri din a mă gândi la asta, și nu eram sigură că m-aș fi putut opri vreodată. Voi mai fi în stare să mă gândesc și la altceva în preajma lui?

Dar întrebarea cea mai importantă pe care o aveam era alta: de ce nu am mers mai departe cu propunerea lui. Nu era ca și cum exista vreun alt bărbat superb care să-mi dărâme ușa. Aveam încredere în Deacon și știam că intenția lui era chiar să mă „ajute“. Nu voia să mă rănească. Îi păsa de mine și voia să-mi ofere o metodă de a ajunge la orgasm în siguranță, fără să implic un străin.

Am petrecut următoarele minute argumentând o potențială răzgândire în timp ce filmul rula pe fundal.

Mintea mea alerga în cercuri. *Cum plănuia el mai exact să-mi provoace un orgasm? Avea de gând să folosească gura? Nu te mai gândi la asta. Îți va strica prietenia. Dar, o, Doamne! Cum ar fi să fie?*

Pe cât de nelalocul meu mă simțeam, pe atât de tare mă excitam gândindu-mă la ce-ar fi putut să fie.

Era trecut de miezul nopții acum. Filmul era pe final. Când l-am privit pe Deacon de data asta, mi-am dat seama că nu se uita la ecran, ci fix la mine.

A observat că l-am surprins privind-mă, așa că a început să-și ceară scuze.

– Îmi pare rău că am dat-o în bară, Carys, eu...

– Vreau, am izbucnit eu.

I-a picat fața.

– Ce anume... vrei?

Respirația mea era haotică.

– Ai să mă faci să o spun din nou?

S-a așezat în scaun.

– Da. Trebuie să te aud cum o spui.

Cuvintele mele s-au reunit într-o șoaptă.

– Vreau să-mi provoci un orgasm.

Respirația lui a luat-o la goană.

– Ești sigură?

L-am privit drept în ochi ca să vadă cât de serioasă eram.

– Da.

A început să respire din ce în ce mai greu. Acum nu mai aveam nici o îndoială că era excitat. Așadar, nu eram singura.

– Dar trebuie să-mi promiți ceva, a spus el, întorcându-se cu tot corpul înspre mine.

– Bine, am spus eu tremurând, cu palmele transpirate, atât de tensionată, dar dorindu-mi-l tot mai mult cu fiecare secundă care trecea.

– Să nu analizezi prea mult. Doar întinde-te și relaxează-te. Nu te gândi la nimic altceva decât la plăcere. Și după ce ai orgasmul, am să plec. Ca să nu avem parte de o discuție ciudată. Am să te satisfac și atâta tot. Și când ne vedem data viitoare, nu trebuie să vorbim despre asta sau să analizăm ceva. Întâi, promite-mi asta.

Pentru mine nu mai exista cale de întoarcere, așa că aș fi acceptat orice condiție.

– Promit.

– Bine. Fiindcă ar fi contraproductiv să transformăm o chestie care ar trebui să te facă să te simți bine în ceva care te face să te simți anxioasă sau stresată.

– Înțeleg ce vrei să spui.

Încercând din răputeri să-l asigur, am clătinat din cap.

– Sunt pregătită.

Privindu-mă adânc în ochi, a mai pus o ultimă întrebare.

– Ești sigură?

– Da.

Într-un final, după o pauză lungă, a spus:

– Hai să mergem în camera ta.

S-a ridicat și mi-a întins mâna. Cu inima bătându-mi puternic în piept, am apucat-o și l-am urmat în timp ce m-a condus spre dormitorul întunecat. Nu a aprins luminile, dar era destulă lumină de la fereastră, cât să-i disting silueta.

Oare asta chiar se întâmplă?

Genunchii îmi tremurau când m-am așezat pe pat și am simțit un amestec de nerăbdare și de excitație, în timp ce mușchii dintre picioare dădeau o nouă semnificație expresiei *albină harnică*. Habar n-aveam ce voia Deacon să-mi facă; știam doar că aveam să-l las și că trupul meu era incredibil de surescitat, așa nerăbdătoare cum eram.

Aparent, emoțiile mele erau vizibile.

Și-a pus mâna pe picioarele mele pentru a le calma.

- Te simți bine?

- Da, jur. E în regulă.

Vocea lui era joasă și gravă.

- E ceva de care ar trebui să fiu conștient? Un loc în care nu vrei să fii atinsă sau ceva ce nu vrei să-ți fac?

Cuvintele lui, singure, mă răscoleau, darămite ce ar fi putut să facă cu mine.

- Nu. Fă ce poțești.

Și-a închis ochii pentru o clipă, de parcă voia să se adune. Stând pe marginea patului, mi-a șoptit:

- Întinde-te pe spate.

Când m-a privit, ochii lui Deacon străluceau. Și-a așezat palma mare și caldă pe burta mea, și apoi s-a mișcat în jos pentru a-mi trage colanții. După ce i-a scos, mi s-a făcut pielea ca de găină pe coapse.

Stătea la marginea patului în timp ce-mi mângâia picioarele.

- Ești rece. Hai să te încălzim.

Când și-a plimbat palmele bătătorite pe picioarele mele, aproape că m-am topit în saltea. Atingerea lui era minunată - ca să nu spun suprarealistă. Trecuse atât de mult timp de când fusesem atinsă de un bărbat. Și să fiu atinsă în felul ăsta de către Deacon? Era cea mai tare fantezie devenită realitate.

După câteva minute, am simțit cum degetele lui apucă banda elastică a chiloților. Și apoi, a început să mi-i scoată cu încetinitorul. Clitorisul meu era deja înfierbântat și nici măcar nu-l atinsese încă.

- Dă-ți jos tricoul.

Tonul acela poruncitor din glasul lui m-a făcut să mă cutremur. Mi-am dat jos tricoul, dar mi-am păstrat sutienul, în parte și fiindcă era singura piesă vestimentară care mai rămăsese pe mine.

Deacon și-a lăsat capul în jos și a început să mă sărute pe burtă. Dacă crezusem că senzația dată de mâinile lui era grozavă pe corpul meu, asta nu era nimic în comparație cu gura lui. Bărbia nerasă mi-a atins pielea. Apoi, i-am simțit degetele în dreptul deschizăturii mele. Eram atât de umedă încât aproape că era jenant.

- Drăcia naibii, Carys!
- Ce? am întrebat stupid.
- Ești atât de excitată. E minunat.

Imediat ce i-am simțit degetele împingând înăuntru, corpul mi s-a înclăștat. Trecuse atâta timp. Mușchii mei erau tensionați, și chiar mă ardeau un pic. În nici câteva secunde, el avea să mă satisfacă cu ușurință. Apoi, a început să mă atingă și cu degetul mare, făcând cercuri în jurul clitorisului și apăsându-l, și am știut că nu va trece mult până când trupul meu va ceda.

Am auzit sunetul propriei mele umezeli, în timp ce el își mișca degetele înainte și înapoi, intrând foarte adânc de fiecare dată când împingea. Făcea asta de aproape un minut și eu am simțit cum venea orgasmul. Ochii lui Deacon nu mă scăpau din priviri. Părea hotărât să mă vadă cum îmi luam zborul. M-a atins pe piept. Am simțit un ghiont în dreptul sutienului meu înainte ca degetele lui să se încâlcească în jurul materialului.

- Spate sau față?

După un gând scurt, timp în care m-am gândit că poate mă întreabă din ce direcție îl vreau, mi-am dat seama că voia să știe cum se deschide sutienul.

Cu sfârcurile întărite, l-am desfăcut din față și l-am aruncat pe podea. El și-a scos degetele deodată și clitorisul meu a tânjit după întoarcerea lui.

Deacon a planat pe deasupra mea, cu un picior în lateral. Era cu mult mai mare decât mine și îmi plăcea la nebunie senzația de a fi blocată sub el. Și-a coborât gura pe sfârcul meu. A eliberat cel mai senzual geamăt când mi-a luat sfârcul în gură. Cu dinții mi-a mușcat butonul sensibil, și eu l-am apucat de ceafă, împingându-l în sân în timp ce-mi sugea cu pasiune sfârcul. Degetele mele se încolăciseră în părul lui des și mătăsos. Mă zvârcoleam sub el, dorindu-mi mai mult.

Și apoi mi-a dat mai mult. A coborât mâna, împingându-și degetele în mine, jucându-se înăuntru pe un ritm care completa felul în care îmi lungea sânii.

Aproape că am ajuns când a murmurat:

– Futu-i! Ești chiar mai umedă decât înainte. Minunat. Făcând o pauză, s-a uitat la mine. *Tu* ești minunată.

Chiar și prin pâcla indusă de seducție, m-am avertizat să nu iau de bun tot ceea ce-mi spunea, având în vedere circumstanțele.

Și acum își rotea degetul mare din nou, împrăștiindu-mi umezeala pe clitorisul excitat, care era gata de explozie. Dar dacă credeam că acela era punctul culminant, mă înșelam. Fiindcă după ce și-a retras degetele și a încetat să-mi mai lingă sânii, capul lui Deacon a alunecat tot mai jos până ce a ajuns între picioarele mele. Nu eram sigură că se va ajunge la asta, dar speram să se întâmple. Se părea că și el.

O, Dumnezeule.

Mi-a depărtat genunchii, și la prima atingere a limbii lui pe clitorisul meu, am scos un sunet nemaiauzit – sigur nu unul pe care să-l mai fi făcut vreodată. Ca răspuns la reacția mea și el a gemut în apropiere de pielea mea sensibilă.

– Ai un gust atât de bun, Carys. Întotdeauna mi-am dorit să te gust cu poftă.

Cuvintele lui au vibrat până în adâncuri. Apoi, a început să se înfrupte, apăsându-mi cu putere clitorisul cu limba.

Mă simțeam de parcă trupul meu era acolo, dar mintea îmi era transportată în altă lume. Nu mă mai îngrijora cum arătam, cât de umedă eram. Mă scursesem de mult, apucându-i capul lui Deacon și ghidându-i mișcările în timp ce mă penetra cu limba și îmi masa clitorisul cu restul gurii.

– Asta e. Apucă-mă de cap. Arată-mi ce-ți place. Folosește-mă, a murmurat el.

Folosește-mă!

Aproape că atinsesem orgasmul. În schimb, am strâns tare și l-am tras de păr încercând să prelungesc momentul, pentru că nu voiam să se mai termine vreodată.

Respirația lui șuierată și gemetele pe care le scotea dovedea că ăsta nu era un simplu act de bunăvoință. Și el se pierduse pe sine, odată cu mine și nu-mi doream nimic altceva decât să-i ofer aceeași satisfacție.

Am icnit.

Fir-ar să fie.

După câteva clipe în care am stat pe culmile vieții, am implorat:

– Vreau să te simt în mine, Deacon.

Nu-mi venea să cred că spusesem acele cuvinte. Dar presupun că atunci când îți dorești ceva suficient de mult, nu ai de ales decât să ceri.

În ciuda faptului că-l rugasem să intre în mine, el nici nu s-a sinchisit. Dimpotrivă, mai degrabă și-a îngropat fața și mai adânc între picioarele mele.

Nu mă auzise? Sau doar se prefăcea? Nu voiam să presupun nimic, așa că am ales să nu mai repet dorința mea, oricât de disperată eram să mi-o tragă.

Și-a coborât gura și a început să mă stimuleze cu limba. M-am apucat de cearșaf ca de viață, știind că asta avea să-mi fie finalul. Barba lui se freca de fundul meu, iar el continua să intre și să iasă cu limba, oprindu-se doar cât să-mi spună:

– La naiba. Nu mă pot sătura de tine.

Mușchii dintre picioare s-au contractat. Simțeam că-mi pierd mințile. Și el a simțit asta.

– Hai, lasă-te! Dă-ți drumul peste tot în gura mea. Dă-mi totul.

Ultimele lui cuvinte au fost destul cât să mă împingă la limită.

Mi-am aruncat șoldurile, simțindu-mi încă o dată clitorisul încercuit de limba lui când m-a lovit un val de adrenalină. Era dureros să nu țip când a sosit orgasmul – mai degrabă, a năvălit. Valuri și valuri de plăcere mi-au zguduit corpul. Când mi-am dat drumul complet, Deacon încă lungea încet carnea sensibilă, de parcă ar fi vrut să șteargă orice urmă de dovadă.

Trupul meu era ignorant de fericit în timp ce-și revenea din cea mai erotică experiență a vieții mele – una peste care știam că nu voi trece foarte ușor.

În cele din urmă, Deacon m-a sărutat pe burtă. Nu m-a sărutat pe gură nici măcar o dată. Presupuneam că era o limită pe care și-o impunea, o încercare de a nu împinge ceea ce s-a întâmplat pe tărâm intim. Tânjeam după un sărut, buzele mele practic tremurând de poftă.

Dar eram prea amețită ca să las asta să mă dezamăgească acum. Pentru că tocmai avusesem parte de cel mai grozav orgasm din viața mea.

Când Deacon s-a ridicat de pe pat, chiar și în întuneric, puteam să disting umflătura din dreptul fermoarului blugilor. Bănuisem că și el era ațâțat, dar, chiar văzând asta, m-a făcut să mă simt bine. Corpul meu

putea să treacă deja la runda a doua. Tânjeam să stau întinsă alături de el, să facem și mai multe. Dar asta nu avea să se întâmple. Când s-a aplecat deasupra mea, m-a pupat pe frunte și a zis:

– Acum, dormi.

Și cum ar trebui să reacționeze cineva după un așa orgasm pe care tocmai îl primisem? Mai era un singur lucru care rămânea de spus:

– Îți mulțumesc.

– La mulți ani, frumoaso! a continuat el.

Apoi s-a îndepărtat și a închis ușa încet în urma lui.

La mulți ani, într-adevăr.

•

A doua zi dimineață, aroma vagă a parfumului lui Deacon emana din așternuturi. Dorința m-a acaparat din nou. M-am forțat să mă dau jos din pat, deși încă îi simțeam gura peste tot pe mine.

Odată ce picioarele mele au găsit podeaua rece a dormitorului, totul m-a lovit ca o tonă de cărămizi.

La naiba.

Deacon mi-a făcut sex oral aseară.

Mi-a oferit un orgasm – de ziua mea – și apoi a plecat ca un liliac scăpat din flăcările iadului.

Cum am să mă mai uit la el vreodată? O să fiu în stare să mai port o conversație normală cu el, în timp ce mă uit la buzele lui și-mi aduc aminte ce am simțit când era între picioarele mele și când limba lui era înăuntrul meu? Sau să uit felul în care gemea înfometat când mă ducea pe culmile plăcerii? Sau că-mi spusese că sunt minunată când îmi lingea sânii și mă stimula cu degetele? Și comanda aia. Cuvintele alea nenorocite.

Folosește-mă.

Folosește-mă.

Folosește-mă.

Am traversat uluită apartamentul spre camera lui Sunny. Era trează, dar liniștită, ceea ce se întâmpla rar.

– Mulțumesc că ai fost cuminte în dimineața asta, micuța mea. Pentru că mami chiar avea nevoie de asta.

Mintea mea era în ceață.

După ce am schimbat-o pe Sunny, am adus-o în bucătărie și am pus-o în scăunel.

Câteva minute mai târziu, telefonul a clipocit.

Deacon: Neața.

Ce naiba să-i spun?

Carys: Bună dimineața.

Punctele mici dansau pe ecran.

Deacon: Totul bine?

Nu știam dacă era doar politicoasă sau dacă voia să știe ce gândesc în dimineața asta. Voiam să-i fac un pomelnic amănunțit al sentimentelor mele, cum mi-era teamă că lucrurile nu aveau să mai fie la fel, cum nu reușeam să-mi iau gândul de la el, cum tânjeam după gura lui, în schimb am optat pentru un răspuns mai simplu.

Carys: Da. Totu-i grozav.

Deacon: Bine. Doar voiam să mă asigur.

Ce altceva aș mai putea să zic? Mersi din nou pentru aseară?

În loc să mă fac de râs, nu i-am mai scris nimic. Și nici el mie.

12. DEACON. ELEFANTUL DIN CAMERĂ

Prietenul meu Adrian m-a salutat cu mâna ridicată.

– Hei, omule! Care-i treaba? Pari distras.

Era unul dintre cei mai apropiați prieteni pe care îi aveam în New York. Când m-am mutat aici, în urmă cu trei ani, ne-am întâlnit întâmplător în parcul Bryant și am început o conversație. La momentul respectiv, eu stăteam la hotel cât îmi căutam apartament. Până la urmă, mi-a dat el o cameră până aveam să-mi găsesc un loc permanent. Probabil că acum era chiar cel mai bun prieten al meu. Dar nu o menționasem pe Carys niciodată, în parte și fiindcă era capabil să vadă prin mine.

Trecuseră două zile de la „surpriza“ aniversării lui Carys și am decis să mă văd cu Adrian la un prânz doar ca să ies din nenorocitul meu de apartament.

M-am uitat în jos, la meniul din fața mea și i-am alungat îngrijorarea.

– Nu e nimic.

– Dacă zici tu. Dar, dacă vrei să vorbim despre asta, sunt aici.

Am scăpat un oftat adânc. Dacă nu puteam să vorbesc despre asta cu Adrian, atunci cu cine?!

– Am dat-o în bară, am admis într-un final, închizând meniul și împingându-l într-o parte.

– În regulă, fii mai explicit.

– Am depășit o anumită limită cu cineva cu care nu trebuia să se întâmple asta.

– Când spui „cineva“, te referi la o femeie, să înțeleg.

– Da, una care se presupune că mi-e prietenă bună. Asta e partea cea mai nasoală.

– Așa că ai depășit o limită cu o prietenă? Asta e o poveste mai veche decât umanitatea, omule. Nu e nimic în neregulă să ieși din zona prieteniei dacă așa simțiți. Ești adult.

- E ceva mai mult de atât. Tipa asta... e diferită. A trecut prin multe. Și merită pe cineva care e stăpân pe viață, cineva care să fie acolo pentru ea și pentru Sunny pe termen lung. Eu nu sunt persoana aia.

- Stai... m-a întrerupt el, cu ochii mari. Sunny? Cine e Sunny?

- Fiica ei.

- Aha, are un copil.

Acum părea să înțeleagă de ce era o situație complicată.

- Ce vârstă are?

- Nouă luni.

Ochii lui s-au mărit și mai mult.

- Un bebeluș?

Am chicotit la reacția lui.

- Da...

- Unde e tatăl?

- Lipsește din peisaj. A plecat când a auzit că e însărcinată. S-a purtat ca un adevărat bărbat. S-a întors la fosta lui soție.

- Cum o cheamă pe tipa asta?

- Carys - cu C, am zâmbit eu. Carys ca Paris.

- Chiar că e neobișnuit.

- Da, ca ea - într-un sens bun.

S-a strâmbat la mine.

- Îți place de ea pe bune. Îmi dau seama. Nu te-am auzit vorbind așa despre o femeie de când te-am întâlnit.

Am reflectat la ce mi-a zis.

- Avem o conexiune strânsă. Avem și multe în comun. Era balerină profesionistă înainte ca o accidentare gravă să o elimine din joc.

- Ooo, rahat, exact ca tine, a râs el. Ei bine, fără partea cu baletul. Dar același destin.

- Da, așa că putem să empatizăm unul cu celălalt. Și, în plus, ne potrivim, înțelegi? Conversațiile noastre sunt confortabile și ușoare. E frumoasă și pe dinăuntru, și pe dinafară. Și felul în care se descurcă cu toate problemele vieții? E personificarea eleganței, sub tirul armelor.

O grimasă amuzată i-a traversat chipul.

- Mda, nu-ți place de tipa asta *deloc*.

Deși, în aparență, sentimentele mele erau destul de evidente, am clătinat din cap și am râs într-o încercare de a anula concluzia lui.

- Și fetița ei e un îngerăș. Deși a trecut puțin timp de când le cunosc, Sunny deja s-a obișnuit cu mine. Mă recunoaște. Asta e periculos. Nu

vreau să se întrebe unde sunt când, inevitabil, nu voi mai trece pe acolo, am oftat. E greu pentru că locuiesc ușă-n ușă.

– Rahat! În regulă. Vorbim despre vecina ta. Cea despre care spuneai că-i duci o cafea.

– Chiar ea.

– Nu am pus lucrurile cap la cap.

Adrian părea perplex.

– Nu am vorbit niciodată despre asta, dar de ce faptul că are un copil e o problemă? Nu vrei să fii tătic odată și odată? Sau e faptul că nu vrei să fii tăticul unui copil făcut cu *altcineva*?

Gândul de a o respinge pe Sunny pentru că nu era sânge din sângele meu mi-a rănit inima un pic. Nu era vorba despre asta. Era vorba despre mine, nu despre ea. Merita ceva mai bun.

– Am luat o decizie acum mult timp de a nu face copii.

Aveam motivele mele, doar că preferam să nu intru în amănunte acum – preferabil niciodată.

– De ce?

– Doar o decizie personală. Și dacă știu că nu vreau copii, e mai bine să nu mă implic cu o femeie a cărei viață se învâрте în jurul fetei ei.

– Păi și dacă simți așa, ce s-a întâmplat? Ți-ai pierdut controlul?

S-a aplecat și mi-a șoptit:

– I-ai tras-o?

– De fapt, nu. Lucrurile nu au mers atât de departe. Dar nu trebuiau să meargă nici măcar atât cât s-a întâmplat.

– Ce treburi ați făcut?

Din nu știu ce motiv, nu m-am simțit confortabil să-i povestesc. Mă simțeam de parcă aș fi exploatat situația, ceea ce era straniu pentru că de obicei nu ezitam să vorbesc despre sex. Dar simțeam că trebuia s-o protejez pe Carys. Nu aveam de gând să spun nimic.

Mi-am ridicat palma.

– Nu contează ce s-a întâmplat. Cred doar că nu mă mai pot uita la ea în același fel ca și până acum. Asta e nasol rău, fiindcă nu vreau să pierd o prietenie.

S-a scărpinat pe bărbie.

– Dacă nu ai locui alături, ar fi mai ușor să o eviți.

– Asta e problema. *Nu* vreau să o evit. Doar că nu vreau să stric lucrurile mai rău decât am făcut-o deja.

– Crezi că are sentimente pentru tine?

În adânc, credeam că are.

– Posibil.

N-am fost sigur un timp. Dar în ultima vreme, chiar și înainte de seara aniversării ei, era un indiciu în felul în care mă privea – probabil același lucru care se vedea și-n privirea mea. Și ceea ce se întâmplase între noi îmi dovedea că era, cel puțin, atrasă de mine. Pentru tot restul vieții, nu voi uita cum mă implora să o penetrez. Era aproape imposibil să pretind că nu auzisem și doar la asta mă gândeam. Minte mea se reîntorcea la acele cuvinte, la nevoia din vocea ei. Petrecusem tot restul nopții cu o erecție, chiar și după ce m-am masturbat. Am stat treaz până dimineată, incapabil să uit gustul ei, încă savurând aroma și parfumul ei pe mine. Și acum, aproape că mi se întărise scula din nou doar gândindu-mă la asta.

Adrian m-a trezit din reverie.

– Atunci e clar; dacă tu consideri că ea are sentimente pentru tine și dacă ești 100% sigur că nu vrei mai mult decât o prietenie, să continui să vă vedeți e o rețetă pentru dezastru. Nu poți să le ai pe amândouă, nu? După mine, sună ca și cum ai ajuns într-o situație fără ieșire. Nu te poți întoarce la momentul în care erați doar prieteni odată ce ai depășit o anumită limită cu o femeie. Din experiența mea, asta pur și simplu nu funcționează. Nu poți să ai și tortul și să-l mănânci.

Iarăși expresia asta nenorocită. Părea să mă bântuie. Doar că acum, verbul „a mânca” evoca imagini cu păsărica ei dulce. Blugii mi-au devenit brusc strâmți.

Am clătinat din cap.

– Nu vreau să o pierd ca prietenă, dar nici nu cred că pot uita ce s-a întâmplat între noi.

– Nu văd ce altă opțiune ai avea. *Deja* ai stricat prietenia. Și pe bune acum, a fost vreodată vorba de „prietenie” sau ai fost atras de ea încă de la început?

Avea sens ce spunea. Aproape din prima zi petrecută împreună a trebuit să lupt cu atracția pe care o simțeam față de ea.

– Până la urmă, ce ar trebui să fac?

– Încetează să mai încerci să fii „prietenul” ei. Îmi pare rău să ți-o spun, dar asta e o situație de tipul „fă-o sau dă-i drumul de aici”. Dacă continui să rămâi prin preajmă, vei depăși din nou acea limită. Cineva o să sufere.

Adrian era un om direct; rareori se înșela. Și uram că și de data asta avea dreptate. Nu era corect să mă joc cu sentimentele lui Carys. Voiam

să-i fiu alături, în caz că avea nevoie de mine, dar trebuia să mă înfrânez întrucât nu aveam încredere în mine.

•

În ciuda avertismentului primit de la Adrian, când am trecut pe lângă Starbucks în drumul spre casă, am intrat și am luat un latte pentru Carys. Planul meu era să o vizitez la apartament să văd dacă s-a schimbat ceva între noi. Dacă răspunsul ar fi fost „da“, aș fi știut că stricasem totul, fără întoarcere. Dacă, din întâmplare, s-ar fi purtat obișnuit, poate că asta însemna că nu distrusesem de tot o prietenie.

Odată ce am ajuns la apartamentul ei, am trimis un mesaj din fața ușii în caz că dormea bebelușul. Câteva secunde mai târziu, mi-a deschis:

– Salut.

Fața ei părea roșie.

– Salut, am zis.

Și iată schimbarea. Am văzut-o imediat. Emanam o energie de nedescris, care era diferită de interacțiunile noastre obișnuite. I-am întins cafeaua, pe care a apucat-o imediat.

– Mersi pentru asta.

– Cu plăcere.

După ce am intrat, am privit în jos la încălțările mele.

– După seara trecută, m-am gândit să... ăăă, voiam să vin să văd ce faci... să văd cum te simt.

Am închis ochii și m-am corectat:

– La naiba. *Simți!* Să văd cum te simți.

La naiba. Nu trecuse nici măcar un minut și deja vorbeam prostii. Era ușor să-mi spun să mă comport normal, dar acum, că ea era în fața mea, devenisem incapabil. Aroma ei m-a amețit, m-a transpus aproape imediat în acel moment în care avusesem fața îngropată în sexul ei. Nu credeam că o să mai fiu în stare să o miros vreodată și să nu o iau razna. Eram o cauză pierdută și un idiot pentru că speram că lucrurile puteau reveni la felul în care erau înainte.

– Sunt bucuroasă că ai venit, a spus ea, înroșindu-se. A clătinat din cap. Se pare că și eu vorbesc în fraze sexuale ambigue.

– Ce naiba e cu noi? am întrebat.

Când am observat-o pe Sunny că dădea din piciorușe în aer pe covorul de joacă, mi-am așezat cafeaua pe masă și m-am îndreptat spre ea. Îngenunchind, am zis:

– Salut, Sunny-cu-picioarele-n-sus. Cum o mai duci?

Nu fusesem niciodată mai recunoscător de prezența lui Sunny ca acum, fiindcă acționa ca un alibi de care aveam nevoie. A găngurit, dar nu a plâns să fie luată în brațe.

M-am întors către Carys.

– Cum merge terapia cu Bee Gees?

– E minunat. Am ascultat albumul chiar cu câteva minute în urmă și a transpus-o într-o stare bună. E un miracol. Vezi? Nici măcar nu plânge să fie luată-n brațe. Am impresia că am reușit să eliminăm obiceiul ăla.

– Cine ar fi crezut că răspunsul era la niște tipi cu voci subțiri, din epoca disco?

M-am ridicat.

– Sunt bucuros că te-am ajutat.

Deși au trecut doar cincisprezece secunde de tăcere le-am simțit ca și cum ar fi fost cincisprezece minute. După care amândoi am început să vorbim unul peste celălalt.

– Tu prima, am spus eu.

Apoi a zis cuvintele nedorite:

– În legătură cu ce s-a întâmplat aseară...

Uite că vine.

Inima a început să-mi bată cu putere.

– Da...

– Nu vreau ca lucrurile să fie stranii între noi.

Am răsuflet ușurat, bucuros că articulase ea ce-mi umbla mie prin minte.

– Nici eu nu vreau asta, Carys.

– Și nici nu avem motive, nu? A ridicat din umeri. Adică... amândoi suntem adulți.

M-am forțat să fiu sincer.

– Ce s-a întâmplat între noi... a părut o decizie bună la momentul respectiv. Privind în urmă, probabil că am dus lucrurile un pic cam departe. Dar îmi pasă de tine și nu aș vrea să fac ceva care să ne strice prietenia.

A clipit de câteva ori și a șoptit:

– Nu e stricată.

Ușurarea m-a învăluit, deși nu o credeam complet. *Voiam* să o cred.

– Mă bucur că spui asta. Nu ai idee cât de mult.

Apoi, mi-am simțit pieptul greu din nou, pentru că, deși elefantul din cameră nu mai era prezent, tensiunea încă se resimțea. Indiferent de câte ne-am fi spus, ceva se schimbase. Cuvintele noastre nu mai ieșeau la fel de ușor, și abia o puteam privi fără să-mi amintesc ce gust avea. De fapt, abia puteam să mă uit la ea. Între timp, privirea ei se fixase pe buzele mele. Dacă venirea mea aici trebuia să fie un test care să ne indice dacă lucrurile dintre noi erau normale, eșuaserăm amândoi cu desăvârșire.

Trebuia să o apreciez că încerca să se convingă singură de stadiul intact al prieteniei noastre și de faptul că puteam să continuăm de unde rămăseserăm. Dar nu funcționa pentru că puteam să văd în ochii ei că detectase schimbarea dinamicii noastre.

Adrian avusese dreptate. Frustrat în ultimul hal și neștiind cum pot îndrepta situația, am hotărât să-mi fac ieșirea ca un laș ce eram.

– În regulă, păi eu mă retrag fiindcă am un apel cu supervisorul meu. Voiam să-ți aduc cafeaua și să văd cum te simți.

– Mersi.

A zâmbit, dar părea fals.

Rahat.

M-am îndreptat spre Sunny.

– Să fii cuminte pentru mămica ta.

A scos din gură jucăria pe care o molfăia și mi-a arătat un rânjel de toată frumusețea. Nu știu de ce, dar zâmbetul ăla m-a cam întristat de data asta. Poate fiindcă, în adâncul sufletului, știam că aveam să-l văd din ce în ce mai puțin. Asta dacă aveam să mai rămân prin preajmă oricum.

13. CARYS. EL NU ERA SINGUR

Nu-mi venea să cred că gândeam asta, dar mi-aș fi dorit ca Deacon să nu-mi fi făcut sex oral niciodată. Îmi doream să nu-l fi auzit vreodată gemând peste mine. Îmi doream să nu-mi fi oferit cel mai minunat orgasm din viața mea. Voiam să șterg toată seara petrecută împreună, pentru că nimic nu mai era la fel de atunci.

Nu eram proastă. Observasem că păstra distanța față de mine de la ziua mea încoace. Trecuse o săptămână deja, și era clar ca bună ziua că stricasem o prietenie perfect funcțională. Ceea ce mă deranja cel mai mult era sentimentul de falsă speranță pe care l-am simțit după seara aceea – că poate Deacon ar fi vrut să fim mai mult decât prieteni. În schimb, nu l-am mai văzut și nu l-am mai auzit cu zilele. În mod normal, ar fi trecut pe la mine cu o nouă cafea, dar părea că alesese să se distanțeze. Și nici nu sunt sigură că puteam să-l învinuiesc. Ultima dată când trecuse pe aici, lucrurile fuseseră ciudate. Și uram asta. Lucrurile între noi pur și simplu nu au mai fost la fel ca înainte – tensiune sexuală mai existase și înainte poate, dar niciodată nu fusese stânjenerală.

Biata Sunny.

În timp ce rumegam situația dintre mine și Deacon, am hrănit-o fără să fiu atentă, lăsând niște cereale de orez să i se scurgă pe bărbie.

– Îmi cer scuze, fetița mea. Maică-ta are mintea în altă parte azi.

Din fericire, Sunny și-a deschis gurița mai larg pentru următoarea îmbucătură. Nu îi trebuia prea mult să fie mulțumită.

Pentru că de dimineață a venit terapeutul lui Sunny care se ocupa cu intervenția precoce, am decis că aveam nevoie amândouă să ieșim un pic din casă. Am găsit o sesiune de „Mama și copilul“ pentru după-amiază, așa că am împachetat o geantă cu scutece și am luat-o pe fiica mea pentru o schimbare de peisaj.

Timp de o oră, am făcut mișcări de yoga cu Sunny în brațe și părea că îi place activitatea. Am vorbit și cu alte mame, iar una dintre ele era singură ca mine. M-am simțit al naibii de bine că am ieșit și mi-am

promis să o fac mai des. Singurele dăți când părăseam apartamentul erau atunci când mă duceam la serviciu sau pentru niște cumpărături rapide. Asta trebuia să se schimbe.

După oră, am dus-o pe Sunny la Starbucksul din cartierul nostru. Am dezinfectat scaunul înalt, apoi i-am dat să mănânce banane, timp în care eu mi-am băut cafeaua. Începuse să plouă, așa că eram mulțumită că ajunseserăm aproape de casă înainte ca vremea să se înrăutățească.

Avusesem parte de o zi atât de relaxantă. Dar toate astea s-au dărâmat când Deacon a intrat în cafenea. Picăturile de ploaie acopereau fereastra de la intrare, așa că nu am avut la dispoziție decât câteva secunde ca să mă dumiresc. Imediat ce l-am observat, inima a început să-mi bată mai tare. Partea cea mai nasoală? Era cu cineva.

Am recunoscut-o pe tipa care era cu el – Kendra, roșcata pe care o invitase în apartamentul lui cel puțin o dată.

De ce trebuia să se întâmple asta? De două ori venisem aici și de două ori mă întâlnisem cu el. Poate că o parte din mine *spera* să-l întâlnesc. Dar sigur acea parte din mine nu-și dorea să o vadă pe tipa *aia* cu el.

Când privirile ni s-au intersectat, am înghițit nodul pe care îl simțeam în gâtleej.

Nu a avut altă opțiune decât să vină înspre noi, iar eu mi-am dorit să ne fi scutit de întâlnirea asta jenantă. Aș fi vrut să fim invizibile.

– Salut, Carys, a spus el pe un ton rigid.

– Bună.

Abia puteam să mă uit la el. În schimb, am privit-o pe ea.

– Sunt bucuroasă să te revăd.

Am mințit. Era destul de trist că reușeam să mă uit la ea mai mult decât la el.

– Și eu pe tine, a spus ea.

El a pus mâna pe căpșorul lui Sunny.

– Bună, Sunny-cu-picioarele-n-sus.

M-a durut un pic inima să văd cum fătuca ei s-a transformat într-un zâmbet. Așa mă simțeam și eu când îl vedeam. Sunny și-a zbatut brațele și picioarele în scaunul înalt.

– De cât timp sunteți aici? a întrebat el.

– Nu de mult.

Răspunsul meu a fost tăios și nici nu m-am uitat la el. Nu mă puteam abține. Faptul că-l vedeam cu Kendra mă făcea să sufăr și nu aveam chef de conversații superficiale.

Cel mai probabil că simțise disprețul.

– Păi atunci, vă las în treaba voastră. Poftă mare!

– Bine, am spus, fără să îl privesc.

Știam că nu o adusese aici ca să mă rănească, dar mă zgândărea. Faptul că petrecea timp cu ea în loc să stea cu mine.

M-am torturat aruncând priviri piezișe în direcția lor în timp ce așteptau la coadă. Când și-a scos portofelul ca să plătească, i-am observat mâinile mari și puternice. Mâini care mă atinseseră atât de intim, mâini care mă făcuseră să simt atâtea senzații noi. Mâinile care aveau să o atingă pe ea mai târziu.

Laptele mi s-a întors în stomac, pe măsură ce gelozia mă ardea pe dinăuntru.

•

În acea seară, tocmai când credeam că ziua mea nu poate fi mai rea de atât, a sunat telefonul. Am privit numele apelantului și mi-am dat seama că era Charles, tatăl lui Sunny.

De ce mă sună?

– Alo?

– Carys...

– Ce vrei?

– Voiam să te felicit pentru că ai câștigat donația de la Neil Spectra pentru City Ballet.

– Mulțumesc. Nu era nevoie.

– Voiam și să văd cum o mai duci în general.

Vorbește serios?

– De ce? De obicei nu-ți pasă.

A oftat.

– Știu că lucrurile au fost dificile între noi de ceva vreme. E ceva ce regret profund.

Am privit înspre Sunny, care se legăna liniștită, neștiind că *tatăl* ei răscolea rahatul acum.

M-am enervat un pic.

– Ar trebui să regreti că nu ți-ai recunoscut fiica, în afară de câțiva bănuți pe care ni i-ai dat rareori. Asta ar trebui să regreti.

– Știu. Și regret asta. Chiar așa e.

– Ei bine, e prea târziu. Ai avut o șansă.

El a făcut o pauză.

- Am dat-o-n bară grav.
- Care e adevăratul motiv pentru care ai sunat, Charles?

Cu o ușoară întârziere a zis:

- Vreau să o văd.
- De ce? De ce acum?
- Pentru că e fiica mea.

- Stai puțin... tu abia acum realizezi chestia asta? Credeam că nu vrei să ai deloc de-a face cu ea. Nici măcar nu ești trecut pe certificatul de naștere, așa cum ai cerut.

- Știu. Îmi era teamă, Carys. La momentul respectiv, Violet mă amenința că o să-mi ia totul dacă o recunosc pe Sunny. Nu voia ca Talia sau Xavier să afle. Nici acum nu vrea asta. Am făcut totul greșit. Nu trebuia să cedez presiunilor ei.

- Cum de ți-ai dat seama de asta acum?

- Lucrurile merg prost acasă. A devenit din ce în ce mai clar pentru mine că am renunțat la viața cu tine pentru nimic. Nu doar că am făcut o greșeală abandonând-o pe Sunny, dar și pe tine. Chiar te iubesc, Carys. Nu știi ce a fost în capul meu de m-am întors la femeia aia când te aveam pe tine în viața mea. Încercam să-mi salvez familia, cred.

Cât tupeu!

- Aaa, acum înțeleg. Salvezi o familie, neglijând-o pe cealaltă. Asta are al naibii de mult sens.

Chiar se așteaptă să fiu receptivă în legătură cu toate balivernele lui?

Întârziase prea mult.

- Te rog, ascultă-mă, Carys. Eu...

- Nu sunt sigură că înțeleg ce vrei de la mine, Charles, dar...

- Spune-mi că o să vorbești cu mine. Vocea lui s-a auzit cu ecou puternic în urechea mea. Spune-mi că nu mă vei lăsa pe dinafară. Spune-mi că o să te gândești să mă lași să-mi văd fata.

Privind spre ea, am simțit că în mine se dădea o luptă.

- Nu știi ce să zic. Încă am sentimente negative față de tine, iar ea e foarte intuitivă. Va simți că ceva e în neregulă. Nu vreau energie negativă în jurul ei. Și, în mod sigur, nu vreau să intri în viața ei dacă ai de gând să o părăsești din nou. Nu am încredere în tine și nu cred că voi mai avea vreodată.

- Trebuie să accept că asta e din vina mea. Dar, te rog, spune-mi că te vei mai gândi să mă ierți. Și poate că asta va duce în definitiv la

posibilitatea de a o vedea pe Sunny – în condițiile tale.

– Ai de gând să le spui copiilor tăi despre ea? Pentru că nu ar trebui să ai voie să o vezi dacă nu ești dispus să o recunoști așa cum îți recunoști ceilalți copii.

– Știi că nu depinde de mine. Violet nu vrea ca ei să știe. Și îi înțeleg punctul de vedere. Încă sunt foarte mici. Când vor fi mai mari, s-ar putea să pot. Oricum *plănuiesc* să le spun la un moment dat.

Acesta era printre puținele argumente pe care chiar le înțelegeam. Ar fi fost devastator pentru ei să afle că tatăl lor a făcut un alt copil cu o altă femeie. Xavier avea treisprezece ani și Talia zece. Mai ales fiica lui, care nici măcar nu era destul de mare cât să înțeleagă conceptul de „sex“.

După ce nu am spus nimic timp de câteva secunde, el a adăugat:

– Vorbește cu mine, Carys.

– Sincer nu am nimic de zis. Sunt confuză în legătură cu toată povestea asta. Nu cred că meriți să o vezi, dar, în același timp, Sunny merită să afle cine este tatăl ei, chiar dacă ești o dezamăgire. Așa că am să mă mai gândesc la avantajele și dezavantajele prezenței tale aici.

– E un început. A răsuflat adânc în telefon. Îți mulțumesc. Asta era tot ce aveam nevoie să aud.

14. DEACON. SPUNE-MI DICK!

La câteva zile după ce am văzut-o pe Carys la cafenea, Kendra m-a vizitat din nou. S-a aplecat să ia ceva de pe podea.

– Ce e asta? a întrebat ea.

Era o suzetă. Nu-mi venea să cred că nu o observasem până atunci.

– Unde ai găsit-o?

– Sub masă. M-am așezat să mă descalț și am găsit-o acolo.

Aveam o masă mică unde îmi lăsam cheile în apropierea ușii de la intrare. Era exact lângă oglinda de pe hol – cea în care îi plăcea atât de mult lui Sunny să se holbeze. Nu am avut nici cea mai mică idee că scăpase suzeta, care era fixată de bluza ei în ziua aia.

Luând-o de la Kendra, am privit la vârful de cauciuc prăfuit. Aveam inima grea. Nici măcar nu trecuseră două săptămâni de când îmi jurasem să stau departe de ele, dar îmi era dor de Sunny. Dor de Carys. Mi-era dor de amândouă.

– De ce ai o suzetă aici?

Încă privind în jos la obiect, am răspuns:

– E a bebelușului din vecini – Sunny. Din cauza unei urgențe am avut grijă de ea într-o zi. Probabil că a scăpat-o.

– Aaa...

Și-a înclinat capul pe o parte.

– Care-i treaba cu ele oricum?

– În ce sens?

– De ce nu există un tată în peisaj?

Prima dată când Kendra a întâlnit-o pe Carys, am menționat că vecina mea era o mamă singură. Povestea lui Carys chiar nu o privea pe Kendra. Așa că am ridicat din umeri:

– Nu a fost să fie.

– Nasol. Bebelușul e la vârsta la care are nevoie și de un tată. Mai ales având în vedere condiția ei. Mare păcat.

Corpul mi-a devenit rigid. Apoi, un val de adrenalină mi s-a scurs prin vene.

- De ce e păcat?

- Știi tu...

Tonul meu a devenit aspru.

- Nu, nu știi. De ce e mare păcat?

- Fiindcă bebelușul are un handicap.

Am simțit cum începe să-mi fiarbă sângele-n vene.

- Nu e nimic în neregulă cu ea. Mi-am încleștat dinții. Nimic. Ai înțeles?

- Iisuse. Nu am vrut să jignesc pe nimeni.

- Poate că arată un pic diferit, dar nu e nimic în neregulă cu Sunny. E timpul ca oamenii ca tine să înțeleagă asta. E la fel ca orice alt copil. Și mai fericită decât majoritatea oamenilor. Nu e nici un motiv să nu crească la fel ca orice alt adult. Are un cromozom în plus. Atât.

- În regulă, a zis și și-a ridicat palmele în semn de cedare. Îmi pare rău dacă te-am supărat.

- Nu m-ai supărat. Doar am simțit nevoia să te educ pe partea asta.

Vocea ei s-a înmuiat.

- Am înțeles.

A urmat o pauză de câteva minute înainte ca Kendra să evadeze la baie. Mă simțeam stânjenit că am răbufnit la ea, dar înțelegeam frustrarea lui Carys. Sindromul Down nu avea nici un impact asupra lui Sunny însăși, ci asupra felului în care era privită de alți oameni.

Eu și Kendra am vizionat un film în tăcere și era deja aproape seară când ne-am vorbit din nou.

După ce am închis televizorul, m-a luat de mână și m-a dus în dormitor. Nu mai făcuserăm sex de ceva vreme, și-mi dăduse indicii mai devreme că se aștepta să o facem curând. Dar nu știam dacă aveam să prestez. Nu doar că nu aveam chef în seara asta, dar cum m-aș fi descurcat cu Kendra care ar fi făcut gălăgie și cu Carys care ar fi auzit gemetele ei? În nici un caz, nu i-aș face asta lui Carys. Dar, dacă voiam în mod serios să-mi continui viața, nu puteam să rămân celibatar pentru totdeauna.

Când am început să mă sărut cu Kendra, am simțit că ceva nu era... în regulă. Apoi, plânsul de alături a ucis ultima speranță. Chiar dacă patul era acum pe partea cealaltă a camerei, departe de peretele comun cu

Carys, încă puteam să o auzim pe Sunny destul de clar. După ce m-am retras, Kendra și-a dat ochii peste cap.

– Am o senzație de déjà-vu.

Am oftat.

– Cam da.

– Ce... are copilul ăsta un radar care detectează de fiecare dată când vrem să facem sex?

– Știu. E destul de amuzant, am spus eu.

Și-a încrucișat brațele, pufnind.

– Eu nu cred că e amuzant deloc. Dar mă bucur că ți-e așa ți se pare.

Kendra era probabil mai supărată pe mine pentru că găsisem amuzant faptul că Sunny plângea ori de câte ori încercam să fim intimi decât pentru întreruperea actului în sine.

– Știi ce? a zis ea și s-a dat jos din pat. Trebuie să plec.

– Pleci fiindcă plânge copilul?

– Nu, Deacon. Plec fiindcă ți se pare amuzant – că intimitatea noastră nu e deloc importantă pentru tine. Plec și fiindcă mi-ai ținut morală mai devreme pentru că-mi părea rău de bietul bebeluș.

Rămânând tăcut, nu am încercat să o conving să nu plece, în timp ce o urmam ieșind din cameră. Am privit-o încălțându-se.

Și-a aruncat dramatic hainele peste umeri.

– Sună-mă când nu mai ai chef să râzi de mine sau să mă cerți.

A trântit ușa în urma ei.

Eram un ticălos, pentru că, oricât de supărată părea Kendra să fie, pe mine nu mă afectase deloc. De fapt, plecarea ei se resimțise ca o mare ușurare. Să continui să mă întâlnesc cu Kendra era mai degrabă o încercare de a o uita pe Carys. Kendra era o simplă distracție, și merita mai mult de atât. Așa că am lăsat-o să fie supărată și să-și găsească pe altcineva cu care să petreacă timpul.

Aveam lucruri mai importante de făcut în seara asta. Îmi doream mult să o vizitez pe Carys să văd dacă avea nevoie de ceva. Sunny încă plângea, când am auzit Bee Gees cântând și mi-am dat seama că nici asta nu o putea calma, deci trebuia să intervin.

Inima îmi galopa când am bătut la ușa ei. Am folosit returnarea suzetei pe post de scuză.

Când a deschis, nu mi-a venit să cred ce am văzut. Mă așteptam să o văd pe Carys dezumflată și ciufulită după sesiunea de plâns a lui Sunny. În schimb, purta o rochie neagră cu paiete și arăta de milioane.

lese în oraș?

Carys părea că rămăsese fără aer așa cum stătea în pragul ușii cu Sunny cea plângăreață în brațe.

– Care-i treaba? a întrebat ea.

– Ieși în oraș?

În loc să-mi răspundă la întrebare, și-a suflat bretonul.

– Ce vrei, Deacon?

Și eu mă bucur să te văd.

Am ridicat suzeta și am scuturat-o între degete.

– Voiam să-ți returnez asta. Am găsit-o pe podea. Probabil că trebuia să o spăl înainte, dar m-am gândit că o s-o arunci tu în mașina de spălat vase. Nu știi care e metoda cea mai bună de a steriliza chestiile astea.

A clătinat o dată din cap. Faptul că se purta rece nu mă surprindea. Știam că o deranjase că mă văzuse cu Kendra. Dar, de fapt, care era problema? Asta mă interesa să aflu cel mai mult. Eu încercasem să depășesc momentul Carys și speram că ea o să vadă că lucrurile au revenit la normal, la fel cum erau înainte să o dăm în bară rău de tot.

Sunny a dat din picioare, părând să dorească să plece din brațele lui Carys. Am întins mâinile.

– Pot să... ?

Carys s-a uitat în jos la Sunny, apoi la mine, de parcă nu era o decizie ușoară dacă să mi-o dea sau nu. Într-un final, mi-a înmânat-o pe Sunny. După câteva minute în brațele mele, vaietele copilei s-au transformat într-un gândurit liniștit.

Săltând-o în jos și-n sus, am întrebat:

– Ce s-a întâmplat cu Bee Gees? Am auzit melodiile lor mai devreme. De data asta nu au mai ajutat, nu?

– Nu. Cred că a mers doar o perioadă... așa cum se întâmplă cu majoritatea lucrurilor.

Aoleu. M-am prefăcut că nu am prins aluzia.

– Nasol. Găsim noi altceva.

Au trecut câteva clipe de tăcere inconfortabilă.

– De ce ai venit aici? a întrebat ea. Mă îndoiesc că ai făcut-o ca să returnezi suzeta asta prăfuită.

Am privit în jos la Sunny în încercarea de a-mi aduna gândurile.

– Voiam să văd ce faci. A trecut o vreme.

– Păi, în momentul ăsta, nu fac bine, Deacon. Pentru că se presupune că ar trebui să mă duc la un eveniment important pentru firmă în seara

asta și Sharon a anunțat că nu poate veni.

Rahat.

– De ce nu m-ai sunat? am întrebat eu fără să mă gândesc.

– Chiar nu știi răspunsul la întrebarea asta?

Bineînțeles, era o întrebare stupidă.

– La ce oră se presupune că trebuie să fii acolo?

– Trebuia să fiu acolo acum cincisprezece minute.

Am fluturat din mână.

– Du-te. Stau eu cu ea.

A clătinat din cap.

– Nu te pot lăsa să faci asta.

– Carys... știu că am dat-o în bară cu prietenia noastră. Și-mi pare rău.

Dar țin la tine. Și nu vreau să ratezi ceva atât de important. Așa că acceptă oferta mea măcar ca să nu o superi pe șefa ta. Putem discuta apoi. Vorbim când te întorci.

Cum nu mai spunea nimic, am insistat.

– Ai nevoie de slujba asta. Nu e momentul acum să fii orgolioasă.

A oftat.

– Nu știu ce să zic...

– Uite ce liniștită e Sunny acum! Va fi bine. Vom fi bine.

Vom fi bine.

Eu și Sunny? Da.

Noi doi? Nu sunt prea sigur.

Clipind de câteva ori, într-un final a acceptat compromisul.

– În regulă.

– Bine, am spus. Acum du-te, să nu întârzii prea mult.

Carys s-a grăbit să-și adune lucrurile din jur, luându-și poșeta și un pahar de apă. Purta pantofi cu tocuri înalte și tălpile roșii. La naiba, picioarele ei arătau bine în pantofii ăștia. Mi s-a uscat gura, în timp ce-i admiram curbele fundului micuț în rochia aia. Apoi am simțit gelozie la gândul că alți bărbați aveau să se holbeze la ea în seara asta.

Sărutând-o pe Sunny pe cap, a spus:

– Să fii o fată cuminte!

Am inspirat puternic aroma ei câteva secunde cât s-a apropiat.

Într-un final, m-a privit și pe mine.

– Nu mă întorc târziu.

– Fă-ți treaba!

Încă un iz al parfumului ei m-a învăluit când a închis ușa. După ce a plecat, am privit în jos la Sunny.

– Ne descurcăm, da? Fără surprize astă-seară.

Mi-am apăsat fruntea de a ei.

– Și știi la ce mă refer, da?

Când a zâmbit, mi-am adus aminte cât de dor îmi fusese de drăgălășenia ei pură și care nu judeca. Nimeni nu m-a privit vreodată așa cum o făcea Sunny Kincaid. Și nu meritam nici măcar un strop. Îmi doream să o fi putut avertiza să nu se atașeze de vecinul care locuia la o ușă distanță. Aveam să o dezamăgesc, așa cum făcusem și cu atâția oameni care avuseseră încredere în mine.

Plimbându-mă prin cameră cu ea în brațe, am șoptit:

– Te întrebi câteodată cine naiba sunt eu? Nici nu cred că m-am prezentat oficial, Sunny. Probabil că te uiți la mine și nu vezi decât un tip înalt și ciudat care vine câteodată și te ține în brațe.

Am zâmbit.

– Oricum... eu sunt Deacon. Poți să pronunți Deacon? Am bătut cu degetul în piept. Deacon.

A găngurit. Sunny chiar m-a lăsat să o așez pe covorul de joacă ceea ce m-a surprins. Am petrecut cea mai mare parte a următoarei ore stând pe canapea și privind-o cum se joacă pe podea.

– Deacon.

Am continuat să repet, încercând să văd dacă aveam vreo șansă să mă copieze. Aproape că renunșasem când am auzit-o spunând ceva asemănător cu... *dick*¹.

Apoi, a repetat:

– Deek.

Am pufnit:

– Exact așa!

A bolborosit mai multe sunete astă-seară și putea să fie o simplă coincidență, dar eu m-am convins că încerca să spună „Deacon“. Sau poate că „Dick“ era o descriere mai corectă a atitudinii mele din ultima vreme. Nu conta, oricare era bun pentru mine. Deacon sau Dick. *Acăeași Marie cu altă pălărie*. Eram deschis să mă mulțumesc cu orice sunet care conținea litera D pe care voia să-l vocifereze.

O bătaie la ușă mi-a întrerupt mica sărbătoare. Am presupus că era Carys care se întorcea mai devreme, deși nu prea avea sens. După ce am deschis, am regretat că nu verificasem mai întâi vizorul, pentru că era un

bărbat pe care nu-l știam. Purta un smoching negru și arăta trecut de treizeci și cinci de ani.

– Cine ești? m-a întrebat omul.

Corpul meu a devenit rigid.

– Nu ar trebui să te întreb același lucru?

– Sunt Charles, tatăl lui Sunny.

Ce naiba?

Mi-am încleștat dinții și pumnii.

– Știe Carys că ești aici?

Când răspunsul s-a lăsat așteptat, mi-am dat seama că era „nu“.

Tipul nu era chiar așa precum mi-l imaginasem. Arăta obișnuit, cu păr blond și mult mai scurt decât credeam. Practic, Carys ar fi putut să găsească o partidă mai bună.

– Bănuiesc că... te așteptai să găsești vreo dădacă bătrână și vulnerabilă care are grijă de bebeluș ca să-ți faci intrarea cât Carys e prinsă cu treabă?

Când a făcut câțiva pași în față, am întins mâna.

– Nu. Stai acolo. Nu te las înăuntru.

A răsuflat frustrat.

– Uite, ca de la bărbat la bărbat, vreau doar să-mi văd fata câteva minute.

– De la bărbat la bărbat, am pufnit eu. Un bărbat adevărat nu s-ar fi furișat ca să-și vadă fata, pentru că ar fi făcut parte din viața ei până acum.

– Uite, mă duc la aceeași gală la care merge Carys. Colegul meu mi-a spus că va fi acolo, așa că m-am întrebat dacă ar fi o idee bună să trec pe aici să o văd pe Sunny, fără să-i supăr mama. Nu vreau să fac nici un rău.

A încercat să se uite peste umerii mei, dar mi-am ajustat poziția corpului ca să nu vadă nimic și mi-am încrucișat brațele.

– Păi, nu are să se întâmple asta fără permisiunea lui Carys.

A rânjit.

– Cine ziceai că ești?

– Numele meu e Dick. Și îți sugerez să pleci înainte să-ți arăt de ce mi se spune astfel.

Individul a răsuflat frustrat, a pufnit și a făcut cale întoarsă. După ce a dispărut din peisaj, am închis ușa, am încuiat-o și m-am dus în locul în care Sunny se juca pe podea. Am ridicat-o în brațe și am ținut-o câteva

momente, simțindu-mă protector. Mă enervase că fostul lui Carys încercase mizeria asta și acum trebuia să-i spun.

Sunny m-a privit, de data asta nu mai zâmbea așa cum o făcea de obicei. Poate că simțea că sunt nervos.

– Meriți ceva mai bun decât tipul care a fost aici. Îmi pare rău că ai un tată nasol. Dar mama ta compensează.

M-am plimbat cu ea până în dreptul ferestrei și am privit la traficul din stradă.

– Poți să-ți spun un secret, Sunny?

După ce am așteptat o secundă, am continuat:

– În regulă. Am să-ți spun oricum.

Am privit-o.

– Chiar am dat-o în bară cu mama ta. Ai vreun sfat cum pot să îndrept situația?

Câteva secunde mai târziu, am simțit o vibrație în dreptul fundulețului ei.

Păi cred că am primit deja răspunsul.

Joc de cuvinte intraductibil: în limba engleză, *dick* înseamnă „sculă“ sau „ticălos“, în funcție de context.

15. CARYS. ÎNDURĂ!

Până la urmă, am plecat de la gală mai devreme. Nu mă puteam relaxa știind că Deacon era blocat să aibă grijă de Sunny. Poate dacă lucrurile ar fi stat altfel între noi, aş fi fost mai împăcată cu situația.

Și când a sosit Charles, am știut că ăla era semnalul pentru mine să plec. Nu am fost surprinsă să-l văd – în fond, era un eveniment al industriei – dar asta nu însemna că mi-era ușor să vorbesc cu el. Am reușit să-l evit în timp ce făceam restul eforturilor de socializare obligatorie. Apoi i-am spus Cynthiei că trebuia să mă retrag. A părut de acord cu asta, având în vedere că fusesem prezentă acolo destul de mult timp.

Era unsprezece când am intrat în apartament. Am fost surprinsă să o văd pe Sunny, nu în leagănul ei, ci stând întinsă pe burtică la pieptul lui Deacon. Amândoi dormeau pe canapea. M-am oprit pentru o clipă ca să admir priveliștea, care îmi săgeta inima într-un mod dulce-amărui.

De ce trebuie să fii în același timp atât de dulce și un nemernic, Deacon?

Am mers tiptil pe lângă ei și am ridicat-o încet din strânsoarea lui. Deacon a clipit.

– Salut. Acum ai intrat? a șoptit el răgușit.

– Da. Am să o bag în pătuț. Mă întorc imediat.

Am așezat-o pe Sunny în leagăn și am așteptat un pic ca să mă asigur că nu se trezea. După ce m-am convins că dormea adânc, m-am întors în sufragerie. Deacon stătea în picioare, iar părul lui des și arămiu era ciufulit. Mâinile i-au alunecat în buzunare, părând tensionat.

– Am să-ți spun ceva, a zis el.

Inima mi-a tresărit.

– Ce s-a întâmplat?

– Fostul tău a venit pe aici în seara asta. Știa că ești în oraș. A încercat să profite să o vadă pe Sunny.

- Dumnezeu! Ce?

Inima mi-a luat-o la galop.

- Știa că sunt la gala de arte. A venit acolo, dar mai târziu. Acum înțeleg de ce. Nu-mi vine să cred că a făcut asta.

- Voiam să-i dau un pumn, dar, în schimb, l-am speriat. Sigur că nu se așteptase să fiu eu aici.

- Nu. Sunt sigură că nu.

Mi-am dus mâna la piept.

- Nu vreau să te supăr, dar evident că trebuia să-ți spun.

- Mersi că te-ai descurcat cu asta.

- Sunny era pe covorul de joacă în momentul în care a venit tipul. Nu cred că a simțit drama. Ți-a mai făcut vreodată asta?

Am clătinat din cap.

- Nu, dar m-a sunat cu o seară înainte, din senin, să mă întrebe dacă poate să o viziteze. I-am spus că trebuie să mă gândesc. Se pare că, răspunsul meu nu a fost suficient.

- De ce vrea să o vadă așa deodată?

- Nu-mi dau seama dacă intențiile lui sunt inocente, sau dacă urmărește ceva. A menționat că are niște probleme cu soția lui.

Deacon și-a strâns buzele.

- Crezi că vrea să se folosească de Sunny ca să vă împăcați?

- Nu cred. Bănuiesc că soția lui era cea care s-a băgat între el și Sunny în tot acest timp. Și acum, că au probleme, probabil că vede și el oportunitatea de a face ceva ce trebuia să facă de mult. Poate că are totuși o inimă pe undeva pe dinăuntru și se simte vinovat.

Privirea lui Deacon s-a îngustat.

- Sper că nu ai de gând să mai ai vreodată încredere în el, nu? După tot ce ți-a făcut. Spune-mi că nu ai să-i permiți să se reîntoarcă în viața ta.

- Nu la nivel romantic, am răsuflat. Deși nu-mi place ce a încercat să facă astă-seară, am fost contrariată încă de când am primit acel telefon. Sunny merită să-și cunoască tatăl și să-l vadă, chiar dacă el nu-i merită dragostea. Încă nu m-am decis ce vreau să fac, și faptul că ne-a luat prin surprindere în felul ăsta sigur nu-l ajută, am oftat eu. Mulțumesc încă o dată că ai protejat-o pe Sunny.

- Sub nici o formă nu l-aș fi lăsat să se apropie de ea.

Închizând ochii, am răsuflat adânc și m-am lăsat pe canapea.

- Charles a fost al doilea bărbat în care am avut încredere. Și amândoi m-au dezamăgit.

- Primul a fost tatăl tău.

Ghicise răspunsul.

Am aprobat din cap.

În timp ce Deacon s-a așezat pe canapea, mi-am dat seama cât de mult îmi lipsiseră discuțiile noastre. Trebuia să ne reparăm prietenia, așa că m-am deschis un pic.

- Vrei să știi partea cea mai stranie? Și mama s-a implicat într-o relație cu un tip mai bătrân când era de aceeași vârstă cu mine. Cu tatăl meu. Și el a părăsit-o pe mama și s-a întors la soția lui. Cât de ciudată e coincidența asta?

- Vorbești serios?

- Da. Istoria se repetă. Doar că, spre deosebire de situația mea cu Charles, tatăl meu încă era cu soția lui când a început să se vadă cu mama mea. Avea trei copii. E un scenariu asemănător, deși Charles are doi copii în loc de trei.

- I-ai întâlnit vreodată pe ceilalți copii ai tatălui tău?

- Nu.

Atinsese un subiect dureros. Tatăl meu trecuse de foarte puține ori pe la noi când eram mică, și când deja eram destul de mare cât să-mi aduc aminte, încetase de tot să mai vină. Trăia în Delaware și copiii lui, în aceeași zonă cu el. Nimeni nu a încercat să ia legătura cu mine, deși știi de la o cunoștință comună că tata le-a povestit despre mine până la urmă. Asta-i viața! Dar voiam un destin mai bun pentru Sunny. Doar că nu știam de la ce să mă aștept din partea lui Charles.

- Spuneai că ai un frate, a zis Deacon. Tați diferiți?

Am clătinat din cap.

- Mama s-a măritat cu tatăl meu vitreg la câțiva ani după ce m-a născut. E tatăl biologic al fratelui meu Aaron. Apoi au divorțat și nu l-am mai văzut nici pe el după aceea. Drăguță viață de familie, nu?

- Toată lumea e cu probleme, Carys.

Și-a trecut brațul peste marginea canapelei și s-a sprijinit în cot.

- Părinții mei au avut o relație destul de bună la suprafață, dar concentrarea tatălui meu a fost mereu pe cariera lui de antrenor de fotbal, și nu pe căsnicia lor. Știi că el și mama au avut destule necazuri pe parcursul anilor. Și sunt aproape sigură că el i-a fost infidel, doar că n-a recunoscut niciodată. Nici o familie nu e perfectă. Dar sunt conștient că am fost norocos că am crescut cu doi părinți, când mulți nu au parte de asta.

- Da, și nici Sunny.

Privirea i s-a înmuia.

- Sunny are o mamă minunată. Sunt sigur că vei face tot posibilul să nu-i lipsească nimic, mai ales iubire și siguranță.

Și-a plecat ochii spre vârfurile pantofilor. Apoi privirile ni s-au intersectat.

- Îmi pare rău că m-am purtat ca un nemernic.

Clătinând din cap, am zis:

- E în regulă, Deacon.

- Nu, nu e. Am ales calea lașă atunci când am decis să nu mai trec pe aici în loc să abordez problema. Sunny m-a botezat „Dick“ astă-seară și are dreptate.

Nu m-am putut abține să nu chicotesc.

- Poftim?

A ridicat din umeri.

- Încercam să o învăț să-mi spună Deacon. A ieșit „Deek“ și a sunat ca „Dick“.

A oftat.

- Oricum... are dreptate. M-am purtat ca un ticălos, Carys, și-mi pare rău.

- Poate un pic, am admis. Dar în adâncul sufletului te-am înțeles, Deacon. Și eu îmi asum responsabilitatea în legătură cu ce s-a întâmplat între noi în seara aia. Eram... excitată. Amândoi băuserăm un pic cam mult și ne-a luat valul. Și acum nu știi cum să faci față tensiunii dintre noi. Pentru că nu crezi că putem fi ceva mai mult decât prieteni. Nu poți să mergi mai departe cu mine. Înțeleg.

A părut sfâșiat.

- Mi se pare că ai impresia că m-am sustras pentru că nu te doresc destul de mult încât să-ți accept situația. Nu e vorba despre asta. Mă lupt cu sentimentele mele pentru tine de mult timp - cu mult înainte de seara aia. Și nu pentru că nu te vreau. Are de-a face cu faptul că nu sunt bun pentru tine pe termen lung, și cu siguranță nu o merit pe Sunny. Nu am mai păstrat o relație de lungă durată de Dumnezeu știe când, și în trecut am rănit oamenii la care am ținut. Nu vreau să ajung să te rănesc pe tine sau pe Sunny - mai ales pe ea.

Deși îi admiram onestitatea, încă mă durea să aud ceea ce știam deja. Noi doi nu aveam nici o șansă.

- Înțeleg, am oftat.

Cine eram eu să-l conving să aibă încredere în el însuși? Nici măcar eu nu aveam încredere în oameni.

Apoi el a continuat:

– M-am prefăcut că ceea ce s-a întâmplat în seara aniversării tale a fost mai mult pentru tine, când în realitate și eu te doream foarte mult. Și aș fi vrut să împărtășim chiar mai mult decât ce a fost. Doar că nu m-am lăsat pradă propriilor dorințe. Nu vreau să te rănesc, Carys. Ești unul dintre cei mai buni oameni pe care-i cunosc și o prietenă bună și am depășit limita. Dar e prea târziu. Nu mai pot da timpul înapoi. Știu că ne-am stricat prietenia, indiferent de ce voi spune.

– Ai dreptate, am admis. Ne-ai cam stricat prietenia, cel puțin pe cea pe care am avut-o în trecut. Nu din cauză că sunt supărată pe tine sau că te respect mai puțin, ci din cauză că nu pot să-mi iau gândul de la ce a însemnat seara aia sau cât de geloasă m-am simțit când te-am văzut cu Kendra. Nu-mi pot controla sentimentele. Deși îmi doresc ca lucrurile să nu fie ciudate între noi, acum sunt.

– Da. Crezi că eu nu știu?! a oftat el. Nu vreau să pierd un prieten. Și nici nu vreau să te rănesc. Așa că spune-mi ce am de făcut.

Era un singur lucru de făcut, mai puțin ca unul dintre noi să se mute.

– Cred că trebuie să ne comportăm ca niște adulți. Trebuie să acceptăm că lucrurile vor fi un pic stranii între noi și să le lăsăm așa. Asta sau nu ne mai putem vedea deloc. Eu personal prefer să știu că pot conta pe tine la nevoie. Iar dacă asta presupune că voi avea parte de o tensiune sexuală inconfortabilă, mi-o asum. Vreau să beau cafeaua cu tine și să fiu în stare să-ți povestesc ce-am făcut peste zi. Nu vreau să te pierd, Deacon. Cred, deci, că avem o singură soluție. Și asta presupune să îndurăm.

M-a privit în ochi un timp.

– Nici eu nu vreau să o terminăm. Chiar nu vreau asta. Stimez prietenia noastră prea mult.

– Am stabilit, deci. Avem o înțelegere.

Gura lui s-a curbat într-un zâmbet.

– Poate că ești mai tânără, dar ești cu mult mai matură decât mine, știai asta?

– Păi da, fiindcă a trebuit să cresc mai repede.

– Da. A trebuit.

M-am ridicat, îndemnându-l și pe el să facă la fel.

– Mulțumesc mult pentru seara asta, am completat.

– Oricând, Carys.

Am închis ușa în urma lui știind că avea să dureze ceva timp până aveam să adorm.

16. CARYS. LUAT PRIN SURPRINDERE

Multe s-au schimbat în ultimele luni și era ceva mai mult decât simpla schimbare a vremii de la rece la fierbinte.

Era deja iulie, și eu aveam grijă de un copil de cincisprezece luni care se împleticea mergând, deși fără succes total până acum. Lunile treceau în zbor. Când Sunny a împlinit un an în aprilie, am organizat o mică petrecere pentru ea la apartament alături de câțiva prieteni de la cursul „Mama și cu mine“. Simone era și ea pe acolo, bineînțeles, și Deacon. Charles, în schimb, nu a fost invitat. Continua să sune ocazional, și-și ceruse scuze de multe ori că trecuse pe acolo fără permisiunea mea, dar încă nu mă împăcasem cu ideea ca el să fie în preajma lui Sunny. Bănuiam că într-o zi aveam să mă obișnuiesc.

Sentimentele mele pentru Deacon fuseseră puse la încercare mai mult ca oricând. Kendra aparținea trecutului, dar prin mai începuse să se vadă cu altcineva – Rachel. Avea părul lung și negru și ochi mari, verzi și lucra pentru o agenție de modele. Era superbă și eu o uram. Încă de la început a recunoscut că se vede cu ea, nu a încercat niciodată să ascundă chestia asta, dar tot durea. Toată faza asta era nasoală. Nu eram sigură cât de serioși erau, dar faptul că el se vedea cu ea fusese ultimul cui bătut în coșciugul care devenise inima mea.

Dacă eu și cu Deacon aveam să fim cei mai buni prieteni, trebuia să accept totul – la fel cum procedase și el când eu începusem din nou să merg la întâlniri cu o lună în urmă. Îi spusese lui Deacon că Sharon avea să vină mai târziu să o supravegheze pe Sunny cât timp eu mă duceam la prima întâlnire oficială. Fusese o conversație stranie. Puteam să jur că Deacon părea gelos. Voia să afle numele tipului ca să facă o căutare pe internet.

Sean Colmes era tipul pe care l-am întâlnit online și Deacon l-a poreclit „P-Diddy“ pentru că avea un nume similar cu al cântărețului, doar că pronunțat diferit. Oricum, întâlnirea nu a dus la nimic – n-a reușit să mă dea pe spate. De atunci nu am mai fost nicăieri, dar m-am simțit bine să

mă întorc pe scena întâlnirilor. Dumnezeu știe că aveam nevoie de practică.

Deacon continua să-mi aducă în fiecare zi câte o cafea. Nu vorbea prea mult despre Rachel, fapt pe care-l apreciam. Din afară, părea că prietenia noastră supraviețuise eșecului care fusese seara aniversării mele din ianuarie. Așa că era important să nu-i arăt că sentimentele mele pentru el crescuseră. Îl doream mai mult ca oricând. Dacă Rachel era la el în apartament, eu mă simțeam distrusă.

Absolut devastată.

Aș fi crezut că sentimentele mele complicate erau cea mai mare problemă a mea când venea vorba despre el. Asta până într-o după-amiază când a trecut pe la noi cu obișnuita cafea. Privirea lui sumbră, neobișnuită, îmi spunea că ceva era în neregulă.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat.

– Poți să-ți dai seama, nu?

– Da. Îți cunosc fața destul de bine. Zâmbetul ăla al tău nu e prezent azi. S-a întâmplat ceva? E totul în regulă cu familia ta?

– Nu are nici o legătură. Toată lumea e bine.

Mi-a întins cafeaua.

– Mai întâi, lasă-mă să o salut pe Sunny-cu-picioarele-n-sus. Apoi vorbim.

Deacon s-a îndreptat către leagănul lui Sunny și a părut că îi ia mai mult timp decât de obicei să o mângâie pe cap și să-i șoptească alinturi. M-a cuprins un sentiment de rău augur.

– Ce s-a întâmplat, Deacon?

El s-a îndreptat spre mine.

– Am o veste.

Inima mea a început să accelereze.

– Bine...

– Am fost promovat.

Prima reacție a fost să fiu confuză.

– Păi, asta e grozav! E bine, nu?

– Da. Sunt plătit aproape dublu. Ceea ce e o nebunie!

– O, Doamne, uau!

– Singura problemă e că... noua poziție necesită să lucrez din birourile de la Tokio. Asta înseamnă că trebuie să mă mut acolo.

– O...

Mi s-a oprit inima-n loc, în timp ce el a înghițit în sec.

– E un rol diferit, o poziție managerială care implică mai puțină muncă de design. Deci nu e la distanță. Trebuie să raportez în fiecare zi ceea ce fac fiindcă am să-mi ajut colegii să înțeleagă software-ul nostru. Și, pe lângă asta, voi continua să asigur designul pentru proiectele mai vechi. Deci e vorba de mai multă muncă, dar e și o oportunitate grozavă.

A părut să treacă o eternitate până când am reușit să formulez un răspuns. În ciuda emoțiilor complexe pe care le simțeam pentru omul ăsta – gelozie, dorință, frustrare – nimic nu era mai oribil decât dispariția lui din viața mea.

– Uau... chiar nu știi ce să spun, Deacon.

A răsuflat adânc.

– Am îndoieli dacă să accept sau nu. E nasol, nu? Că mi se întâmplă ceva bun, dar trebuie să plătesc un preț. Iubesc viața mea de aici și nu vreau să plec.

Luptându-mă cu lacrimile, am spus:

– Nici eu nu vreau să pleci. Faci parte din familie.

– Știu. Și eu simt la fel față de voi două. Nu ai idee cât de mult vreau să rămân. Dar, în același timp, sunt... îndoit. Oportunitatea asta poate duce la lucruri bune, chiar dacă ar trebui să fac asta timp de un an și să mă întorc.

Cuvintele „să mă întorc“ mi-au dat speranță. Dar pe cine păcăleam? Dacă Deacon avea să plece pentru un an, lucrurile nu ar mai fi fost niciodată aceleași.

Dar m-am strunit, ca să-i pot fi cel mai bun prieten.

– Asta sună ca o oportunitate de neratat, nu? Adică... nu ar fi bine să o refuzi?

A părut că se gândește mult și bine înainte să dea un răspuns.

– Probabil că nu. A clătinat din cap. Probabil că ar trebui să o accept.

– Păi, atunci, iată-ți răspunsul.

A privit podeaua și a mormăit:

– La naiba!

Am trecut treptat de la șoc la senzația de inimă frântă. Nu doar că lui Deacon i se oferise un serviciu în partea cealaltă a lumii, dar avea să-l accepte.

Deacon urma să plece.

Fără discuțiile noastre zilnice. Fără cafele. Fără siguranța pe care o simțeam știind că locuiește alături și că pot apela la el. Fără speranța că

Într-o zi avea să-i vină mintea la cap și să se lase în voia sorții cu mine, să mă aleagă de data asta. Toată speranța dispăruse acum.

– De cât timp știi că asta ar fi o posibilitate?

– Cam de o lună. Mi-am încercat norocul, dar nu am crezut că o să primesc poziția. De asta nu am menționat nimic.

Am privit în gol și am clătinat din cap încercând să înțeleg situația.

– Te simți bine? m-a întrebat el.

Am negat din nou.

– Nu prea. Dar va trebui să mă simt.

Am continuat să mă lupt cu lacrimile care încercau să se adune în colțurile ochilor.

– O să-mi fie dor de tine.

– Și mie de tine.

S-a încruntat.

– De fapt, am aflat că am primit postul ăsta de ieri, dar nu am știut cum să-ți spun. Am dormit rău azi-noapte. Pur și simplu nu cred că există vreo modalitate de a anunța așa ceva.

Știam că era sincer când spunea că avea să-i fie dor de mine. Felul adânc în care mă privea în ochi mă înfiora.

– Și când ai de gând să te muți?

– Mi-au spus că o să încep într-o lună. Trebuie să văd dacă proprietarul meu mă va lăsa să plec fără vreo penalizare.

Deși mă simțeam descurajată, am încercat să mimez optimismul.

– Deci încă mai avem puțin timp, nu?

– Da, a mormăit el.

În mod neașteptat, Deacon s-a aplecat și m-a tras într-o îmbrățișare. Au trecut multe secunde în care m-a ținut strâns. Am eliberat o răsuflare adâncă de frustrare, cu capul ascuns la pieptul lui. Puteam să-i aud inima bătând și m-am întrebat dacă el simțea cum mi se rupea sufletul.

Cele două săptămâni și jumătate de la anunțul lui Deacon au trecut foarte repede. A reușit să anuleze contractul fără penalizări și a început să-și împacheteze lucrurile, câte puțin în fiecare zi. Proprietarul i-a spus că poate să-i lase mobila următorului chiriaș, așa că Deacon nu a mai trebuit să-și facă griji cu curățenia apartamentului. Era bucuros că nu mai trebuia să rezolve și treaba asta cu depozitarea lucrurilor.

În fiecare zi îmi aducea cafea și ne prefăceam că lucrurile sunt normale, deși simțeam opusul. Fiecare zi se simțea mai sumbră decât cea anterioară.

În weekendul premergător plecării lui din New York, am decis să facem ceva ce nu mai făcuserăm niciodată până atunci: o excursie în afara orașului. Din moment ce Sunny nu fusese la plajă până atunci, iar vremea se anunța fierbinte, am închiriat o mașină și am planificat o plimbare spre Hamptons. Să ieșim din atmosfera cu care ne obișnuiserăm avea să ne distragă atenția de la ceea ce urma să se întâmple. Sau o modalitate bună de a ne spune *la revedere*, oricum o priveai.

Familia lui Adrian, prietenul lui Deacon, avea o casă în Easthampton și s-a oferit să ne găzduiască pe gratis. Planul era să plecăm sâmbătă dimineața și să petrecem o noapte acolo înainte să ne întoarcem duminică. Avea să fie o experiență dulce-amăruie să petrec timpul în felul ăsta cu Deacon, știind că în curând aveam să ne despărțim. Pe de altă parte, exact acesta era și motivul pentru care acceptasem propunerea.

I-am dat sarcina de a cumpăra niște produse de plajă. Curând, am primit un mesaj.

Deacon: Care e diferența dintre un scutec de înot și unul obișnuit?

O, Doamne. Începem din nou.

Carys: Scutecele obișnuite se îngreunează ca niște saci și cad atunci când se udă.

Deacon: Frate, asta-i oribil.

Carys: Da. Așa că cele de înot nu fac asta.

Deacon: Dar ce fac?

Carys: Nu m-am gândit niciodată, dar practic ele nu absorb apa.

Deacon: Păi și la ce-s bune? Sună ca un fals simț al siguranței.

Carys: Cred că pipi se duce direct în apă. LOL

Deacon: Ce pierdere. De ce nu o lași liberă? Las-o să meargă stil comando.

Carys: Scutecul îi va proteja costumul de baie.

Deacon: Bine. Sunt trei tipuri de „scutece“ de înot.

Simțeam că o iau razna.

Carys: Oricare e bun.

Deacon: Cum refolosești un scutec de înot? Țsta de aici spune că e reutilizabil. De ce ar vrea cineva să facă asta?

Carys: Poți să-l iei acasă și să-l speli.

Deacon: După ce se prăjește trei ore la plajă? Pare complicat. Și ce te faci dacă explodează?

Carys: Atunci probabil că-l arunci.

Deacon: Deci practic e consumabil.

Carys: Da. Exact. LOL. Ia-l pe cel de unică folosință.

Deacon: Singurul scutec de genul ăsta disponibil pe mărimea ei sunt cele albastre cu chestii de băieți pe ele.

Carys: Va supraviețui.

Deacon: Stai! Am înscris! Am găsit unul mai prin spate cu floricele.

Carys: La final, toate ajung în același loc. Dar e drăguț din partea ta.

Deacon: Cumpăr multe găleți și lopeți.

Carys: Nu avem nevoie de mai mult de una din fiecare. Va fi doar ea cu noi.

Deacon: Și cu mine. Și cu tine. Avem nevoie de găleți, Carys. Și de lopeți.

Carys: În regulă. LOL

Deacon: Ce zici de pălăria asta?

Mi-a trimis o fotografie cu ceva care seamăna cu o bonetă roz.

Carys: Pentru cine? Pentru bunica?

Deacon: Pentru Sunny.

Carys: Aia e pentru o femeie, nu-i așa?

Deacon: Nu știu. Poate?

Carys: Sunt sigură că i-ar înghiți tot capul. Oricum, am deja o pălărie pentru ea.

Apoi a trimis o fotografie cu el purtând boneta. Îi acoperea tot capul.

Deacon: Ai dreptate. Bine... mergem mai departe. Loțiune de plajă.

Carys: Ia-o pe cea care are factorul de protecție cel mai mare. Una pentru bebeluși cu ingrediente delicate.

A trimis o poză cu un tub de cremă.

Deacon: Asta e cea mai bună.

Carys: De unde știi?

Deacon: După opinia clienților.

Carys: Verifici opiniile clienților?

Deacon: Desigur.

Asta era adorabil.

Carys: Mulțumesc. Atunci cumpăr-o.

Deacon: Are ochelari de soare? Nu ai trecut asta pe listă.

Carys: Nu. Dar asta ar fi o idee bună.

Deacon: Am găsit o pereche micuță! Ajung acuș înapoi.

Carys: Bine :)

Zâmbetul mi-a dispărut. O să-mi fie dor de asta.

Simțeam că mă sufoc. Am continuat să privesc telefonul în timp ce o lacrimă îmi aluneca pe obraz.

17. DEACON. PSEUDOFAMILIE

După ce am parcat nereglementar mașina închiriată în fața blocului, am lăsat luminile de avarie aprinse și am fugit pe scări ca să o ajut pe Carys să care lucrurile noastre.

– Ești gata de plecare?

– Da, a spus ea, ducând-o în brațe pe Sunny, care deja purta pălăria de soare.

Am admirat pălăria.

– Îi stă atât de drăguț.

– Da, păi, deși numele ei ar sugera că îi place soarele, pielea ei albă nu e de acord.

– Ei, Sunny, nu-ți face griji fiindcă Deek a adus loțiunea de plajă.

Când mi-am mutat privirea pe Carys, am văzut un zâmbet larg pe fața ei.

– Ce este? am întrebat.

– Nimic. Sunt doar bucuroasă să petrec timpul cu tine.

Cuvintele ei m-au lovit în plex fiindcă ea nu știa cât de rău m-am simțit toată dimineața, deși încercam să par viteaz. În fiecare clipă mă îndoiam de decizia de a mă muta. Speram ca excursia noastră să întrerupă pentru moment acest șir de gânduri.

Drumul către Hamptons a fost lung și aglomerat – nu era de mirare că multora le venise ideea asta cu o vreme așa frumoasă. Mi-a luat cam un minut să-mi dau seama cum să instalez scaunul lui Sunny în mașina închiriată. Se poziționa pe mijlocul banchetei, cu fața spre volan, și puteam să-i vedem făcuca printr-o oglindă pe care o atașase Carys de marginea unui scaun. Aproape tot drumul am ascultat albumul care cuprindea *Best of The Bee Gees*, ceea ce a ținut-o pe Sunny relativ calmă. Chiar a și dormit la un moment dat.

Era greu de crezut că aveam să plec în mai puțin de o săptămână. Deși rezolvasem aproape toate treburile, mental nu eram nici pe departe pregătit să părăsesc New Yorkul. Încheiasem întâlnirile cu Rachel, fata cu

care mă vedeam – nu că ar fi fost prea multe de încheiat. Nu ne întâlneam de mult timp. Ne distram împreună, dar știam că nu avea să fie ceva pe termen lung, chiar și dacă n-aș fi plecat. Nu m-a afectat în nici un fel să o termin cu Rachel. În schimb, să le părăsesc pe Sunny și pe Carys? Asta chiar era ceva cu care nu mă puteam împăca. Plecarea mea avea să fie ca smulgerea unui bandaj, pentru că nu exista o metodă ușoară de a-mi lua rămas-bun.

După călătoria lungă, într-un final am tras în fața casei familiei lui Adrian. Era o cabană cu două dormitoare – perfectă pentru ce aveam nevoie. La strada principală se ajungea pe jos și la plajă, destul de repede dacă aveai mașină.

Carys radia în timp ce am pășit în spațiul luminos.

– Arată minunat, Deacon! Privește lumina soarelui cum pătrunde aici. Mulțumesc că ne-ai adus cu tine.

Am dus-o pe Sunny înăuntru.

– Glumești? N-aș fi vrut să vin aici cu nimeni altcineva.

Când Carys a zâmbit, chiar m-a durut. Am petrecut mult timp îngropând sentimentele mele pentru ea. Simțeam că era imposibil să fac asta și astăzi.

Am așezat kitul de îngrijire a copilului în camera unde Carys avea să doarmă cu Sunny. Nu avea rost să găsim un pat de copil doar pentru o seară. Carys spunea că Sunny uneori adormea în locul de joacă fără nici o problemă, așa că speram că acest kit avea să fie de ajuns. În caz contrar, probabil că eu ar fi trebuit să stau treaz cu ea toată noaptea. Și în secret, nici nu mă deranja, pentru că zilele în care puteam să o țin pe Sunny în brațe, să o liniștesc și să o fac să zâmbească aveau să se termine. Curând, aveam să ies din viața ei și probabil că nu-și va mai aminti de mine. Am simțit o durere în stomac, dar faptul că Sunny m-ar uita ar fi o chestie bună, nu? Nu asta mi-am dorit?

Mi-am împreunat mâinile ca să mă smulg din reverie și am întregit-o:

– Ai chef să mergem la plajă mai întâi, sau ar trebui să mergem să cumpărăm lucrurile de care o să avem nevoie mai târziu?

– Mai sunt câteva ore bune pentru plajă. Aș prefera să merg mai încolo, când soarele nu va mai fi la fel de puternic. Poate că ar fi bine să trecem pe la piață mai întâi.

– Vrei să stai aici cât sunt plecat, sau o luăm pe Sunny cu noi?

– Mi-ar plăcea să vin și eu, a spus ea. Vreau să iau niște ingrediente pentru o cină gustoasă.

Ne-am întors la mașină și am condus până la cea mai apropiată piață, care s-a întâmplat să fie chiar lângă un magazin alimentar cu produse organice, cam la vreo trei kilometri de casă. Carys era ca un copil la raionul de dulciuri, luându-și timp să se plimbe molcom printre rafturi. Sunny a devenit un pic agitată, așa că am luat-o eu în brațe și am încercat să o țin ocupată cât mama ei făcea cumpărături. Știam că pentru Carys era o raritate să aibă timp să se uite pe îndelete la produse, așa că voiam s-o las să se bucure de asta.

La un moment dat, m-am așezat cu Sunny în zona de servit masa a pieței. Și fiindcă existau produse gata preparate, era practic un restaurant.

La o masă vecină stătea o femeie care mi-a zâmbit. Dar când Sunny s-a întors înspre ea, expresia de pe fața femeii s-a schimbat. Mi-am simțit inima grea. Era fix expresia aia pe care o descrisese Carys ca fiind afișată de alți oameni. M-am simțit oribil. Am bănuțit că ea nu spunea nimic când se întâmpla. Dar eu nu m-am putut abține.

– Mă scuzați.

S-a întors cu fața la mine și a zâmbit din nou.

– Da?

– Nu am putut să nu observ felul în care vi s-a schimbat expresia când mica mea prietenă de-aici s-a întors către dumneavoastră. Știu că nu ați avut intenții rele, dar ar trebui să știți că nu există nici un motiv pentru care ar trebui să o percepeți diferit. Ea e cel mai fericit bebeluș pe care-l cunosc. Și cea mai frumoasă. Poate că acum nu înțelege de ce v-ați schimbat atitudinea, dar mai târziu, când va fi mai mare, va putea simți la ce se gândesc oamenii când o privesc într-un anumit fel. Așa că, vă rog, păstrați-vă expresia de compătimire pentru cineva care chiar are nevoie.

Luată prin surprindere, femeia s-a încrunțat:

– Îmi ce-cer scuze. Nu am avut nici un gând rău. Nu mi-am dat seama că am făcut asta.

În loc să răspund, m-am ridicat și am mers afară cu Sunny să iau niște aer. Ea și-a așezat capul pe umărul meu, iar eu am sărutat-o pe creștet.

Probabil că reacția mea a fost un pic exagerată; emoțiile mi-o luaseră razna din cauza plecării iminente. Parcă simțeam că trebuia să fiu de partea lui Sunny acum, pentru că mai târziu nu aș fi avut cum.

După ce mi-am revenit cât de cât și am intrat înapoi, la vederea unei Carys care zâmbea m-am reîntors în prezent. S-a îndreptat spre noi cu un coș plin de mâncare.

- Locul ăsta e grozav. Scuze că durează atât. Doar că nu am ocazia niciodată să fac asta.

- Știu. De asta te-am și lăsat. Nu te grăbi.

- Ooo, nu. Am terminat. Hai să plătim astea ca să nu pierdem soarele.

După ce ne-am întors acasă și am aranjat mâncarea, Carys s-a dus să o schimbe pe Sunny.

A ieșit din cameră purtând o rochie de plajă care-i ascundea costumul de baie de pe dedesubt. Costumul de baie era legat în dreptul cefei, iar Sunny purta un costum de baie cu buline și o pălărie cu același imprimeu.

Am tras un pic de marginea pălăriei lui Sunny.

- Ești gata pentru plajă?

Ea a dat din piciorușe și a ciripit.

Cât se pregăteau de plecare, eu am luat câteva snackuri și băuturi pe care le-am pus în cutia frigorifică. Am umplut mașina și am plecat. Plaja era la câteva minute distanță.

După ce am parcat, am găsit un loc perfect pe nisip, un pic mai departe de cel mai apropiat grup de oameni. Am întins pătura, și Carys a scos jucăriile de plajă pe care le cumpărasem eu. Atenția mea a fost acaparată scurt de un terier Jack Russell care se juca în nisip.

Când m-am întors din nou la Carys, ea-și scosese rochia. Inima mi-a luat-o la galop în timp ce-i admiram corpul sculptat. Așteptasem cu nerăbdare și-n același timp mi-era teamă de acest moment. Imediat, vederea sânilor ei obraznici prin țesătura sutienului mi-a adus aminte de gustul lor din seara în care i-am lins și de cât de perfect se mulaseră în palmele mele. Mâinile mi s-au electricizat la gândul de a-i atinge pielea întinsă de culoarea pieșcii de pe abdomen. Corpul ei nu putea să fie mai perfect de atât. Nu o văzusem niciodată atât de dezbrăcată în lumina zilei. Nu mă puteam opri din a mă holba. Când privirea mea a întâlnit-o pe a ei și s-a rușinat, mi-am dat seama că știa exact ce gândeam.

- Voiam să-mi pun loțiune, a spus ea. Dar nu cred că mai e nevoie, cu soarele ăsta care nu mai e atât de arzător acum. Iar pe Sunny am pus destul înainte să plecăm.

Știam că mă va ucide să o ating, dar latura mea oportunistă nu s-a putut abține.

- Paza bună trece primejdia rea, am zis luând recipientul. Lasă-mă pe mine.

Carys a alunecat într-o parte și am început să-i aplic loțiune pe spate. Era cea mai catifelată piele pe care o atinsesem vreodată. Penisul meu dădea semne de viață în slipul de baie. Nu era bine. După ce am terminat, m-am întors să mă uit la cățel, sperând că erecția mea avea să se domolească înainte să fie observată.

– Pot să te ung și eu? a întrebat ea.

– Da. Mersi.

Acum nu mai aveam nici o șansă să mă liniștesc. Să simt mâinile catifelate cum îmi mângâiau spatele era raiul pe pământ. Am scăpat o răsuflare frustrată cât ea a continuat.

– Mulțumesc, am zis când s-a oprit.

Nu m-am întors cu fața la ea, totuși, fiindcă nu voiam să vadă că mi se întărise scula. Concentrându-mă pe niște pescăruși, m-am străduit să-mi distrag atenția. Când într-un final am putut să mă întorc în siguranță, am observat că Sunny plesnea nisipul cu mâinile. Se distra de minune.

În următoarele minute, Carys a alergat pe țărm, înainte și înapoi, cărând apă în găleți. Nu puteam să-mi țin zâmbetul în frâu.

– Nu-mi vine să cred că asta e prima dată când Sunny merge la plajă. Sunt atât de bucuros că-i place!

– Da. Va trebui să găsesc o soluție să o scot mai des – nu e chiar ușor când locuiești în inima orașului.

După ce mi-am luat găleata, am construit un castel de nisip pe care Sunny curând l-a transformat în nimic. Ne distrăm de minune. Oamenii ne priveau și zâmbeau, probabil presupunând că eram o familie. Și într-un fel, eram. O pseudofamilie. Încă de la început am avut sentimentul că formam o familie, eu, Carys și Sunny, deși m-am luptat mult cu ideea asta.

Lui Sunny i-a plăcut să se joace în nisip, până când am decis să o scaldăm un pic în mare, înainte ca soarele să apună și apa să devină prea rece. Am ținut-o cu rândul în timp ce ea împrășca și râdea. Am învățat-o prin jur, lăsându-i piciorușele să atingă apa, și o ridicam ușor pe deasupra valurilor mici. Nu reușeam să-mi aduc aminte ultima dată când mă distrasem atât de bine. În prezența lui Sunny uitam de tot rahatul inutil din lume. Zâmbetele și râsul ei erau contagioase.

Când ne-am întors pe pătură, Carys a înfășurat-o pe Sunny într-un prosop și a stat un pic, legănând-o și privind orizontul. Briza oceanului îi sufla părul umed în toate direcțiile. Părul ei blond-roșcat avea acum mai degrabă culoarea mahonului. Cât se relaxau, eu am deschis cutia și am

luat o bere. Am continuat să le privesc în timp ce ele erau cu fața la mare. Nu aveam să uit niciodată această imagine. *Nu aveam să le uit niciodată.*

Picături de apă curgeau pe pielea moale a lui Carys, și-mi doream mai mult ca oricând să le sorb. Penisul meu a zvâcnit și am început să mă cert, în sinea mea, fiindcă transformasem un moment inocent în altceva.

Când Sunny a continuat să se joace în nisip, Carys s-a întors înspre mine, cu corpul ei subțire stând în fața mea și oferindu-mi o imagine clară a pieptului ei. Nu puteam să-mi iau privirea de la ea și devenise evident că mă holbam. Nu mă puteam abține. Era al naibii de frumoasă.

Până să-mi dau seama, un boț de nisip umed m-a lovit peste față. Fusesem atât de absorbit de a face dragoste cu Carys din priviri, încât nu am observat că Sunny se pregătise să arunce cu chestia aia în mine. Asta m-a dezmeticit cu siguranță. Am început să râdem și Sunny a chicotit.

Trebuia să fiu pe deplin fericit, dar simțeam o gheară în piept, care nu ceda nicicum. Eram destul de sigur că era creierul meu care se lupta cu inima mea.

•

Mai târziu în seara aceea, Carys a făcut un duș cât eu am avut grijă de Sunny în sufragerie. În ultimele zile, am observat că Sunny se ținea de mobilă și încerca să meargă. Dar nu m-am așteptat să facă primii pași venind spre mine. Aproape imediat a căzut în fund, dar fusese un efort viteaz din partea ei.

Carys mi-a spus că, deși mulți bebeluși ajung să meargă în jurul vârstei de un an, cu Sunny era posibil să observăm o întârziere. Copiii cu Down fac asta mai târziu, de obicei la doi ani. La cincisprezece luni, Sunny dădea dovadă că era mai avansată decât majoritatea, pentru că deja încercase și reușise.

Am aprins televizorul și mi-am ridicat picioarele, gândindu-mă că nu se va mai îndrepta spre mine niciodată. Curând mi-am dat seama că nu se ținea de nimic. Punând un picior în fața celui alt, Sunny mergea înspre mine.

– Ooo, ooo, ooo! am exclamat, dându-mi jos picioarele de pe taburet.

Încercând să-și țină echilibrul, crăcănată și nesigură pe piciorușe, Sunny zâmbea cu toată fața. Inima mi-a luat-o la galop când am întins mâinile să o primesc. Zâmbetul ei a devenit din ce în ce mai mare până a aterizat în brațele mele.

Dumnezeule mare! Oficial, Sunny a mers singură. A mers. *Mergea.* Sfinte Sisoe. *Am asistat la primii ei pași, iar Carys e în nenorocitul de duș! A ratat toată faza.*

Ridicând-o pe Sunny în aer, am alergat până la ușa băii și am bătut:

- Carys!

- Da?

- Sunny a mers! A făcut singură câțiva pași spre mine.

Ecoul vocii ei s-a auzit.

- Vorbești serios?!

- Da! Aș fi vrut să filmez, dar totul s-a întâmplat foarte rapid.

Câteva minute mai târziu, Carys a ieșit, învelită într-un prosop, cu părul ud learcă.

- Nu-mi vine să cred că am ratat asta! M-am chinuit săptămâni întregi să o fac să meargă înspre mine fără nici un succes. Era pe aproape, dar nu s-a întâmplat.

- Știu. De aia mă și simt al naibii de vinovat. Eu nu am făcut nimic. Ea a făcut totul.

Pielea lui Carys era roșie de la apa fierbinte. A clătinat din cap.

- Te iubește, Deacon. Tu trebuie doar să fii prin preajmă și asta o motivează destul.

Am înghițit în sec, neștiind ce să răspund. Nu voiam ca Sunny să mă iubească. Uneori îmi doream să mă uite din clipa în care aveam să plec, ca să nu-mi ducă dorul.

Am privit-o pe Sunny care mormăia ceva, apoi m-am întors către Carys.

- De ce crezi că mă iubește?

- Cred că vede că există un strop de bine în tine - ceva ce noi ceilalți nu detectăm. Mi-a făcut cu ochiul. Glumesc.

Apoi a dispărut în dormitor să se îmbrace.

După ce a ieșit Carys, am încercat să o încurajăm pe Sunny să meargă din nou. Dar, în ciuda încurajărilor, nu a repetat isprava. M-a făcut să par un mincinos nenorocit.

•

Mai târziu, m-am aplecat peste blatul din bucătărie, urmărind-o pe Carys cum ne gătea cina în timp ce Sunny se juca în locul special

amenajat. Tăia salata, iar în cuptor se cocea codul cu lămâie și ierburi aromate.

Din nou, nu reușeam să-mi iau privirea de la ea, incapabil să mă gândesc cum avea să intre în viața ei un afurisit norocos în viitorul nu foarte îndepărtat. Asta avea să fie viața lui; ar fi la fel de fericit ca mine acum. Diferența era că el nu avea să le rănească, așa cum aș fi făcut eu. Știam că nu sunt potrivit pentru Carys, dar asta nu anula felul în care mă simțeam în prezența ei. Gândul plecării mi-a făcut rău la stomac.

Sunt nebun după ea.

Eram pe punctul de a părăsi o persoană de care-mi păsa enorm. M-am prefăcut, când în realitate, mâncam, dormeam și respiram pentru Carys, probabil din prima zi în care ne-am băut cafeaua împreună. Doar că ea nu știa asta încă. Iar eu sunt prea laș să recunosc ceea ce simt. Trecutul îmi demonstra că nu puteam să am încredere în mine că voi avea grijă de ele. Că într-un final le voi răni. Să fiu al naibii dacă am să las asta să se întâmple!

18. CARYS. SPUNE-MI SĂ RĂMÂN!

În weekendul de după evadarea noastră, m-am forțat să mă aranjez, în ciuda senzației că lumea avea să se termine. Mi-era groază de această seară. Adrian, prietenul lui Deacon, organizase o petrecere de rămas-bun la un restaurant în centru. Sharon, care-l iubea pe Deacon de când venise la noi și o salvase cu albumul formației Bee Gees, nu a avut nici o problemă să vină să o supravegheze pe Sunny într-o noapte de sâmbătă ca eu să pot participa.

Nu mă găteam prea des ca să ies din casă zilele astea, așa că de data asta am mers până la capăt, punându-mi o rochie roz, sexy și pantofi cu toc strălucitori, pe care știam că picioarele mele o să-i regrete mai târziu. Mi-am folosit noua placă de păr – un alt produs achiziționat dintr-un impuls – pentru a-mi face bucle largi. Părea un pic prostesc că încercam să-i impresionez pe prietenii lui Deacon când el avea să plece în nici două zile, dar, ca să fiu sinceră, știam că încercam să-l impresionez pe Deacon. Ceea ce era ridicol. Ce credeam? Că o să se uite la mine o dată și va decide magic că nu pleacă, refuzând un post unde era plătit dublu? Mda, asta chiar avea sens.

Înainte să plec în oraș, Sharon mi-a zis:

– Carys, dacă din nu știi ce motiv vrei să petreci toată noaptea în oraș, pot să mă culc pe canapea. Soțul meu nu o să fie deranjat că lipsesc o noapte și nici pe mine nu o să mă deranjeze să scap de sforăitul ăla.

Am făcut ochii mari.

– Nu mi-am făcut planuri să rămân în oraș toată noaptea. Trebuie să vin la un moment dat să mă odihnesc.

O grimasă amuzată i-a luminat fața.

– Păi, mă gândeam că poate tu și Deacon vreți să rămâneți... singuri.

Am simțit nevoia să clarific.

– Știi că nu suntem *împreună*, nu?

- Da, știi... doar că... văd că e ceva între voi și-mi imaginez cât de grea e plecarea lui. M-am gândit că poate vrei să-ți iei un rămas-bun *cum trebuie*. Știi tu...

Mi-a făcut cu ochiul.

Vorbește serios? Obrajii mei s-au încins.

- Nu se va întâmpla nimic.

A clătinat din cap.

- Bine. Dar măcar acum știi că pot să rămân în seara asta aici. Nu voiam să te simți stânjenită să mă întrebi.

- Mulțumesc, dar nu e cazul. Când am văzut că mă privea în continuare, am simțit nevoia să adaug: Adică nu e ca și cum nu aș fi vrut să se întâmple ceva între noi. În adâncul sufletului, mi-am dorit. Doar că lucrurile nu au mers și acum, bineînțeles, pleacă.

Și iată-mă destăinuindu-i mai mult decât era cazul dădacei.

- Ceva îmi spune că el va privi o dată la tine, îmbrăcată în rochia asta și-și va pierde mințile.

Am zâmbit. Îmi dădea o falsă speranță de care nu aveam nevoie acum. În ideea asta, am sărutat-o pe Sunny de la revedere și mi-am făcut ieșirea.

Doamna Winsbanger a deschis ușa exact când traversam holul. Asta era un moment rar. Nu deschidea niciodată ușa, doar spiona. Purta un capot cu flori și o pălărie cu blană. Nu știu dacă avea mereu o răceală la cap, dar pălăria cu blană părea să facă parte din ținuta ei obișnuită. În mod cert, nu prea avea sens în mijlocul verii. Probabil că avea 70 și ceva de ani și nu era mai înaltă de un metru patruzeci.

Am privit în jos la ea.

- O, bună seara, doamnă Winsbanger!

Și-a ridicat bărbia.

- Am auzit că futăciosul se mută.

- Așa este. Chiar acum merg la petrecerea de rămas-bun.

- Nu am mai auzit zgomote de ceva timp. Din ziua în care ai țipat tu la el.

Când m-am gândit la spusele ei, mi-am dat seama că avea dreptate. Nici o acțiune vocală nu se mai auzise din dormitorul lui Deacon din acea zi în care l-am anunțat că îl aud prin perete. Știam că mai făcuse sex de atunci, dar probabil că o făcuse departe de casă. Ori asta, ori cineva îi sigilase gura. M-am crispat.

– De fapt, de atunci mi-a devenit un bun prieten, doamnă Winsbanger. Și-mi pare rău să-l văd că pleacă.

– Plecarea lui mă încântă – frumos cur oricum.

Mi-a făcut cu ochiul și a trântit ușa brusc.

Ce băbuță perversă! E mai rea decât mine!

Prietenii lui Deacon și colegii de muncă se adunaseră în camera privată închiriată de către Adrian din spatele unui restaurant din centru. Era un amestec de tineri de aproape treizeci de ani, bine îmbrăcați, râzând și bând. Erau destule femei atractive și m-am întrebat cu câte dintre ele fusese Deacon într-un fel în care noi doi nu fuseserăm niciodată.

L-am observat într-un colț, vorbind cu câțiva bărbați. Arăta dureros de chipeș, purtând un tricou polo care se mula pe pieptul lui conturat. Părul des era pieptănat într-o parte, un pic diferit decât de obicei. Era mai înalt decât majoritatea bărbaților din cameră și se remarcă în mulțime. Eram sigură că majoritatea femeilor de aici voiau să se urce pe el ca într-un copac – inclusiv eu.

Nu mă observase încă. Am stat într-un loc o vreme, observându-i interacțiunile cu prietenii. A sorbit dintr-o băutură de culoarea chihlimbarului și a părut un pic deconcertat – afișând un zâmbet forțat în timp ce făcea conversație. M-am întrebat dacă plecarea iminentă îl ținea pe vârfuri. A privit în jur, chiar în mijlocul conversației, de parcă ar fi căutat ceva. Sau pe cineva. *Pe mine?* Când m-a zărit, a zâmbit larg și imediat s-a scuzat ca să vină la mine. Poate că *eram* eu cea după care se uita.

Spre surpriza mea, s-a aplecat și m-a tras într-o îmbrățișare strânsă, șoptindu-mi în ureche:

– Mulțumesc că ai venit.

Respirația lui fierbinte mi-a trimis fiori pe șira spinării.

– Nu aș fi ratat asta nici în ruptul capului.

Când mi-a dat drumul, m-a analizat din cap până în picioare.

– Carys... tu... Și-a pierdut cuvintele. Arăți absolut fermecător.

Simțindu-mi obrajii cum se înroșesc, m-am uitat în jos.

– Mulțumesc. Am încercat. Voiam să arăt bine pentru petrecere.

– Nu trebuie să încerci. Ești foarte frumoasă. Tot timpul. Chiar și când ești în tricoul tău cu pete de cafea sau cu mâncare prinsă între dinți. Dar

în seara asta, m-ai lăsat cu răsuflarea tăiată.

Nu știam ce însemna asta. E destul să spun că pentru câteva secunde m-am simțit de parcă eram doar noi doi pe lume. Toți ceilalți dispăruseră.

Apoi mi-a luat mâna.

– Vino. Vreau să-mi cunoști prietenii.

Am savurat căldura care emana din palma lui în timp ce traversam camera. Deacon m-a adus lângă un grup care stătea într-un colț și m-a prezentat multor prieteni și câtorva colegi de serviciu.

Un bărbat chipeș cu părul creț, întunecat și cu umeri largi ni s-a alăturat.

– Tu trebuie să fii Carys.

– Da, am spus eu zâmbind, surprinsă că cineva de acolo mă cunoștea deja.

– Am auzit multe despre tine. A întins mâna. Eu sunt Adrian.

– Mă bucur să te cunosc. Deacon vorbește despre tine tot timpul.

– Nu știu dacă-mi place asta, a spus el făcând cu ochiul. Oricum, sunt bucuros că pot să asociez numele cu figura.

– Și eu. Și mulțumesc mult că ne-ai lăsat să folosim cabana familiei. Ne-am simțit minunat.

Amintirea acelei excursii în Hamptons m-a întristat pentru o clipă.

Deacon mi-a șoptit la ureche:

– Cu ce te pot servi?

Din nou, faptul că i-am simțit căldura respirației mi-a alertat restul corpului. „Sărbătorirea“ acestui eveniment sigur că necesita ceva mai tare decât ce beam eu de obicei.

– Un cocktail martini sec?

– Bineînțeles.

Deacon a părăsit zona privată și s-a dus la barul din cealaltă cameră. Atmosfera era mai rece în absența lui, doar o vagă impresie a felului în care aveam să mă simt în zilele următoare.

Când s-a întors cu băuturile noastre, probabil că a observat expresia mea sobră.

– Totul e în regulă? m-a întrebat în timp ce mi-a întins băutura, care avea și câteva măslina spaniole plutind la suprafață.

– Da... cred că mă lovește în valuri faptul că pleci.

A clătinat din cap încet.

– E straniu că noi doi nu am apucat să ieșim în oraș în felul ăsta de când ne cunoaștem.

Forțând un zâmbet, am dat replica:

– Mai bine mai târziu decât niciodată?

– Cred. Da. Doar că-mi doream să fi avut mai mult timp.

Deacon a luat o înghițitură lungă din băutura.

Am înfipt o scobitoare într-una dintre măslina și am băgat-o în gură.

– Cum rezisti?

El a oftat și a privit în gol către pahar.

– Sincer?

– Da... sincer.

– Nu prea bine. Petrecerea asta e grozavă. A privit în jur. Dar pare ireală. Ultimele ore le resimt de parcă ar trece înfiorător de repede.

– Știu. Nu cred că o să ne dăm seama ce se întâmplă decât atunci când vei fi deja plecat.

M-a fixat cu privirea, măsurându-mă din cap până în picioare.

– Ești atât de frumoasă că mă doare sufletul, Carys.

Sfârcurile mele s-au întărit și inima mea a accelerat, dar, înainte să pot răspunde, unul dintre prietenii lui ne-a întrerupt.

– Iată-l pe omul momentului, a spus bărbatul, bătându-l pe Deacon pe spate. Haide, vino, avem nevoie de sfatul tău pentru un pariu pe care vrem să-l facem.

– Îmi pare rău, a adăugat Deacon înainte să fie târât departe de mine. Mă întorc, a reușit el să spună.

– E în regulă.

Am răs de chestia asta și am încercat să fac orice altceva decât să mă gândesc la ce-mi spusese. Cât timp Deacon vorbea cu prietenii lui, un tip s-a apropiat de mine și a întins mâna.

– Salut. Sunt Scott.

– Salut, am răspuns pe un ton inconfortabil, neavând chef de o discuție superficială. Sunt Carys.

– Karen?

– Carys... ca Paris.

– Ah, ce nume frumos! Vii din partea lui Deacon Mathers?

– Sunt o amică de-a lui. Suntem vecini.

– Înțeleg. Păi, nu m-am putut abține să nu admir cât de drăguță ești în seara asta. Rozul ăsta sigur ți se potrivește. Și în sinea mea speram că D. nu te-a revendicat pentru el însuși.

Când Deacon l-a observat vorbind cu mine, privirea i s-a întunecat și i-a părăsit pe prietenii lui ca să mi se alăture. Ochii lui scăpărau.

- Care-i treaba, Scott?
- Mai nimic. Vorbeam cu Carys.

Deacon m-a prins de mână.

- Ne poți scuza?

Următorul lucru pe care l-a făcut a fost să mă grăbească în direcția barului din camera alăturată.

- Vrei o altă băutură? a întrebat el.
- Ce a fost asta? am rostit eu.
- Nu-mi place tipul.
- Atunci de ce e la petrecerea ta?

- Nu eu l-am invitat. E un prieten al unui prieten cu care mai ies din când în când. Știu că nu a fost politicoș din partea mea, dar mă doare undeva acum. Nu vreau să se apropie de tine. E un nenorocit cu femeile.

Un luciul de sudoare acoperea fruntea lui Deacon. Părea foarte încordat. Am decis să o las baltă.

S-a dus la bar și a comandat două băuturi, un lichid în culoarea chihlimbarului pentru el și un alt martini pentru mine. A luat o înghițitură lungă în timp ce-l priveam.

- Ești în regulă? am întrebat.

A făcut o grimasă de parcă alcoolul i-ar fi ars gâtul, apoi s-a șters la gură cu dosul palmei. Într-un final a zis:

- Fac o greșeală?
- În legătură cu plecarea?

- Da. Adică... sunt fericit aici. Nu-mi doresc cu nici un chip mutarea. Mă simt obligat să ocup postul fiindcă e o oportunitate bună. Dar nu pot să nu mă întreb dacă o să am regrete. Cum nu am răspuns, el a clătinat din cap. Totuși, ce naiba am? Apartamentul meu e aproape curățat și sunt așteptat la noul birou miercuri. Cred că e prea târziu să-mi schimb părerea.

Era prima dată când realizam că Deacon avea îndoieli serioase. Am presupus că nici nu încăpea discuție fiind o chestiune bănoasă. Părerea mea sinceră nici nu avea importanță – eram prea implicată – așa că am încercat să nu-l fac să se simtă vinovat în legătură cu alegerea lui. Inima mea, totuși, țipa: „Nu pleca! Te rog, nu pleca“.

Dacă Deacon oricum nu voia să ne dea vreo șansă, poate că era mai convenabil să plece. Poate că *trebuia* să plece ca eu să depășesc momentul. Indiferent dacă ar fi stat sau ar fi plecat, eu oricum eram

destinată durerii, luând în considerare faptul că nu puteam să anihilez ceea ce simțeam pentru el.

– La ce oră e zborul tău? am întrebat.

– Luni dimineață, la ora opt și jumătate.

Lacrimile mi s-au adunat în ochi, dar nu aveam de gând să le las să picure.

– Trebuie să-mi iau rămas-bun de la Sunny, a spus el. Nu sunt sigur care ar fi cea mai bună metodă. Simt că o să observe că sunt plecat și o să se întrebe unde. Nu vreau să o întristez. Dar simt că-i datorez o explicație, chiar dacă ea nu poate să înțeleagă complet.

Imaginea cu el luându-și rămas-bun de la fiica mea, care știam deja că-l iubește foarte mult, mi-a rănit inima. Nu puteam să-mi mai controlez emoțiile. Trebuia să fug la baie ca să plâng.

Mi-am pus mâna pe brațul lui.

– Mă întorc imediat, bine? Trebuie să mă duc până la baie.

Fără să mai aștept răspunsul lui, mi-am făcut loc printre oameni ca să ajung la unica baie, unisex, din spatele localului. După ce am bătut ca să mă asigur că nu era ocupată, am intrat și mi-am șters lacrimile privindu-mă în oglindă.

Rahat. Rahat. Rahat. De ce nu i-am spus să rămână când a exprimat îndoieli? Poate că ar fi ascultat. Poate că ar fi stat.

Știam că vorbeam ca o nebună. Era o dovadă de egoism din partea mea să-l conving pe Deacon să rămână pentru a-mi servi propriilor interese. Dar părea trist în seara asta, nu-i așa? De parcă și-ar fi dorit să-i dea cineva un motiv bun să rămână. În ciuda conflictului meu interior, știam că era bătălie pierdută. Tristețea pe care Deacon o simțea în seara asta era normală – trecătoare. Urma să plece în Tokio, să se acomodeze cu noul și minunatul serviciu și să nu se mai uite niciodată în urmă.

Imagini cu Deacon plimbându-se în luminile strălucitoare și adulmecând vibrația aceluși oraș străin mi-au împânzit mintea. Putea să fie cu orice femeie japoneză pe care și-o dorea. Și toate s-ar fi ploconit în fața minunatului bărbat american.

Cineva a bătut în ușa băii. *Rahat.* Petrecusem prea mult timp acolo. Deacon avea să se întrebe ce pășisem.

– Ies imediat!

Ochii mei încă erau înroșiți. Dacă m-aș fi întors acum, Deacon și-ar fi dat seama că am plâns. Cu cineva așteptând la ușă, mă simțeam presată

să ies. Trebuia să mă strecur afară pentru câteva minute înainte să mă întorc în interior.

Când am deschis ușa, o femeie stătea în dreptul ei. Părea enervată. Am trecut pe lângă ea și mi-am făcut drum către ieșire. Aerul proaspăt de afară m-a lovit peste față și m-am sprijinit de clădirea de cărămidă, plănuiind să-mi scot oglinda și să mă aranjez înainte să mă întorc la petrecere. Să-mi ascund urmele lacrimilor cu și mai mult machiaj avea să fie o provocare, dar aveam să-i fac față. Să-mi maschez emoțiile? Asta nu fusese niciodată punctul meu forte, mai ales atunci când mă loveau la fel de puternic precum s-a întâmplat astă-seară.

Înainte să am ocazia să-mi scot oglinda din poșetă, i-am auzit vocea.

– Carys... Dumnezeu! Adrian mi-a spus că te-a văzut ieșind pe ușă și nu am știut ce să cred. S-a oprit. Plângi?

Ar trebui să neg? Mi-a scăpat un fornăit pe nas.

– Îmi pare rău. Nu voiam să mă vezi astfel. Am venit aici să iau puțin aer. Privind asfaltul am adăugat: Mă simt atât de prost că m-ai prins. Doar că... atunci când ai spus toate lucrurile alea, că te simți trist că pleci, că vrei să-ți iei rămas-bun de la Sunny, au ieșit la iveală toate emoțiile pe care le-am ascuns din ziua în care mi-ai spus că ai să pleci. Mi-am ridicat privirea spre el. Deacon, dacă după ziua de luni nu te mai văd niciodată? E nasol. Și-mi pare rău că nu gestionez mai bine situația. Nu voiam să arăt toate astea.

Am închis ochii, regretându-mi vulnerabilitatea. Apoi i-am simțit mâinile pe față. Ochii mi s-au deschis, doar ca să se închidă la loc la senzația gurii fierbinți care a cuprins-o pe a mea. Poate că și respirația mi s-a oprit o clipă. Picioarele mi s-au înmuiat și simțeam că mă topesc în el. Când mi-am dat seama ce se întâmpla, am deschis gura și mai mare, lăsându-i limba înăuntru și aducându-mi aminte foarte bine cum o simțisem prin alte părți ale corpului meu. Dar, în ciuda intimității acelei seri, de data asta era o senzație diferită – mai mult pasională decât sexuală. L-am gustat pentru prima dată, respirându-l ca pe oxigen. Și nu mă puteam sătura.

Și-a aruncat limba mai adânc în gura mea, forțând-o. Pieptul lui s-a apăsat de al meu, în timp ce spatele mi-era lipit de peretele de cărămidă al clădirii. Inima lui Deacon bătea intens pe măsură ce limbile noastre făceau cercuri într-o competiție frenetică. Mi-am ridicat mâinile și i le-am pus pe ceafă, trăgându-l mai tare spre mine și inhalându-i aroma

îmbătătoare. Percepeam vag cum oamenii treceau pe lângă noi, precum și zgomotele înăbușite făcute de cei care discutau în apropiere.

Geamătul lui a vibrat în interiorul meu și el m-a apucat de păr.

– La naiba, Carys!

Puteam să-i simt erecția prin pantaloni în timp ce se freca de mine. Clitorisul meu vibra de poftă. Dacă ar fi vrut să mă aibă acolo, pe trotuar, sunt destul de sigură că l-aș fi lăsat.

Nu știu exact cât timp a trecut, căci sărutul a părut să dureze câteva minute bune, nici unul dintre noi nefiind dispus să se oprească. Eram sigură că ceea ce făceam acum avea să facă plecarea lui și mai dureroasă, dar asta nu a fost destul să mă oprească. Nimic nu avea să mă distragă de la gustul delicios al buzelor lui fierbinți sau aroma îmbătătoare.

Deacon a întrerupt sărutul, dar nu înainte să-mi ciupească buza de jos cu dinții. A gâfâit când mi-a cuprins trupul cu un braț, țintuindu-mă de perete.

– Buzele astea ale tale! Am visat să fac asta de mult timp. Și a fost chiar mai bine decât mi-am imaginat. Aș putea să te sărut pentru o eternitate.

– Mi-aș dori să nu te oprești, am spus cu mâinile încă prinse de gâtul lui.

Luminile stradale i se reflectau în ochi.

– Am să intru înapoi și am să-mi cer scuze de la prietenii mei, să le spun că plec mai devreme. Jumătate dintre ei oricum sunt atât de beți că nici nu le pasă. După care vreau să mergem la mine, la apartament, ca să vorbim. Bine?

Nu aveam idee ce mai rămăsese de discutat, dar am aprobat din cap, încă amețită. Cât timp l-am așteptat, mi-am frecat brațele dezgolate.

Câteva minute mai târziu, Deacon a reapărut și m-a luat de mână, iar eu l-am urmat până la marginea trotuarului. Din fericire, un taxi gol s-a apropiat de noi aproape imediat. Deacon a ridicat mâna ca să semnalizeze. Ne-am urcat amândoi și am dat adresa șoferului.

Nu-mi venea să cred că plecase de la propria petrecere. Cât am stat unul lângă altul pe bancheta din spate, Deacon m-a ținut strâns de mână. Piciorul lui lipit de mine era destul ca să mă mențină într-o stare de excitație. Îmi venea să-l călăresc pe loc. Dar senzația pe care mi-o conferea acum nu era deloc una sexuală. Tânjeam să mă sărute din nou, dar el s-a întors într-o parte. Părea cam tensionat în timp ce privea pe fereastră, iar genunchiul lui sălta la fiecare mișcare a mașinii. Orice ar fi

vrut să-mi spună îi ocupa în mod evident mintea, și a păstrat distanța tot drumul.

După ce a plătit taxiul, am ieșit din mașină și ne-am făcut drum către clădire și apoi sus pe scări. A fost ciudat să trec de apartamentul meu fără să mă opresc să verific lucrurile. Deacon a băjbâit cu cheile înainte să reușească să deschidă ușa principală.

Inima a început să-mi bată cu putere când am intrat în apartamentul lui. Era prima dată când intram acolo doar eu, fără Sunny. M-am privit în oglinda de pe hol, cea pe care știam că fiica mea o adora. Buzele mele erau un pic umflate, rujul mânjit și părul un dezastru.

Ce se întâmplă cu seara asta?

Deacon încă părea tensionat când a aruncat cheile pe masă. De când plecaserăm de la restaurant nu-mi adresase nici un cuvânt. Am privit în jur în apartamentul gol. O cutie cu lucruri pe care plănuise să o trimită în Japonia cu curierul stătea pe podea. Într-un colț era un geamantan mai mare – fără nici o poză sau vreun tablou atârând de pereți. Asta m-a întristat incredibil de mult.

– Pot să-ți ofer o băutură? a întrebat el.

– Poate niște apă.

L-am urmat în bucătăria mică, observând pentru prima dată cât de asemănătoare era arhitectura apartamentelor noastre. Deacon a luat un pahar din dulap și apoi a deschis frigiderul, turnând niște apă filtrată dintr-o cană. Mi-a întins paharul și m-a privit cum l-am băut dintr-o singură lungă înghițitură. Porția asta de apă se simțea precum ploaia în deșert.

A întins mâna pentru a lua înapoi paharul.

– Mai vrei?

– Nu, mulțumesc, am zis, întinzându-i-l.

A trântit paharul pe tejghea probabil mai tare decât intenționase. Pieptul lui palpita în timp ce stătea în fața mea.

– Spune-mi să rămân, a zis el.

Am făcut ochii mari.

– Poftim?

– N-am fost sincer cu tine, Carys.

– În regulă...

Acum inima mea bubuia să-mi spargă pieptul.

– Ți-am dat impresia că sunt lucruri mai importante pentru mine decât persoana ta – precum serviciul pe care l-am acceptat sau banii. Dar

tot ce mi-am dorit ai fost tu. Ți-am mai spus și înainte că mă lupt cu sentimentele mele pentru tine, dar le-am portretizat ca și cum aş putea să le controlez sau să le anulez. Dar te doresc, Carys. Nu doar ca prietenă, ci în toate ipostazele – și dacă nu ți-aș fi spus toate astea ar fi fost o minciună prin omisiune.

Deși trebuia să răspund ceva, nu mi-a ieșit nimic. Eram în șoc.

– După ce am acceptat oficial serviciul am simțit o senzație sufocantă că am făcut o greșală uriașă. A devenit din ce în ce mai rău cu fiecare zi care trecea. Dar uite care e faza: sunt un risc, Carys. Un risc uriaș. Nu știu dacă sunt potrivit pentru tine. Și sunt absolut sigur că nu pot să-ți promit că nu am să o dau în bară la un moment dat.

S-a apropiat de mine. Buzele lui erau foarte aproape de ale mele când a zis:

– Dar vreau să rămân. Doar că trebuie să știu că și tu vrei asta. E posibil să fie cea mai mare greșală pe care o poți face, dar, dacă-mi spui să rămân, voi rămâne.

Inima mea duduia.

– Am vrut să-ți cer să rămâi din clipa în care mi-ai spus că pleci. Dar nu m-am gândit niciodată că asta ar fi o opțiune. Am crezut că oportunitatea asta la muncă înseamnă mult pentru tine.

– Dă-o naibii de muncă! Deacon și-a rezemat fruntea de a mea, iar respirația lui s-a intensificat. Dă-o naibii de muncă! Spune-mi să rămân.

O lacrimă mi s-a rostogolit pe obraz și am șoptit:

– Rămâi.

În clipa în care cuvântul a fost spus, buzele lui le-au cuprins pe ale mele, chiar mai intens decât o făcuseră la restaurant.

– Am nevoie de tine, Carys. Chiar acum, a mârâit el.

Deacon m-a ridicat pe sus. M-am simțit de parcă zburam când mi-a apucat picioarele pe care le-a înfășurat în jurul taliei lui și m-a dus în dormitor, continuând să ne sărutăm.

M-a aruncat pe pat și s-a așezat deasupra mea, sprijinit pe palme și pe genunchi.

– Spune-mi să mă opresc dacă nu vrei asta.

– Nu, am gemut eu. Te rog nu te opri.

M-am întors, știind că avea să-mi desfacă fermoarul din spate, ceea ce a și făcut. Pe urmă, m-am răsucit cu fața la el. Mi-a dat jos rochia și sutienu cu ușurință. Aerul rece mi-a învăluit sânii și sfârcurile mi s-au întărit. Fiori mi-au acoperit pielea.

– Mi-a fost dor de sânii tăi frumoși, a gemut el în timp ce mi-a luat un sfârc în gură. Am visat la ei în fiecare seară care a trecut de la aniversarea ta.

Clitorisul a început să-mi tremure de parcă eram gata-gata să ajung la orgasm. Eram deja incredibil de umedă, mușchii dintre picioare pulsau cu nevoia de a-l simți în mine.

Deacon mi-a copleșit pieptul cu sărutări, după care a coborât în dreptul buricului.

– Ești nemaipomenit de frumoasă, Carys. Îți iubesc trupul.

A urmat traseul sărutărilor invers și s-a oprit în dreptul gurii mele, cuprinzându-o.

Nu mă puteam sătura de gustul lui și de mirosul parfumului său. I-am apucat tricoul și i l-am tras peste cap. Aruncându-l deoparte, l-am sărutat mai apăsător lăsându-mă în voia pieptului tare care-mi apăsa sânii goi. Trupul lui se simțea foarte greu peste mine. Îmi dorisem dintotdeauna să-l simt în felul ăsta. Senzația pielii mele lipite de pielea lui Deacon era raiul pe pământ. Mi-am încleștat mușchii dintre picioare pregătită să-l primesc înăuntru.

S-a oprit din a mă săruta, destul cât să zică:

– Ești cea mai frumoasă femeie pe care am atins-o. Nu mi-am imaginat vreodată că o să te am în felul ăsta. E un vis devenit realitate.

Nu-mi păsa dacă spunea toate aceste lucruri dintr-o confuzie sexuală. Egoul meu disperat și excitat iubea fiecare cuvânt.

S-a îndepărtat de mine cât să-mi tragă chiloții jos. M-am scuturat ca să grăbesc acțiunea. Deacon s-a întors la a-mi săruta sânii, sugând din ce în ce mai tare. Nimeni nu se îngrijise de corpul meu atât de atent și atât de nerușinat până la Deacon.

Trecându-mi degetele prin părul lui, am simțit sincer că voi exploda dacă nu mă penetrează. Mi-am coborât mâinile către talia lui, i-am deschis cureaua și am aruncat-o cât colo cu un pocnet. I-am desfăcut pantalonii, și din dorința de a-l atinge, mâna mi-a alunecat înăuntru.

– Ușor acum, a murmurat el pe deasupra gurii mele. Nu ai idee cât de aproape sunt să-mi pierd mințile, frumoaso. Dacă mă atingi acum, s-ar putea să-mi dau drumul pe mâna ta.

Deacon s-a întins până la noptieră și a pescuit ceva dintr-un sertar. A scos o fâșie cu prezervative și l-a apucat pe cel care era la margine.

– Ești sigură de asta? m-a întrebat el.

– Crede-mă, sunt sigură.

Buzele i s-au curbat într-un zâmbet și s-a aplecat să mi le devoreze pe ale mele. Când s-a retras, a rupt ambalajul prezervativului cu dinții. Și-a tras boxerii un pic mai jos și s-a lăsat din nou peste mine. I-am simțit penisul fierbinte și gros în dreptul abdomenului meu. Îmi doream foarte mult să-l cuprind pe tot cu mâna. În timp ce mă săruta, pubisul lui îmi apăsa clitorisul. M-am împins în el și l-am acoperit cu umezeala mea.

S-a retras și s-a grăbit să-și pună prezervativul. Am urmărit fiecare pas din acest proces, uimindu-mă de circumferința penisului său vânjos. Îmi imaginam cum arăta Deacon gol, dar nimic nu mă pregătise pentru splendoarea pură pe care o aveam în fața mea. Atârna frumos – minunat și masculin în toate privințele.

Înainte să intre în mine, i-am cuprins penisul cu mâna și l-am mângâiat delicat.

– Ai grijă, m-a avertizat el. Când ești pregătită, bagă-mă în tine.

Deși îmi era greu să rezist să nu-l împing în mine, îi mângâiam capul penisului de corpul meu. Până la Deacon, fusesem cu puțini bărbați, dar eram sigură că nu mă simțisem atât de pregătită cu nici unul.

Incapabilă să-i mai rezist, l-am pus în dreptul intrării în vagin. În câteva secunde, el s-a împins în mine.

– Futu-i, a răsuflat el. Îmi pare rău. Nu mai puteam să aștept.

M-a penetrat cu penisul lui gros și am simțit o mică arsură. Când a intrat cel mai adânc, mi-am înfășurat picioarele în jurul lui.

La început a împins încet, dar imediat a trecut la mișcări mai rapide și mai adânci.

– Drace, te simt atât de bine, Carys. Atât de bine, fată frumoasă. Dumnezeule...

Nu știi dacă era din cauză că trecuse atât de mult timp pentru mine, sau fiindcă scula lui era groasă, dar resimțeam totul ca pe un amestec de plăcere și durere – tot ceea ce-mi imaginam. Nu-mi păsa dacă mă durea. *Voiam* să mă doară.

– Nimic – repet, *nimic* – nu e mai grozav ca senzația păsăricii tale umede în jurul penisului meu. E cel mai grozav lucru dintre toate.

Mă zvârcoleam sub el.

– Împinge mai tare, Deacon.

– Dacă nu te oprești, o să-mi pierd mințile. Ești atât de strâmtă. E incredibil.

Cu asta, mi-am contractat mușchii, încordându-mă și mai mult în jurul lui.

Corpul lui s-a cutremurat când a gemut:

– Rahat.

L-am apucat de fund, iar șoldurile lui se mișcau în cerc. Nu putea să intre mai adânc de atât. Din nou, mi-am încleștat mușchii în jurul lui.

– Oprește-te, că vine orgasmul.

A râs pe deasupra buzelor mele.

Așa că, evident, am strâns și mai tare.

– Ești atât de rea. Măcar pentru asta și ar trebui să ți-o trag mai tare.

Depărtându-mi picioarele cât mai larg, Deacon a plonjat înăuntru și-n afară atât de tare încât eram sigură că o să juisez în orice secundă. Mi-am ținut respirația, sperând că puteam să prelungesc momentul. Mi-a luat sfârșul în gură și aproape că m-am pierdut.

Apoi și-a adus gura în dreptul gurii mele, sărutându-mă cu forță. Era o senzație diferită de prima dată când experimentasem asta. Să fiu în stare să-l am cu totul, să-l gust, să-l miros, să-l simt înăuntru meu, și peste toate, să știu că-i ofeream atât de multă plăcere amplifică înmiit propria excitare.

Deacon a încetinit deodată, iar pieptul lui s-a opintit în timp ce sărutările lui au devenit din ce în ce mai lente. Am continuat să tresalt, dorindu-mi mai mult, când el încerca să evite inevitabilul. Părul îi era complet ciufulit. Îl iubeam așa, lipsit de control, știind că eu eram cauza.

Încet, dar sigur, mișcărilor lui s-au întezit din nou, și testiculele lui îmi loveau cu putere fundul. Mi-am mișcat șoldurile ca să egaleze intensitatea lui, și mușchii mi s-au contractat când am ajuns deodată la orgasm.

– Acum, am șuiert, abandonându-mă senzației de pierdere a controlului. O, Dumnezeule, Deacon!

– Slavă Domnului!

Deacon a tremurat când în sfârșit și-a dat și el drumul, zguduindu-mă adânc. Puteam să simt fierbințeala spermei lui prin prezervativ în timp ce a gemut gălăgios cu ecou în tot dormitorul.

Mișcărilor noastre au încetinit și eu mi-am dorit să rămână în mine pentru totdeauna. După ce ne-am revenit, a ieșit încet, lăsând o senzație de răceală în urma lui.

M-a sărutat pe nas.

– Mă întorc îndată.

Încă într-un delir cețos, i-am admirat corpul gol, sculptat, când a aruncat prezervativul.

Ce ți-e și cu viața asta?

Tocmai am făcut dragoste cu Deacon – intens.

Și *nu* pleca?

Se simțea ca fiind cel mai bun vis posibil. Nu voiam să mă mai trezesc niciodată.

S-a întors în pat și și-a gudurat nasul în dreptul gâtului meu.

– Nu vreau să petrec noaptea asta departe de tine. Pot să vin la tine?

– Am o idee mai bună.

Mi-am luat mobilul, am căutat numele lui Sharon și i-am trimis un mesaj.

Carys: Mai e valabilă oferta de-a sta peste noapte?

Câteva secunde mai târziu, a răspuns:

Sharon: Bineînțeles. Nu e nevoie să explici. Pereții sunt destul de subțiri ;-)

Ups. Nici măcar nu mă puteam simți rușinată fiindcă euforia făcea imposibil să simt altceva decât extaz.

•

În dimineața următoare, soarele lumina fereastra din dormitorul lui Deacon. M-am trezit văzându-l că mă privea de la câțiva centimetri depărtare. De cât timp mă urmărea dormind?

– Noaptea trecută chiar s-a întâmplat? am întrebat.

S-a aplecat să mă sărute pe nas.

– Da.

– Și nu mai pleci?

– Cum aș putea să plec după tot ce am făcut azi-noapte?

M-a tras mai aproape și i-am simțit penisul rigid lipit de mine.

– Vreau și mai mult, Carys, mult mai mult din tine. Toată ziua.

Acum, că ieșisem un pic din ceața dată de sex, am reușit să pun o întrebare pertinentă.

– Oricât de minunată a fost noaptea trecută, cred că sunt un pic îngrijorată că te-ai răzgândit atât de repede în legătură cu plecarea. Adică ar putea să se întâmple din nou când îți revine sănătatea mentală?

A închis ochii și a dat din cap, părând să-mi înțeleagă îngrijorarea.

– Treaba e că nu a fost o decizie atât de bruscă precum a părut. Cum ți-am spus și seara trecută, din momentul în care am acceptat oferta, m-am

întrebat dacă n-am făcut vreo greșeală. Ți-am spus în trecut că m-am luptat mult cu sentimentele pe care le aveam pentru tine. Voiam să fim împreună, dar eram îngrijorat că nu sunt omul potrivit pentru tine și Sunny. Am făcut greșeli pe care nu vreau să le repet...

A făcut o pauză, frecându-și fața.

– Nu sună așa cum ar trebui. Când te-am văzut plângând la petrecere – ăla a fost punctul meu de cotitură. De aia trebuia să ascult de inima mea. Nu vreau să te rănesc. Vreau să fim fericiți. Asta mi-am dorit întotdeauna.

Suna grozav, dar reținerea mea era încă prezentă.

– Ce ai să spui la serviciu?

A oftat.

– Am să spun adevărul – că am făcut o greșeală, că am crezut prostește că pot să-i las în urmă pe oamenii la care țin. Ei merită pe cineva care le poate da totul, nu pe cineva care rămâne fixat pe o femeie și regretă fiecare secundă în care e departe de ea. Sunt o pleiadă de oameni care așteaptă să ia poziția asta, nu-ți face griji. Compania va fi bine.

O expresie imperceptibilă de îndoială i-a traversat chipul.

– Și dacă îmi creează probleme, am să-mi găsesc alt loc de muncă. Sper să nu fie cazul, totuși.

– Și cu apartamentul ăsta? Ți-a confirmat proprietarul că l-a dat altcuiva?

– Nu am habar. Contează?

– Bineînțeles că nu. Doar mi-a trecut prin cap.

– Sper că pot să-l iau înapoi. Dacă nu, cred că știu pe cineva care mă va lăsa să locuiesc la ea până îmi găsesc un loc.

Ideea că Deacon ar putea să se mute la mine m-a entuziasmat pentru o clipă, deși era prea devreme pentru asta. Nu voiam să-mi fac speranțe deșarte în legătură cu ce se întâmplă între noi.

Am clătinat din cap.

– Scuze. Caut să-mi dau seama ce se întâmplă. Nu-mi vine să cred că rămâi.

Și-a dus mâna pe bărbia mea.

– Promite-mi ceva.

– Ce?

– O să petrecem niște timp împreună să ne cunoaștem mai bine. O dată pe săptămână, vreau să angajăm o bonă – am să o plătesc eu. Vreau să ieșim doar noi doi, chiar și pentru o oră sau două.

- Ideea ta e minunată.

Și-a pus mâna în dreptul cefei mele și m-a tras într-un sărut, în timp ce trupurile noastre goale s-au unit într-o îmbrățișare. Se întărise din nou.

Puteam să o aud vag pe Sunny. Deși eram doar la un perete distanță, să fiu reținută în apartamentul lui Deacon mi se părea ca și cum aș fi trăit o altă viață.

Deacon și-a coborât mâna, cuprinzându-mi fundul, iar erecția lui fierbinte îmi atingea piciorul.

- Probabil că trebuie să i-o returnez lui Sunny pe mămica ei, dar nu vreau să te las să părăsești patul ăsta.

- Chiar trebuie să plec. Sharon trebuie să meargă acasă.

Mi-am trecut degetul peste buzele lui superbe.

- Treci pe la mine mai încolo?

- Ce zici dacă mă duc să iau micul dejun și să-l aduc la tine?

- Mi-ar face plăcere. Foarte frumos din partea ta.

- Nu chiar. Am un motiv personal.

- Mda?

- Îmi hrănesc fata ca să aibă energie mai încolo când o voi iubi din nou cât timp Sunny își face somnul de frumusețe.

Fata.

Habar nu avea ce efect avusese acest cuvânt asupra mea.

- Nu te îngrijora. Nu am terminat nici pe departe.

- Bine, pentru că nici eu nu am terminat cu tine.

19. DEACON. SPUNE-MI NUMELE!

Trei săptămâni au trecut de când am decis să rămân în New York și nu a existat nici un moment în care să regret decizia. Mi se părea că eram cel mai norocos bărbat de pe Pământ. Reușisem să-mi păstrez serviciul vechi, deși o dădusem în bară cu managerii superiori pe ultima sută de metri. Am reușit să păstrez apartamentul pentru că proprietarul încă nu-l dăduse altcuiva. Și, peste toate, reușisem să fiu cu fata visurilor mele, să-mi depășesc temerile destul cât să îmi permit să rămân cu ea.

Carys a găsit o nouă dădacă pentru Sunny care o supraveghea vreo două ore în fiecare weekend pentru ca noi să avem întâlnirea. Timpul petrecut doar în doi era prețios.

Azi a fost una dintre acele zile – o zi de neuitat. Am ieșit în oraș la micul dejun și am vorbit la masa de lângă fereastră mâncând briose și bând ceașcă după ceașcă de cafea. Era o dimineață ploioasă în New York, așa că ne-am petrecut ultima oră din întâlnirea noastră la mine în apartament înainte ca ea să se întoarcă alături.

Abia ce venisem de la baie când am dat peste o priveliște mai minunată decât orice mi-aș fi putut imagina vreodată. Carys era complet dezbrăcată în fața oglinzii înalte din dormitor. Și *dansa*. Dansa atât de grațios, precum balerina care fusese odată. Cu călcâiele împreunate, și-a ridicat brațele deasupra capului. Apoi s-a ridicat în poante de parcă ar fi purtat cu ușurință greutatea trupului ei. A aterizat pe călcâie scurt, înainte să-și azvârle piciorul drept în aer. Apoi a făcut o piruetă. Baletul dezbrăcat cu Carys Kincaid în rolul principal a fost cel mai grozav spectacol pe care l-am văzut tot anul – posibil în toată viața mea.

A tresărit când a observat că o priveam în oglindă, punându-și mâna în dreptul pieptului.

- O, Doamne! M-ai speriat.
- A fost uimitor, am spus când am pășit în cameră.
- Te-ai întors mai repede decât am crezut. Altfel nu aș fi...
- Știu. De asta e atât de uimitor, să te văd în elementul tău.

Mâna mi-a alunecat în jos pe pielea netedă a spatelui ei.

– Ești frumoasă și curajoasă. Îmi doresc să te fi văzut pe scenă, dar să te văd dansând așa? Dezbrăcată în camera mea? E visul oricărui bărbat.

S-a întins pe vârfuri ca să mă sărute. Îmi plăcea la nebunie faptul că nu se grăbea să-și pună hainele pe ea, că se simțea confortabil să se descopere în felul ăsta în fața mea.

– Și mie mi-ar fi plăcut să te fi văzut jucând fotbal, a admis ea. Știu cât de dureros e pentru tine să te gândești la zilele alea, dar pariez că erai incredibil în acțiune.

Am oftat.

– Mi-aș dori măcar să mai pot juca din când în când. Doar fiindcă ceva îți curmă cariera profesională, asta nu înseamnă că nu mai poți practica niciodată ceea ce iubești – înțeleg asta. Dar de fiecare dată când mă gândesc să mă întorc la această pasiune, dau înapoi. Nu m-am mai atins de fotbal de ani de zile. La un anumit nivel, totuși, intuiesc că mi-ar prinde bine dacă aș face-o. Ar fi terapeutic.

I-am condus buzele către ale mele.

– Poate într-o zi voi ajunge acolo. Tu mă poți motiva.

Carys m-a apucat de fund.

– Îmi imaginez cât de sexy arăți în echipamentul acela de fotbal.

Încă mai aveam vechiul jersey pus deoparte într-o cutie în fundul dulapului. Era singura amintire pe care o păstrasem și pe care îl luam peste tot oriunde mă mutam. M-am îndreptat spre dulap și am localizat cutia. Când am scos tricoul albastru, inima mi-a luat-o la goană. Nu mai atinsesem materialul din ziua în care-l pusesem deoparte, în urmă cu un deceniu. Să-mi văd numărul și numele *Mathers* scris pe spate mi-a dat fiori.

Carys a rămas cu gura deschisă.

– O, Dumnezeule, ăla e... ?

Încă privindu-l, am aprobat din cap:

– Jerseyul meu.

– Numărul opt.

Am oftat.

– Da.

Când mi l-am aruncat peste cap, am realizat brusc că-mi rămăsese un pic strâmt. Acumulasem ceva mușchi de atunci. O vreme, m-am privit în oglindă. Carys îmi stătea alături, glorios de goală. Eram mai înalt decât ea cu aproape treizeci de centimetri.

S-a mutat în spatele meu și mi-a îmbrățișat talia.

– Știi că nu ți-a fost ușor să te îmbraci cu acest tricou.

– Păi, tu m-ai inspirat. Mereu o faci.

M-am întors cu fața la ea. M-a întâmpinat cu un rânjet poznaș.

– M-am cam excitat un pic când te-am văzut îmbrăcat așa.

Am ridicat din sprânceană.

– Mda?

Mi-am apăsat pieptul de corpul ei gol.

– Vrei să ți-o tragi cu fundășul, fată obraznică?

– De fapt, da. Chiar vreau. Doar dacă fundășul cu pricina ești tu.

Mi-am coborât mâinile spre sexul ei și am făcut cercuri cu degetele în dreptul deschizăturii.

– Sfinte Sisoel! Ești deja umedă.

Obrajii ei s-au înflăcărat.

– Nu este nevoie de mai mult cu tine.

Penisul meu aproape că exploda și nici măcar nu intrasem în ea. Niciodată nu am fost atât de nesătul așa cum mi s-a întâmplat cu ea în ultimele săptămâni. Iar acest moment putea foarte bine să fie apogeul.

Și-a strecurat mâinile pe sub tricoul meu în timp ce am continuat să o pipăi, devorându-i buzele. Cu fiecare suspin, membrul meu se întărea din ce în ce mai mult, până ce nu am mai reușit să rezist. Ne-am prăbușit în pat. Am făcut sex cam o jumătate de oră, dar aveam nevoie din nou de ea.

Am pescuit un prezervativ din dulap cât de repede am putut și mi-am învelit penisul umflat, nerăbdător să o pătrund.

Aproape că mi-am dat drumul în secunda în care i-am simțit fierbințeala, și păsărica ei strâmtă în jurul penisului meu.

Deși eram conștient de dădaca de alături, nu m-am putut abține să plonjez înăuntru și-n afara lui Carys, făcând patul să scârțâie și tăblia să se lovească de perete. Mai avea să treacă ceva timp până aveam ocazia să facem din nou asta – cel puțin până diseară – și nu mai aveam răbdare. Ce pot să zic? Recuperam timpul pierdut.

– Deacon, a găfâit ea în timp ce o pătrundeam.

Îmi plăcea al dracului de tare felul în care îmi pronunța numele când eram înăuntru ei. Adoram s-o aud când spunea orice în timpul sexului. Nu era tot timpul vocală, dar și când o făcea, mă înnebunea.

– Spune-mi numele din nou.

– Deacon.

– Din nou, am poruncit împingând mai tare. Spune-mi nai-bii numele!

– Deacon... Deacon... Deacon.

– La naiba, Carys. Ce mă fac cu tine? Te vreau pentru toată ziua.

M-a apucat de fund și m-a tras înspre ea.

– Ia-mă oricând și se face chef.

Când a spus asta, mi-am pierdut mințile. Mi-am dat drumul prematur, ceva ce nu mi se mai întâmplase din liceu. Dar în ultima perioadă, se întâmpla câte puțin.

– Rahat. Scuză-mă. Nu pot să mă controlez când sunt cu tine.

– Suntem bine. Îmi place când îți pierzi controlul.

Când mi s-a calmat respirația, m-am întors spre ea.

– Cred că am nevoie de o dușcă să mă calmez un pic, opusul Viagrei.

– Mă auzi pe mine că mă plâng?

A afișat cel mai adorabil zâmbet.

Fiindcă terminasem înaintea lui Carys, mi-am scos scula și mi-am îngropat fața între pulpele ei, aducând-o pe culmile orgasmului câteva minute mai târziu.

După asta, am stat unul lângă altul, savurând ultimele clipe în care eram doar noi doi.

Ținând-o strâns, m-am confesat:

– Nu-mi aduc aminte ultima dată când am fost atât de fericit. Mulțumesc că ai făcut imposibilul să nu-ți pot rezista, și astfel nu am făcut o greșală enormă plecând la Tokyo.

– Și tu mă faci fericită. Dar mă și sperii, a admis ea.

Am clătinat din cap, simțindu-mi inima strânsă. Îi dădusem multe motive să-i fie frică, pentru că-i spusese că sunt destinat să o dau în bară. Totuși, jurasem că voi face tot posibilul să nu o fac.

– Știu că te-am speriat. Și asta e din vina mea. Nu am mai fost implicat într-o relație din timpul facultății. Și nici n-am vrut să fiu până nu te-am întâlnit pe tine. M-ai schimbat. Mă faci să vreau să fiu un om mai bun. Încă nu am încredere în mine. Vine din ani de lipsă de încredere în sine, dar astea sunt problemele mele și nu au nici o legătură cu ce simt pentru tine.

Carys a părut pierdută-n gânduri.

– Cu toții am dat-o-n bară în multe feluri, Deacon. Eu niciodată nu am plănuit să mai intru într-o altă relație. Îmi scosesem cu totul asta din cap. Deci, dintr-un anumit punct de vedere, amândoi învățăm pe măsură ce trăim.

Am zâmbit, cuvintele ei m-au încălzit, făcându-mă să mă simt de parcă nu era necesar să am toate răspunsurile acum.

– Am petrecut prea mult timp sabotându-mă cu grijile mele pentru viitor. Hai să luăm fiecare zi așa cum vine. Îți promit că am să fac tot posibilul să nu te rănesc.

– Nu pentru mine îmi fac griji. Știi asta, nu?

Sunny.

Am aprobat din cap.

– Înțeleg.

M-a luat de mână și ne-am încrucișat degetele.

– Dar ai dreptate. Hai să luăm fiecare zi așa cum vine.

•

Carys s-a întors la apartamentul ei în jur de două după-amiaza, iar eu m-am dus la sală ca să ard niște calorii. Apoi m-am întâlnit cu Adrian la Starbucksul din cartierul meu. Nu ne mai văzuserăm de la petrecerea de rămas-bun pe care mi-o organizase cu o lună în urmă – un efort risipit.

Zâmbea larg în timp ce mă privea cum mă apropiam de masa noastră cu un cappuccino.

– Ce e cu privirea asta? am întrebat, trăgând un scaun.

– Nimic. Doar sunt bucuros să te văd și curios să aflu ce-ai mai făcut, a chicotit el.

– Adică ești curios să afli despre faptul că eu m-am îndrăgostit nebunește de o femeie.

– Nu credeam că am să prind ziua asta, omule.

– Da, păi... s-a întâmplat.

Am luat o gură, zâmbind din spatele ceștii.

– Știam din secunda în care am întâlnit-o că nu ai să renunți la ea.

M-am încruntat.

– Pe bune?

– Când am văzut cum arată, știam că ai dat de belea. Dar felul în care te-ai dus la ea când tipul ăla a abordat-o la petrecere? Asta a pus capac. Mă gândeam, cum se va muta omul ăsta de partea cealaltă a lumii când e în mod evident îndrăgostit de această fată?

A chicotit din nou.

– Apoi ai plecat de la afurisita de petrecere dată în cinstea ta ca să îi faci curte.

Îndrăgostit, nu?

Tocmai pusese o etichetă pe sentimentele mele pentru Carys. Știam că ăla era numele oficial a ceea ce simțeam, doar că nu fusesem conștient – nici față de mine, nici față de altcineva, cu atât mai puțin față de Carys. Poate că era timpul să o fac.

– Mă bucur că am reușit să văd lucrurile clar înainte să mă mut în Japonia.

– Și ce înseamnă asta – v-ați mutat împreună acum?

– Nu. Am reușit să-mi păstrez apartamentul. Și o luăm încet, încercăm să ne cunoaștem mai bine.

Și-a ridicat sprâncenele.

– Pun pariu.

– Da, și *asta*. O *grămadă*. Dar ne-am rezervat timp să și ieșim și să fim singuri doar noi. Nu e ușor, așa că profităm de tot timpul de care dispunem.

– Așa că... nu te supăra că întreb, ce naiba s-a schimbat?

– Ce vrei să spui?

– Ai spus la un moment dat că nu voiai să te implici niciodată într-o relație cu cineva care are un copil, că nu voiai să fii tată. Sentimentele tale pentru Carys au schimbat asta? De parcă are o păsărică magică ce te face să vrei să ai și tu copii?

Asta m-a făcut să mă înfior. Și tocmai atinsese punctul dureros, singurul lucru care mă măcina, acel lucru care mă împiedica să respir până la capăt în preajma lui Carys. Ajunsesem să apreciez faptul că exista Sunny în viața mea, dar teama că eram responsabil cumva pentru ea, că aveam să o dezamăgesc, încă mă paraliza. Egoistul din mine nu voia să înfrunte aceste îndoieli chiar acum – pentru că mă bucuram prea mult de timpul petrecut cu Carys.

– Încă lucrez la asta, am răspuns.

Nu aveam de gând să mă gândesc la asta acum cu Adrian – niciodată de fapt. Ziua fusese perfectă și voiam să o păstrez așa.

– Țin la Sunny destul, am zis. Și vreau ce-i mai bun pentru ea. Timpul va decide dacă ce e mai bun pentru ea sunt... eu.

– Bine, în regulă. O să încetez să mă mai bag. Doar că nu vreau să te văd într-o situație fără ieșire.

– Înțeleg și mersi pentru că-ți faci griji, am zis. O să încerc să fiu sincer cu ea pe măsura ce înaintăm în viață.

A schimbat subiectul la cursele de Formula 1 și am răsuflat ușurat.

După ce a plecat Adrian, am așteptat la rând ca să iau un latte pentru Carys. Trecuseră deja câteva ore de când fuseserăm împreună, și deja mi-era dor de ea. Realizăm cât de puternice deveniseră sentimentele mele pentru ea.

Când barmanul a luat un pahar din carton pentru băutura lui Carys, l-am întrebat dacă pot să împrumut un pix ca să scriu un mesaj.

Inima mea a luat-o la goană cât așteptam. Când barmanul a terminat de preparat spuma de lapte și a turnat băutura, a pus capacul peste și mi-a întins-o.

– Un latte cu o doză de vanilie la pachet pentru...

A făcut o scurtă pauză.

– „Te iubesc, Carys“?

Am ridicat mâna și am zâmbit.

– Asta e a mea.

20. CARYS. PUNCT OCHIT, PUNCT LOVIT

În următoarele două luni, apetitul unuia pentru celălalt a rămas la fel de nestăvilit. Nu se asemena cu nimic din trecut. Făceam sex aproape în fiecare seară. Venea la mine după ce Sunny adormea. Ne petreceam timpul împreună, vorbind, bând vin și într-un final făcând sex ca animalele. Apoi se întorcea la el la apartament spre dimineață.

Din fericire, aveam o întâlnire programată pentru mai târziu în după-amiaza asta. Era o zi de sâmbătă rece și uscată și abia așteptam să ies afară să mă bucur de atmosfera de toamnă odată ce dădaca avea să vină. Din nefericire, îmi venise ciclul, așa că urma să nu avem parte de momente sexy de data asta.

Deacon avea niște treburi de rezolvat azi, așa că fusese de acord să se ducă la magazin pentru mine. Trebuia să cumpere niște tampoane mari, pe lângă alte lucruri. La puțin timp după ce a ieșit, a sosit un mesaj.

Deacon: Care e diferența dintre Super și Super Plus?

Carys: Super Plus sunt mai mari, mai absorbante. Doar că eu nu am observat nici o diferență.

Deacon: Iar eu sunt un... Super Plus sau Super? ;)

Carys: Sigur un Super Plus.

Deacon: Deci, când vine vorba de mine... observi?

Mi-am dat ochii peste cap.

Carys: O, da.

Deacon: La naiba! Ar fi nasol să fiu „Regular“. Sau, mai rău, „Light“. (Brrr!)

Cumpărăturile erau mereu o aventură cu bărbatul ăsta. Deacon s-a oprit din a trimite mesaje, așa că am presupus că a găsit ce trebuia și a plecat. Câteva minute mai târziu, a sosit un alt mesaj.

Deacon: Crezi că lui Sunny i-ar plăcea asta?

A atașat o poză cu el zâmbind larg și un coș de cumpărături în miniatură umplut cu fructe și legume din plastic.

Carys: Nu-mi dau seama. Dar cred că e adorabil.

Deacon: Arată-i poza. Vezi cum reacționează.

Am dus telefonul în locul în care Sunny se juca. A zâmbit când i-am arătat fotografia. Dar am suspectat că nu a făcut-o datorită jucăriei.

Carys: A zâmbit. Dar sunt sigură că ți-a zâmbit ție. E la fel de îndrăgostită de tine cum sunt eu.

Deacon: Te iubesc la nebunie, Carys.

Inima voia să-mi sară din piept.

Carys: Și eu te iubesc la nebunie.

Deacon: Să nu se confunde cu faptul că iubesc la nebunie să fac dragoste cu tine... pentru că asta e sigur. Dar te iubesc chiar mai mult decât ador să fac dragoste cu tine.

Din ziua când venise de la Starbucks cu o cafea într-un pahar pe cartonul căruia scria „Te iubesc, Carys“, telefoanele noastre și schimburile de mesaje rareori se terminau fără să-mi spună că mă iubea. Și nu mă săturam să aud sau să citesc asta. Probabil că-mi luase vreo zece minute să observ acel mesaj scris cu cariocă neagră, dar, și când am făcut-o, am izbucnit în lacrimi. Iar lucrurile, de atunci, au devenit din ce în ce mai bune.

Totul era perfect, în afară de faptul că tot nu înțelegeam de ce considera Deacon că n-ar fi fost partenerul ideal pentru mine. Acțiunile lui demonstau contrariul. Ceva îmi scăpa, dar am ezitat să-l forțez să-mi dea răspunsuri pentru că ne aflam într-un moment foarte bun al relației. Însă avertizarea lui încă mă bântuia. Uneori, mă îngrijoram imaginându-mi că într-o zi avea să se trezească și să realizeze responsabilitatea pe care și-a asumat-o – și avea să plece.

•

Cel puțin momentan, eu și Deacon eram maeștri la petrecutul timpului împreună. Imediat ce a sosit dacă în acea după-amiază, ne-am retras alături. Oricând aveam timp pentru noi, mergeam la el acasă mai întâi, făceam dragoste, ca să ne asigurăm că am bifat asta. Apoi ieșeam în oraș, luam ceva de mâncare și ne bucuram de oraș. Azi, pentru că nu puteam

să fac sex cum trebuie, am folosit timpul petrecut în apartamentul lui ca să îi ofer plăcere lui, făcându-i sex oral și mângâindu-mă la clitoris până ce am ajuns amândoi la orgasm. Satisfăcuți, am făcut duș și ne-am aventurat în oraș.

Amândoi am decis să mergem în Central Park. După o călătorie scurtă cu metrourl, am mers un pic pe jos până la destinație. Pe drum, Deacon s-a oprit în fața unui chioșc. M-a luat de mână și m-a invitat înăuntru. Pe raft era o minge cu emblema „Iubesc New Yorkul“. Și-a rotit-o pe degete și mi-a pus o întrebare:

– Ai vrea să te joci cu mine un pic?

Știam că Deacon nu se mai atinsese de fotbal din facultate. Pasul ăsta era monumental.

– Bineînțeles că da. Aș fi încântată să încercăm asta.

A zâmbit și m-a sărutat pe frunte.

– A sosit vremea.

– Va fi prima dată când arunc o minge, l-am avertizat.

Și-a ridicat sprâncenele.

– Pe bune?

– Sunt o începătoare get-beget când vine vorba de a mă juca cu orice *bilă* de-a ta, l-am tachinat.

– Poate că ar fi bine să te păstrăm așa, a concluzionat el, făcându-mi cu ochiul.

Când am ajuns în parc, Deacon mi-a arătat tot ce trebuie să fac, stând în spatele meu, ținându-mă strâns și trecându-și brațul pe după talia mea. A încercat să mă învețe cum se ține mingea corect.

– Pune-ți degetul mijlociu chiar aici, unde se împreunează cusătura.

Mi-a desfăcut degetele. Apoi s-a oprit să mă sărute pe gât.

– Credeam că asta e o lecție de fotbal.

– Mmm... nu mă pot abține. De fiecare dată când sunt în preajma ta, simt nevoia să te ating – compensând pentru toate lunile alea în care am fost cuminte, presupun. Acum sunt dependent de tine.

Am zâmbit. Corpul meu era mereu conștient de prezența lui, tânjind după atingeri în fiecare secundă pe care o petreceam împreună, practic făcându-mă să fiu la fel de dependentă. Nu fusesem niciodată într-o relație atât de satisfăcătoare și sexual, și emoțional. Înainte ca Charles să mă trădeze, credeam că eram îndrăgostită de el. Dar nu experimentasem nici măcar un strop din ceea ce aveam cu Deacon. Dacă relația mea cu Deacon eșua, aveam să trăiesc cea mai mare dezamăgire.

Deacon a luat mingea de la mine și a început să facă demonstrații.

– Când arunci mingea, se va învăța pe degetele tale în așa fel încât să prinzi o mișcare de rotație.

Primele dăți când am încercat să imit tehnica lui au fost dezastruoase.

– Vino aici! a spus el. Hai să-ți arăt cum trebuie să te poziționezi ca să arunci!

S-a așezat din nou în spatele meu și i-am simțit căldura trupului. Și-a băgat mâna între picioarele mele, depărtându-le. Fierbințeala atingerii lui mi-a făcut corpul să-și dorească mai mult.

– Trebuie să-ți așezi picioarele la o distanță egală cu cea dintre umeri, cam așa.

Mâna lui a aterizat pe fundul meu în timp ce mă împingea un pic în jos.

– Îndoaie-ți genunchii un pic.

Apoi mâna i-a alunecat cuprinzându-mi șoldurile.

– Nu-ți mișca picioarele, ci doar partea de sus a corpului dintr-o parte în alta și în același timp rotește-ți umerii.

M-a înconjurat cu brațele și le-a folosit ca să-mi întoarcă delicat corpul.

– Vezi asta? Asta e mișcarea când vei arunca mingea.

– Minus erecția ta pe care o simt în dreptul fundului meu, nu-i așa? am râs.

– Dacă vrei, putem rezolva și asta.

Mi-a sărutat ceafa.

– Nu am făcut sex azi, așa că sunt în mod special, ațâțat. Nu mă băga în seamă.

– Ah, dar nu mă deranjează deloc.

Într-un final, Deacon s-a tras deoparte. Am pasat mingea de la unul la altul, și inima mea a explodat de fericire când i-am văzut zâmbetul pe față. De câte ori prindeam mingea, el mă felicita.

La final, m-a trântit pe pământ și m-a sărutat pe gât în timp ce stăteam întinși în iarbă. Asta a marcat finalul jocului. Nici nu ne dădeam seama dacă oamenii se uitau la noi.

– Arăți neobișnuit de frumoasă azi, a spus el. Poate fiindcă păreai atât de fericită când ne jucam și asta ți-a scos în evidență frumusețea naturală.

I-am luat fața minunată în palme.

– Fericirea e frumoasă, nu-i așa?

– Ai atâtea treburi pe cap că uneori uit cât de tânără ești. Astăzi ești doar o fată lipsită de griji.

- Pași mici, nu-i așa?

A rânjit.

- Nu m-aș fi gândit niciodată să mai ating o minge dacă nu eram cu tine. Știu că ți-am mai spus, dar am să o mai fac o dată... mă inspire, mă motivezi să fiu mai puternic. Simt asta mai mult ca oricând, de parcă trebuie să fiu puternic pentru tine – și pentru Sunny.

Se obișnuia cu ideea de a fi tată pentru fiica mea? Îmi spusese că nu voia copii. Refuzasem să-mi fac speranțe și, în schimb, îmi jurasem să mă bucur de fiecare zi așa cum venea ea. Dar altceva mă făcea curioasă.

- I-ai spus familiei tale de mine?

A clipt de câteva ori, părând surprins de întrebarea mea.

- Mama mea știe despre tine. Sunt sigur că l-a informat și pe tata, deși eu nu am vorbit cu el despre asta.

- I-ai spus de Sunny, că eu am un copil?

M-am pregătit pentru răspuns.

- Da, bineînțeles. Nu aș ascunde asta.

Deși asigurarea primită din partea lui m-a făcut să mă simt mai bine, plutea în aer o senzație de disconfort din cauza subiectului.

- Și cum se simte mama ta în legătură cu faptul că te vezi cu cineva care are un copil?

- Singurul lucru pe care-l vrea e să fiu fericit. Doar atât și-a dorit. Tatăl meu e un tip critic în general, și sunt sigur că a găsit el câteva motive ca să se îndoiască de alegerea mea. E Gică-contra de la natură. De aia nici nu mă deschid față de el.

- Și fratele tău? Cu el vorbești?

- Relația mea cu Alex e mai bună acum decât în trecut. Vreme de câțiva ani am fost gelos pe el. Când am absolvit facultatea, el abia își începea cariera de fotbalist și, deși eram mândru de el, mental nu eram pregătit să fac parte din viața lui – însemna să fiu față în față cu visul pe care eu îl pierdusem. Nu am fost la înălțime.

- Și el cu ce se ocupă acum?

- Lucrează la o firmă de consultanță financiară în Minneapolis. Vorbim la telefon din când în când, dar n-am mai vorbit cu el de când suntem împreună. Am dat-o în bară cu Alex, așa că e treaba mea să repar relația. Știu că trebuie să lucrez la asta.

- Când ai de gând să te mai vezi cu familia ta?

- Se presupune că ar trebui să mă duc acasă de Crăciun.

- Aha...

Asta însemna că nu avea să fie cu noi de sărbători.

– Dar planurile astea le-am făcut înainte ca noi doi să fim împreună, a clarificat el. Aș vrea să petrec Crăciunul cu tine.

Am zâmbit.

– Sunt sigură că familia ta își dorește să te vadă, dar aș iubi dacă am petrece sărbătorile împreună.

– Poate că am să mă duc acasă câteva zile și m-aș întoarce în ajun. Găsim noi o soluție.

Deacon a întors foaia.

– Și la tine? Care e treaba cu familia ta? Nu vorbești prea des de mama sau de tatăl tău. Nu te vezi cu ei de sărbători?

– Mama vine în oraș o dată la doi ani. Nu ne-am mai văzut de la Crăciunul trecut. Anul ăsta, de sărbători, se duce în Caraibe cu prietenul ei. Fratele meu, Aaron, e fotograf pentru un blog de călătorii. E în Praga acum și nu cred că plănuiește să se întoarcă în State anul ăsta. Și cam aia e. Asta e familia mea. Îi iubesc, dar nu ne vedem la fel de des precum mi-aș dori.

– Sunt surprins că mama ta nu vrea să petreacă mai mult timp cu nepoata ei.

Am ridicat din umeri. Eram de acord.

– Mama mea a fost mereu un pic mai distantă. Așa e ea. Ne-a vizitat când s-a născut Sunny și apoi la Crăciunul trecut, dar nu a mai venit de atunci.

Voiam să-i spun lui Deacon că-l simțeam mai aproape decât pe membrii propriei familii, dar nu-mi găseam curajul. Mereu aveam grijă să nu spun lucruri care ar fi putut să-l facă să se simtă îndatorat față de mine. Voiam ca el să fie primul care ajunge la anumite concluzii despre noi. Cu siguranță, îmi spusese de destule ori că mă iubea, doar că speram ca dragostea lui să nu fi avut o dată de expirare.

– Atunci mama ta nu știe ce ratează când stă departe de nepoata ei.

Zâmbetul lui ascundea o urmă de tristețe.

– Și apropo de Sunny, crezi că e destul de mare ca să aprecieze vizita la o fermă?

– Cu animale?

– Da. Am un coleg de muncă a cărui familie deține o fermă în partea de nord a statului. E genul de loc unde oamenii plătesc bilet de intrare. Am verificat pe site. Au animale pe care le poți mângâia și un magazin de cadouri. Crezi că i-ar plăcea așa ceva?

- La naiba, dacă nu ei, mie sigur! Dar da, cred că i-ar plăcea. Se luminează ori de câte ori o luăm la plimbare și vede un cățel.

- Atunci ar fi bine să plănuim excursia. Poate weekendul următor, dacă vremea e frumoasă.

- Sună minunat!

Am privit ceasul.

- Ar fi bine să mergem. Dacă trebuie să plece în jumătate de oră.

- Rahat, bine.

S-a ridicat și a întins mâna ca să mă tragă după el.

- Timpul petrecut cu tine mereu trece repede.

- Așa e. Și apreciez că inșiți să o facem săptămânal. E important să petrecem timpul ăsta doar noi doi.

Am arătat un pic timorată.

- Nu mă pot abține să nu te păstrez doar pentru mine uneori.

Am luat cafele de la un chioșc mobil pe drumul înapoi către metrou. Chiar și asta mi se părea un lux. Simțeam că revin la vechea mea personalitate, persoana care eram înainte să o nasc pe Sunny. Mă bucuram să fiu mămică, dar până să beneficiaz de timpul pe care mi-l doream pentru mine, nu am realizat cât de dor îmi era de anumite aspecte din viața mea anterioară. Acum părea că le aveam pe toate.

Oare asta se întâmpla fiindcă mă regăsisem sau fiindcă Deacon mă completa?

21. DEACON. ULTIMELE CUVINTE

Am închiriat o mașină pentru călătoria de nouăzeci de minute către nord spre Poughkeepsie și am avut parte de un drum lin, fără trafic. Fusese în mod cert o idee bună. Acum o țineam pe Sunny călare pe un ponei la Fermele Archwood. Mereu a fost un copil vesel, dar poneii i-au adus o fericire pe care nu o mai întâlnisem înainte la ea.

După plimbarea cu poneiul, m-am dus să iau cafele pentru mine și Carys de la mica clădire concesionată, în timp ce ea a dus-o pe Sunny în zona cu iarbă și cu dovleci. Sunny mergea acum singură. Deși un pic nesigură, era complet mobilă.

După ce am comandat băuturile, femeia despre care știam că era una dintre proprietarele fermei mi-a zâmbit.

– Fiica ta arată de parcă se distrează de minune la noi. Sunt așa de bucuroasă că ați reușit să ajungeți la noi azi.

Vorbisem un pic cu ea când am ajuns, dar nu mi-am dat seama că ea a presupus că eu eram tatăl lui Sunny. Am deschis gura să o corectez, dar a ieșit altceva:

– Îți mulțumesc. Da... a meritat călătoria.

Începeam să-mi imaginez o viață alături de Sunny?

– Știi, a continuat ea, avem aici ceea ce se numește terapie ecvestră. E gândită pentru copiii cu nevoi speciale. E un pic cam mică acum, dar e posibil să fie ceva la care puteți apela pentru când va crește.

– Și ce face această terapie? am întrebat.

– Păi, sunt multe beneficii, atât fizice, cât și mentale pentru cei care învață să călărească. Pe partea fizică, îmbunătățește echilibrul, coordonarea și aptitudinile motorii în general. Și cognitiv, ajută cu atenția, comunicarea și cu orientarea în spațiu. Nu mai menționez beneficiile sociale și emoționale.

– Ai un pliant pe care l-aș putea studia acasă?

– Desigur.

A întins mâna spre un dulap și a scos o broșură pe care mi-a înmânat-o.

– Mersi, chiar apreciez.

Entuziasmat să-i povestesc și lui Carys, am pus broșura în buzunarul de la spate.

Cât am așteptat să ne prepare cafelele – cu frișcă și un plic de zahăr fiecare – mi-am dat seama că, dacă o străină concluzionase că eram tatăl lui Sunny, probabil că și Sunny credea același lucru. *Oare Sunny crede că sunt tatăl ei?*

Tehnic, eram singurul bărbat pe care-l cunoștea. Cum mă făcea asta să mă simt? În afară de faptul că eram într-o relație cu Carys, în acest moment nu mai voiam să pun o etichetă în plus. Era iubita mea. Am clarificat asta în mod repetat. Dar fiica ei nu avea nici un rol, decât acela că îmi era dragă. Mă făcea sincer fericit să petrec timp cu Sunny și îmi făcusem un scop în viață din a o face să zâmbească. Deși era dificil să recunosc, știam că o iubeam și pe Sunny. Dar asta venea la pachet cu lucrurile pe care mă jurasem că nu o să le am – și pe care nu le meritam. *Fiecare zi la rând.*

Femeia mi-a întrerupt gândurile când mi-a întins două cafele aburinde. Am luat câte o protecție din carton pentru fiecare băutură după care le-am pus capacele.

– Pot să iau și din astea? am întrebat arătând spre niște acadele pe băț roz.

– Bineînțeles.

După ce am plătit și m-am întors afară, le-am localizat pe Carys și pe Sunny venind în direcția mea. Nu mă observaseră încă, așa că mi-am luat un moment să apreciez femeia frumoasă care îmi aparținea și adorabila ei fetiță. Sunny aproape că s-a împiedicat în timp ce-și făcea loc cu un dovlecel în mână. Când a văzut că mă apropii, Carys s-a aplecat ca să mă arate lui Sunny. Expresia de pe fața lui Sunny când m-a observat a fost neprețuită; și-a luat avânt, părând nerăbdătoare să ajungă la mine și atât de mândră că ținea un dovleac mic, dar care părea cumva imens între degețelele ei.

Când s-a apropiat, a întins dovleacul. Voia să mi-l dea mie. Mi s-a încleștat inima. Nu meritam pedestalul pe care mă așezase acest îngerăș. Încrederea pe care mi-o acorda era atât de pură și nu se asemena cu nimic din ce experimentasem până atunci.

– Ce ai făcut?

Am îngenuncheat, punând cafelele și acadelele pe asfalt înainte să întind mâinile.

– E pentru mine?

Obrajii ei s-au înroșit, de parcă se simțea timidă să mi-l ofere. Era adorabilă.

Am luat dovreacul cu o mână și am tras-o cu cealaltă.

– Mulțumesc foarte mult. Îmi place la nebunie, i-am șoptit la ureche. Te iubesc și pe tine.

Vorbeam foarte serios. O iubeam pe Sunny.

Ochii lui Carys i-au fixat pe ai mei. Acum știa unde mi-era inima. Din ce în ce mai mult, mă lăsam pradă faptului că, deși nu alesesem viața asta, fusesem ales. Și mă simțeam cel mai norocos bărbat.

În legătură cu îndoiala care mă acaparase? Vocea care-mi spunea că nu meritam nimic din toate astea? Vocea care-mi zicea că o să dau greș inevitabil, așa cum făcusem cu tot ce a fost important pentru mine? Trebuia să-i spun mai des să se ducă dracului.

•

Pe drumul de întoarcere, am ascultat niște Bee Gees în mașina închiriată și am coborât geamurile pe autostradă.

Sunny iubea senzația vântului pe față, ceea ce i-a declanșat un acces de râs și țipete de bucurie. Am aflat asta din greșeală, când am coborât un alt geam decât trebuia.

Părul ei blond zbura în toate părțile, ochii ei închiși pe jumătate în bătaia vântului.

– Îi place să trăiască pe muchie de cuțit, am zis pe deasupra zgomotului. Poate că o să ajungă motociclistă când va crește mare.

Carys a râs.

– Hai să nu ne dorim asta. Mi-aș face prea multe griji.

– Și dacă eu aș face-o fericită?

A ridicat din umeri.

– Ar trebui să-mi văd de treaba mea.

– De fapt..., am admis eu. Nu cred că aș putea să fac față acestui gând nici eu. Aș fi îngrijorat de moarte.

Carys și-a pus mâna pe genunchiul meu.

– Ooo, asta e așa drăguț...

Au fost ultimele cuvinte pe care mi le amintesc înainte să avem accidentul.

22. CARYS. SINGURA CONSOLARE

Două luni mai târziu

Simone urma să treacă azi pe la noi și avea să fie dificil să-i povestesc întâmplările din ultimele două luni. Nu voiam să vorbesc despre ele, dar era timpul să le scot la lumină. Azi aveam să re trăiesc fiecare amintire dureroasă. Aveam să reiterez ceea ce mi se părușe un coșmar din care nu mă puteam trezi. Pe de o parte, săptămânile astea au trecut într-o clipită, pe de altă parte, mi se părea că trecuse o eternitate de când îl văzusem pe Deacon ultima dată.

În majoritatea dimineților, la trezire, îmi lua vreo câteva secunde să mă obișnuiesc cu noua realitate – și apoi mă lovea din plin faptul că Deacon nu mai era.

Deacon plecase.

Nu conta cât de des mă gândeam la toate astea, nu reușeam să justific plecarea lui din New York. Dar era realmente o surpriză? Nu. Fiindcă mă avertizase. Mă avertizase să nu am încredere în el și nu-l ascultasem. Nu există și o vorbă despre asta? Când cineva îți arată cine este, ai face bine să-l crezi. Am crezut că eu eram persoana care să-l schimbe și că iubirea lui pentru mine avea să depășească frica pe care o avea de a fi cu cineva care are un copil.

Ceva s-a rupt în el imediat după accident. A intrat în vrie, iar eu n-am mai fost în stare să-l aduc înapoi pe bărbatul pe care-l cunoșteam. Știam că un accident îi ruinașe cariera de fotbalist în urmă cu un deceniu, așa că m-am gândit că poate era vreun simptom de stres posttraumatic. Orice ar fi fost și oriunde se afla acum, speram că avea parte de ajutorul necesar.

A trecut mai mult de o lună de când plecase Deacon și urma să-i explic totul și lui Simone azi. Când avusese loc accidentul nostru, ea era la Paris,

unde dansa într-un spectacol. Și deși era acasă de câteva săptămâni, nu mă încumetasem încă să o văd. Dar a insistat să mă vadă azi.

Un pic mai târziu a sosit cu două cafele de la Starbucks. Era prima dată când beam Starbucks după multă vreme, fiindcă pe ultima mi-o cumpărasem Deacon, iar eu stăteam departe de acel loc – îmi aducea aminte de el. Cum aveam să mă mai uit vreodată la un recipient Starbucks și să nu-mi aduc aminte prima dată când mi-a spus că mă iubea?

Simone a lăsat băuturile pe măsuța de cafea și m-a luat în brațe.

– Sunt atât de confuză, Carys. Ajută-mă să înțeleg ce naiba s-a întâmplat cât am fost plecată.

M-am dus lângă măsuță și am ridicat latte-ul. Chiar și gustul cafelei îmi aducea aminte de el. Privirea mea a rămas fixată pe recipientul de carton unde era scris numele „Simone“, într-o parte. Am simțit cum se formează o lacrimă, chiar înainte să cadă. Mi-am șters obrazul.

– Doamne! Și mi-am jurat că n-o să plâng!

– Orice ar fi, trebuie să te descarci.

A privit în jur.

– Unde e Sunny?

– Doarme.

– Bine, în regulă. O să ne lase ceva timp să vorbim.

Ne-am așezat cu băuturile pe canapea. Îi povestisem lui Simone detalii ale accidentului – că o mașină ne lovise pe drumul de întoarcere de la ferma din Poughkeepsie. Că ne-a lovit destul de tare și am rămas cu niște vânătăi, dar că nici unul dintre noi nu fusese grav rănit – pe dinafară cel puțin. Dar nu am elaborat în legătură cu ce s-a întâmplat după accident. Știa doar că eu și Deacon ne-am despărțit.

– De unde să încep?

Am luat o gură de aer adâncă și am început să povestesc.

– Ziua în care s-a întâmplat accidentul a fost o zi perfectă. Am dus-o pe Sunny la o fermă în nordul statului. Eram ca o mică familie. Deacon i-a spus lui Sunny că o iubește. Era totul foarte frumos.

– Asta a fost înainte de accident?

Am dat din cap.

– Accidentul s-a întâmplat în drum spre casă. Un bărbat care conducea un camion ne-a lovit mașina închiriată, împingându-ne într-o balustradă. Aveam geamul jos pentru Sunny, așa că era destul de multă gălăgie, dar nu cred că asta a făcut diferența. S-a întâmplat totul foarte rapid. N-am

impresia că aveam ce să facem ca să prevenim acest accident. Dar nu cred că Deacon a simțit la fel, totuși.

A oftat.

– Nu înțeleg...

– Nici eu, Simone.

Am clătinat din cap.

– Oricum, am mers cu toții la camera de urgențe, preventiv, dar ni s-a dat drumul să plecăm acasă destul de repede. Deacon însă nu mai era același. Petrecea tot mai mult timp în apartamentul lui, departe de noi. Se învinovăța pentru ce s-a întâmplat, a spus că reflexele lui nu au fost destul de rapide, că vântul i-a distras atenția.

– Dar nu a fost vina lui, a insistat ea.

– Nu. Dar se simțea responsabil să ne protejeze. Cred că, dacă nu aveam centurile de siguranță, am fi murit cu toții.

– Dar le aveați. De ce crezi că e atât de dur cu el însuși?

Am oftat.

– I-a adus aminte de ceva nasol din trecut. În facultate a avut un accident care i-a terminat cariera de fotbalist.

A clătinat din cap.

– Bine... uau...

– Am încercat să-l determin să vorbească despre ceea ce simțeam, dar a continuat să se învinovățească, spunând că Sunny ar fi putut să moară și ar fi fost din vina lui. Am sperat că avea să-i treacă în timp, că își va reveni din chestia asta, dar nu s-a întâmplat.

– Când a plecat?

– La câteva săptămâni după accident. Într-o seară, a trecut pe la mine. M-am retras să fac un duș, și l-am lăsat să o supravegheze pe Sunny.

Când mi-am adus aminte am închis ochii.

– Am ieșit din duș, înainte ca el să-și dea seama că eram acolo, și l-am auzit vorbind cu ea. La final i-a spus: „Știu că nu ai să-ți mai aduci aminte de mine, dar eu nu am să te uit niciodată“.

Simone și-a dus mâna la piept și fața ei s-a întristat.

– Oh... nu...

– Am zis: „Deacon, despre ce vorbești?“ Și el a tresărit, șocat să mă vadă stând lângă el înfășurată în prosop.

Am ezitat.

– Plângea. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Spunea încontinuu: „Îmi pare rău, Carys. Îmi pare rău. Nu pot să fac asta. Îmi pare așa de rău“.

Simone m-a mângâiat pe spate.

– O, Dumnezeu! Și tu ce ai făcut?

Am clătinat din cap.

– Mi s-a rupt filmul. Am început să țip: „Știam că ai să faci asta. Știam că ai să-mi faci asta“. Și era adevărul, fiindcă m-a avertizat încă de la început că avea să mă rănească, nu intenționat bineînțeles, dar că se va întâmpla. Și eu nu am ascultat. Nu l-am ascultat, fir-ar a naibii de treabă, și e vina mea!

– Cum a reacționat când i-ai reproșat asta?

– Se holba la mine. Nu zicea nimic. A încercat să mă atingă la un moment dat, dar nu l-am lăsat. I-am zis să plece. Nu mai puteam să ascult nimic din ce avea să mai zică. Nu-mi păsa că el nu mai luptă pentru noi.

– Iisuse Hristoase, Carys. Unde e acum?

– A mai rămas câteva zile prin preajmă, m-a mai sunat ca să se asigure că sunt bine, dar n-am mai răspuns. Știu că nu am reacționat matur, dar eram prea rănită. Într-un final, mi-a trimis un mesaj că el pleacă în Minnesota pe termen nedefinit, spunând încă o dată cât de rău îi părea.

– Cum poate să plece în Minnesota dacă are o viață aici?

– Poate să muncească de oriunde. Și familia lui e acolo.

– Încă e chiriașul apartamentului vecin?

– Aparent, da. Nu am auzit și nici n-am văzut nimic care să demonstreze contrariul.

A clătinat din cap.

– Îmi pare atât de rău pentru ce s-a întâmplat.

Am dat din umeri.

– Mai bine acum decât peste cinci ani, când aș fi fost și mai implicată.

Încercam să par puternică, dar mă simțeam exact opusul. În majoritatea nopților adormeam plângând, rugându-mă ca la trezire să aflu că fusese doar un vis urât, că trupul cald al lui Deacon era alături. Siguranța pe care o simțisem alături de el era o amintire îndepărtată acum. Deși îmi frânsese inima, încă mi-era dor de el. Chiar mai mult decât ca iubit, îmi era dor de prietenia lui.

– Și ce se întâmplă dacă-și revine, se întoarce și te imploră să-l ierți? a întrebat Simone.

În adâncul sufletului, știam că plecarea lui nu avea legătură doar cu mine și Sunny. Avea propriile lui probleme și cumva accidentul îl aruncase acolo, în locul acela întunecat unde mai fusese și altădată. Deși înțelegeam asta, nu puteam să trec destul de mult peste propriile

sentimente rănite ca să concep că l-aș putea ierta. Și *chiar* dacă aș fi reușit asta, încrederea pierdută ar fi fost o problemă între noi.

Mi-am strâns ochii.

– S-a terminat. Chiar dacă se întoarce, nu pot să mai am încredere în cineva care m-a părăsit o dată. Nu doar pentru mine îmi fac griji. E și Sunny. Îmi e mai bine să nu mă mai implic cu nimeni o perioadă. E prea mare riscul. Deacon a fost singura mea șansă și a eșuat mizerabil. Nu-mi mai pun inima la bătaie în felul ăsta niciodată.

O expresie tulburată a traversat chipul lui Simone.

– Asta chiar e trist. Totuși simt că atunci când durerea va trece, poate vei gândi altfel. O să dureze ceva timp, dar să nu-ți pierzi încrederea, Carys. Ești încă foarte tânără.

Voi mai putea să iubesc vreodată? Mi se părea al dracului de greu în momentele astea.

Mi-am frecat tâmpilele.

– Nu știu ce să zic, Simone. Chiar nu știu.

După ce a plecat Simone, am mers la Sunny să o trezesc. În timp ce i-am schimbat scutecul, a spus ceva care m-a aruncat în fântâna cu melancolie.

– Deek.

Inima mea s-a spart în bucăți. Era doar în imaginația mea? Nu a mai zis „Deek“ de când a plecat el. Sau poate realiza abia acum că nu mai era cu noi? Sau sunetul pe care-l scosese era doar o coincidență?

Indiferent de răspuns, m-am simțit obligată să răspund:

– Deacon a plecat, iubirea mea. Îmi pare foarte rău.

Cred că mai mult mă consolam pe mine. Puteam doar să sper că Sunny va începe să-l uite. Singura consolare era că ea era prea mică să-și aducă aminte de toate astea.

Târziu în seara aia, abia ce mă așezasem pe canapea ca să mă uit un pic la televizor când a sunat telefonul. Nu prea mă căuta lumea la ora aceea. Soneria m-a făcut să tresar, gândindu-mă că s-ar putea să fie Deacon. Nu era. În loc să spun „Alo“, am răspuns:

– Ce vrei, Charles?

Deși acceptasem că aveam să-l las să ne viziteze la un moment dat, deocamdată nu era cazul. Așa că, de fiecare dată când suna Charles, încă îi dădeam aceeași versiune a răspunsului: nu eram pregătită să o vadă pe Sunny.

– Ți-am spus că nu renunț. Am să continui să te sun până primesc un răspuns favorabil. Aș vrea să-mi văd fiica.

Nu aveam chef de asta.

– Nu ai nici un drept să o vezi, așa că nu trebuie să respect nici o condiție. Dacă te las să o vezi, va fi doar fiindcă sunt eu fată bună.

– Bine. Am înțeles. Dar nu pot să renunț, Carys. Am făcut o greșală uriașă în modul în care am tratat lucrurile când s-a născut.

A răsuflet adânc în telefon, sunând învins.

– Și, din nou îți spun, îmi pare rău că am încercat să o văd fără permisiunea ta. Așa cum ți-am spus, nu se va mai întâmpla niciodată.

Trebuia să încetez să prelungesc inevitabilul. Poate că eram prea slăbită ca să mă mai cert cu cineva, așa că am capitulat.

– Vrei să o vezi?

– Da, a răspuns el imediat.

– Vino mâine după-amiază la unu.

Charles a răsuflet ușurat.

– Îți mulțumesc, Carys. Mulțumesc.

A doua zi, Charles stătea în ușă, ținând în brațe un urs de pluș mai mare decât Sunny.

M-am dat la o parte.

– Intră.

M-a analizat din cap până-n picioare.

– Arăți minunat.

Afirmația asta chiar m-a amuzat având în vedere că nu aveam nici un strop de machiaj. De fapt, mă îmbrăcasem în blugi și tricou special pentru ocazia asta.

Ochii lui s-au plimbat prin cameră.

– Unde e Sunny?

– Doarme. Urmează să o trezesc. De obicei nu o fac decât dacă e vreun motiv.

Când i-am spus să vină la unu, nu m-am gândit că Sunny avea să doarmă. Dar am optat să păstrez ora întâlnirii pentru că voiam să se

termine cât mai repede.

– Pot să te însoțesc când o trezești?

Am ridicat din umeri.

– De ce nu?

Am făcut o conversație ușoară în sufragerie atât cât am putut, după care am decis să o trezesc pe Sunny un pic mai devreme, împotriva principiilor mele.

Charles m-a urmat în cameră. Am ridicat-o pe Sunny din pătuc. I-a luat câteva secunde până și-a deschis ochii complet. Când l-a văzut pe Charles, nu a avut nici o reacție.

– Salut, fetiță frumoasă, a spus el, părând vrăjbit de ea.

Sunny a continuat să-l privească cu indiferență. Poate că detecta tensiunea dintre noi.

– Eu sunt Charles, a spus el. Și îmi pare foarte rău că nu am venit să te văd mai devreme. Nici n-ai idee.

Părea emoționat.

Era sincer? Probabil. Deși era un pic cam târziu pentru mine să uit ce mi-a făcut – sau ce nu a făcut – până în momentul ăsta. Nu aveam să uit, dar puteam să lucrez la iertare. Credeam că-i pasă de ea, în ciuda a tot ce se întâmplase. Și chiar credeam că regreta felul în care se purtase.

Charles ne-a urmat înapoi în camera de zi. Am stat în tăcere cât timp a privit-o pe Sunny jucându-se pe podea cu jucăriile, care acum includeau și ursul de pluș pe care îl adusese el.

– Te-am întrebat ceva odată și m-ai ignorat. Așa că am să te mai întreb o dată. Cine era bărbatul care avea grijă de Sunny în seara cu gala? a întrebat el deodată.

Pieptul mi s-a strâns.

– Încă mai cred că nu e treaba ta.

– Știu că nu e. Sunt doar curios.

– Era un fost iubit, am recunoscut.

– Fost? Ce s-a întâmplat?

– Nu contează.

Charles a clătinat din cap, abandonând subiectul. Am continuat să ne uităm la Sunny în liniște. Ea bolborosea și ciripea în timp ce încerca să vorbească cu ursul uriaș.

Și-a frecat mâinile și s-a întors către mine.

– Ce pot să fac ca să repar lucrurile între noi? Știu că am pierdut toate șansele de a mai fi vreodată iubitul tău. Dar, la naiba, Carys, trebuie să

rectific greșelile pe care le-am făcut. Vreau să ajungem în punctul în care suntem politicoși unul cu altul, poate chiar prieteni. Știu că e cale lungă, dar nu-mi poți interzice să visez.

Am clătinat din cap.

– Nu știu ce să zic.

A privit tavanul și a oftat.

– Carys, când te-am întâlnit eram nebun după tine. Nu sunt sigur că realizezi cât de rău îmi făcea asta. Îți admiram frumusețea și eleganța chiar de dinainte de a fi rănită sau de a lucra pentru mine. A trebuit să-mi ascund atracția față de tine fiindcă eram căsătorit. Apoi, când eu și cu Violet ne-am despărțit, asta mi-a lăsat o fereastră deschisă pentru noi. Nu am simțit vreodată că te merit. Dar te iubeam. De-adevăratalea – încă te iubesc. Dar era ceva ce iubeam și mai mult – pe copiii mei. Din ce în ce mai mult, am văzut cum divorțul iminent le făcea rău. Am început să mă frământ dacă luasem decizia corectă de a-mi părăsi familia. M-am convins că soluția era să mă împac cu Violet, când în realitate nu era cazul. Am fost un laș când mi-am pus nevoile personale pe primul loc. În acel moment, desigur, nu știam că erai însărcinată. Când am aflat, deja luasem decizia să îmi salvez familia. Și apoi, ea a început să mă amenințe. Eu...

– Știu deja de ce...

– Te rog, lasă-mă să termin, m-a întrerupt el.

Am răsuflat exasperată.

– Când Violet a aflat despre sarcina ta, m-a amenințat că nu am să-i mai văd niciodată pe Talia și pe Xavier decât dacă te părăsesc și renunț la drepturile mele de tată al lui Sunny. M-am simțit de parcă a trebuit să aleg între a-i răni pe copiii pe care-i știam sau pe cel pe care nu-l cunoscusem încă. Decizia mea s-a bazat pe o reacție pripită din teamă. Mi-e rușine în legătură cu ce ți-am făcut. Și dacă trebuie să-mi petrec restul zilelor revanșându-mă, am să o fac.

Știam că Violet își dorea ca băiatul și fata ei să nu afle de Sunny, dar nu am realizat că își folosise propriii copii ca să-l amenințe pe Charles. Și totuși, urma să văd dacă noua informație avea să-mi schimbe percepția de tot.

– Nu știu ce să zic. Chiar nu știu. Te-am scos de tot din viața mea sau a lui Sunny.

– Și merit asta cu prisosință.

A luat o scurtă pauză.

- Le-am spus Taliei și lui Xavier despre Sunny.

Am făcut ochii mari.

- Poftim?

- A fost împotriva dorinței lui Violet, dar m-am săturat să fiu șantajat.

- Mereu ai spus că erau prea mici ca să înțeleagă.

- Sunt. Dar am ajuns la următoarea concluzie: cu cât amân mai mult adevărul, cu atât mai mare va fi șocul și cu atât mai puțin timpul pe care l-ar putea petrece cu sora lor.

Soră?

Nu-mi venea să cred că folosea acest termen.

- Sper că realizezi că nu ești pe certificatul de naștere, așa că, tehnic, termenul „soră“ e incorect.

S-a holbat la mine.

- E sânge din sângele lor, Carys. Nu am nici un drept să îi țin departe de ea.

- Ce le-ai spus mai exact?

- Adevărul, că atunci când mama și cu tata s-au despărțit, eu m-am îndrăgostit de o femeie frumoasă și am avut un copil împreună. Le-am arătat singura fotografie cu Sunny pe care o am, una pe care a postat-o Simone pe canalele de socializare. Și le-am povestit despre ea, despre ce înseamnă sindromul Down și despre greșelile pe care le-am făcut. Mi-am cerut scuze de la ei, așa cum îmi cer scuze de la tine acum.

Mintea mea alerga în toate părțile.

- E prea mult de digerat.

- Știu că e. Dar trebuia să-ți spun. M-am săturat să fiu o dezamăgire pentru tine și pentru mine însumi. Trebuia să fac ce e corect. Poate că numele meu nu e pe acel certificat, Carys, dar sunt tatăl ei. Eu *mereu* voi fi tatăl ei.

Mi s-a făcut rău. Nu merita o a doua șansă, dar Sunny nu avea o figură paternă în viața ei. Tatăl ei biologic voia să-și asume acum această responsabilitate. Nu voiam să iau o decizie care să o supere mai târziu.

- Și ce așteptări ai de la mine? am întrebat.

- Nu trebuie să o luăm de la zero. Doar vreau să te vezi cu mine din când în când. O dată pe lună poate, ar fi un început bun. Vreau ca ea să mă cunoască, chiar dacă crede că sunt un amic. Și la un moment dat, vreau să o cunoască și copiii mei. Știu că am mult de muncă să-ți recâștig încrederea. Și plănuiesc să fac tot posibilul.

23. CARYS. ÎMI PARE BINE SĂ TE REVĂD

În următoarele șase săptămâni și ceva, Charles a demonstrat că nu glumise când jurase că-mi va câștiga încrederea din nou. Și apreciam, totuși, că mă lăsa să hotărâsc cu privire la integrarea lui în viețile noastre.

Pe lângă faptul că se conformase cu programul de vizită, îmi trimitea bani în contul bancar mult mai des. Nici în trecut nu refuzasem vreun ajutor din partea lui, dar acum nu mai făcea nimic pe la spatele lui Violet, ci trimitea o sumă stabilită direct în cont. Nu aveam să mă plâng. Sunny merita sprijinul lui.

Am fost amândoi de acord cu o vizită de două ori pe lună pentru început. Îi lăsam câteva ore la dispoziție în zilele de sâmbătă. O scoteam pe Sunny la plimbare, și încet-încet părea că se obișnuiește cu el, oferindu-i zâmbete ocazional și reacții la îndelungatele lui eforturi de a o face să râdă. Totuși vedeam o diferență între felul în care se atașase de Deacon și cum se comporta cu tatăl ei.

Charles nu a insistat să folosim cuvântul *tată* în preajma ei, iar eu eram recunoscătoare. Se referea la el spunând Charles, și respecta astfel dorința mea puternică de a păstra lucrurile așa și în viitorul apropiat.

Într-o sâmbătă rece, dar însorită, de ianuarie, eu și Charles am dus-o pe Sunny la magazinul de jucării ca să-și aleagă ceva special. Era prea rece pentru înghețată, dar Sunny văzuse deja semnul cu un con uriaș de înghețată pe fațada magazinului și nu se oprea din a-l arăta cu degetul.

După, am ajuns în Bryant Park și l-am observat pe prietenul lui Deacon, Adrian, la masă cu o femeie. Urma să trecem fix pe lângă ei. Am vrut să mă întorc din drum și să merg în direcția opusă, dar nu voiam să-i dau vreo explicație lui Charles, așa că m-am forțat să-i depășesc. Nu aveam nici o idee dacă Adrian va privi în sus sau dacă mă va recunoaște.

Dar bineînțeles că, atunci când am trecut pe lângă el, a ridicat privirea și a întâlnit-o pe a mea. S-a încruntat în soare, ducându-și mâna streașină la frunte.

- Carys?

Am părut surprinsă și am zâmbit.

- Salut!

- Nu sunt sigur că mă recunoști. Știu că ne-am întâlnit doar o dată. Sunt prietenul lui Deacon, Adrian.

A zâmbit.

- Bineînțeles că te recunosc. Ce mai faci?

- Îmi merge bine.

S-a întors spre Charles.

- Și tu ești?

- Eu sunt Charles, a spus el întinzând mâna. Tatăl lui Sunny.

Când au dat mâna, am detectat o urmă de șoc pe fața lui Adrian. Am simțit o nevoie uriașă de a explica situația, dar ce câștigam cu asta? Ce conta dacă trăgea concluzia greșită? Nu-i eram datoare nici lui, nici lui Deacon cu vreo explicație.

Adrian s-a aplecat să o privească pe Sunny în cărucior.

- Și ea e faimoasa Sunny.

Adrian i-a picat cu tronc aproape imediat lui Sunny, care a început să zâmbească la el în timp ce-și devora conul de înghețată. Inima mea a luat-o la galop când m-am întrebat dacă avea să apară și cel mai bun prieten al lui pe aici.

În schimb, Adrian a clătinat o dată din cap și a spus:

- Păi, mă bucur că te-am revăzut.

- Și eu pe tine, am replicat.

M-a cuprins un sentiment de ușurare. Cel mai probabil că Adrian știa care era treaba. Nu aveam nici un motiv să mai dezgrop trecutul. Îmi doream, pe undeva, să-l întreb ce mai face Deacon? Da. Dar, în definitiv, nu eram pregătită pentru nici un răspuns. Nu voiam să aud că se întâlnea cu alte femei sau că își vedea de viață oricum. Era mult prea dureros.

- Cine a fost ăsta? a întrebat Charles când ne-am îndepărtat. Pari cam tensionată acum.

Am răsuflat.

- E un amic al unui fost prieten.

- Tipul pe care l-am întâlnit la tine? Acel iubit?

- Hm, n-avea stofă de iubit. Deacon, am zis amar. A fost singura mea relație.

- Te-am întrebat de mai multe ori ce s-a întâmplat și nu mi-ai răspuns. Dacă insist acum voi primi acel răspuns?

- Aș prefera să nu vorbesc despre asta.

- Bine. Are sens.

Și-a pus mâna pe spatele meu.

- Într-una din zile am să te conving să mi te destăinui.

Am clătinat din cap. În mod normal și în timpul zilei, puteam să țin la distanță gândurile despre Deacon. Dar Adrian mă răscolise.

- Și nu cred că ți-am povestit ce s-a întâmplat când i-am povestit lui Violet că am vorbit cu copiii despre Sunny, a spus Charles.

Nu era schimbarea ideală de subiect.

- Cum a reacționat?

- Nu prea bine, dar nu a făcut nimic drastic. Nu e fericită cu mine, dar asta a devenit normalitatea.

A dat din umeri.

- Acum că știu, copiii insistă să o vadă pe Sunny. I-au spus lui Violet că vor să-și cunoască surioara cât mai curând. Și nici ea nu i-a refuzat.

- Vorbești serios?

- Da. A cedat.

M-am oprit din mers pentru o clipă.

- Bine, și ce înseamnă asta mai exact?

- Înseamnă că mi-ar plăcea să-i aduc cu mine într-una dintre vizitele viitoare, dacă ești deschisă să facem asta.

Deși mă făcea să mă simt inconfortabil, nu voiam ca Sunny să treacă prin ce trecusem eu, și anume că nu-mi cunoscusem rudele. Îmi făceam griji pentru viitorul ei în caz că mi se întâmpla ceva. Deși speram că Sunny va duce o viață cât se poate de normală, în același timp înțelegeam că era posibil să aibă nevoie de mai mult sprijin decât o persoană obișnuită. Ideea că ar fi putut să aibă mai multe rude care să o vegheze îmi aducea liniște.

- E în regulă atunci, am răspuns într-un final. Ești sigur că sunt pregătiți?

- S-au obișnuit cu ideea. Cred că trebuie să o vadă și în realitate. Iar ei sunt niște copii amabili, toleranți și am impresia că va merge mai bine decât ne imaginăm.

- Dacă așa stă treaba, atunci mi se pare o idee bună. Nu vreau să o țin pe Sunny departe de rudele ei.

Charles a răsuflet ușurat.

- Îți mulțumesc. Te-aș săruta dacă aș putea acum.

Am ridicat palma.

- Nici să nu te gândești.

- Ei, nu poate omul să viseze? A făcut cu ochiul. Pas cu pas.

Charles era nebun să creadă că aş putea să-l accept din nou înapoi. Pe lângă obstacolul iertării, acum ştiam că nu-l iubisem niciodată cu adevărat. Sentimentele mele pentru Deacon erau la un alt nivel. Indiferent cum se terminaseră lucrurile între noi, ceea ce simţeam pentru el şi experienţa îndrăgostirii nu puteau fi şterse. Chiar dacă îmi doream să pot face asta.

24. DEACON. MOARTEA PASIUNII

– La ce te uiți? m-a întrebat fata.

Rahat. Oare de cât timp mă holbam la ea? Nu intenționez să o fac să se simtă stânjenită. Doar că... nu reușeam să-mi iau ochii de la ea. Reușisem cumva să nu mă gândesc la Carys săptămâna asta. Eram în supermarketul de unde făceam cumpărături pentru bunica mea, așteptam la coadă la casă. Casierita arăta ca o versiune mai în vârstă a lui Sunny. Credea că mă uit la ea fiindcă aveam sindromul Down? *Rahat.* Nici vorbă.

– Îmi pare rău. Știu că mă holbez la tine. E datorită faptului că-mi aduci aminte de cineva la care am ținut în mod special, pe care nu am mai apucat să o văd. Nu am vrut să fiu nepoliticos.

Și-a dat ochii peste cap și asta m-a făcut să chicotesc, pentru că îmi imaginasem că și Sunny ar fi putut să crească și să ajungă la fel de arțăgoasă precum fata asta. Pieptul mi s-a strâns la gândul că s-ar putea să nu le mai văd niciodată pe Sunny și pe Carys.

Trecuseră trei luni de când plecasem din New York și viața mea de acolo părea la o eternitate distanță. Încă nu știam ce să fac cu apartamentul abandonat. Plăteam chiria în continuare, ceea ce puteam să fac fiindcă locuiam la bunica fără să plătesc nimic. Buni apreciau compania și ajutorul pe care i-l dădeam, iar eu apreciam faptul că puteam să stau în Minnesota fără să apelez la ai mei părinți. Nu am plănuisit cât să stau aici, dar întoarcerea la New York nu era o opțiune încă.

Casierita mi-a întins bonul. Pe bon era înscris numele ei, *Autumn.*

Am mulțumit dând din cap și am zâmbit.

– Să ai o zi bună, Autumn.

Ea a mormăit:

– Du-te dracului!

Frumos.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc iarăși. Universul făcea mișto de mine azi.

•

O caracteristică a faptului că locuiam cu buni era că ea putea să vadă direct prin mine și nu tolera prostiile. Refuzasem să-i spun de ce am venit în Minnesota. Încă nu discutasem despre adevăratul motiv cu nimeni din familie. Dar, în timp ce toți ceilalți își vedeau de treabă, buni insista să mă descoasă în orice moment.

Cât i-am așezat cumpărăturile, mă analiza din scaunul ei din camera vecină.

– Nu sunt atât de proastă precum crezi, să știi.

Mâna mea s-a oprit pe cutia de cereale pe care abia o aranjaseram în dulap.

– Ce vrei să spui, bunico?

– Știu că asta are de-a face cu o femeie. Ce altceva ar putea să fie?

Am continuat să pun lucrurile deoparte ca să mă distrag de la tensiunea pe care o simțeam.

– De ce presupui asta?

– De ce ai părăsi cel mai captivant oraș din lume ca să vii să locuiești cu mine? O inimă rănită e singurul lucru care poate determina pe cineva să fugă departe și să se întoarcă în locul pe care l-a evitat toată viața.

Avea dreptate. Mă feream de Minnesota ca de dracu’.

Am oftat.

– Ai dreptate. Are legătură cu o femeie. Dar nu e ce-ți imaginezi. Eu i-am frânt inima, nu invers. Dar nu sunt încă pregătit să revin în joc.

Sprâncenele bunicii s-au apropiat.

– Plănuiești să stai aici nedefinit?

– Nu, am zis, după o pauză. Cel puțin nu cred că vreau.

Am arătat spre o cutie cu Pringles și am întrebat-o:

– De ce? Te grăbești să mă vezi plecat? Credeam că-ți place să mă ai aici.

– Deși uneori îmi place să-l am pe ditamai nepotul alături, bunica ta are nevoie de spațiul ei din când în când.

– Pentru ce?

M-a privit de parcă ar fi trebuit să știu, dar ceva nu se lega.

– Am un prieten care nu a mai putut să treacă pe aici de când ai sosit tu.

Îmi storceam creierul să înțeleg, dar tot nu reușeam. Până când mi-a picat fisa.

Oh.

Ooo...

Nu cred așa ceva.

– Îți stric combinațiile, bunico?

lisuse. Și mă întrebam cui îi semăn.

– Nu zic că nu poți să stai aici. Dar poate te mai vezi și cu frate- tău vreo noapte sau două pe săptămână.

– Și eu care mă gândeam că-mi ajut biata bunicuță, drăguța de ea, îi țin companie, îi fac cumpărăturile.

Acum ajunsesem să aflu că eram moartea pasiunii. Am clătinat din cap.

– Păi, mersi că m-ai luminat.

Odată ce mi-am dat seama că îi deranjam viața amoroasă a bunicii, am apelat la fratele meu pentru găzduire măcar câteva zile pe săptămână.

Dacă părinții și bunica locuiau în suburbie, Alex locuia în centrul orașului Minneapolis. Cu rucsacul în spinare, am ajuns la clădirea unde era apartamentul lui. Privind arhitectura înaltă, am simțit un dor pentru viața de metropolă.

Deși cred că era mai puțin vorba despre oraș, cât despre ce lăsasem în urmă. După ce am luat liftul, am bătut la ușa fratelui meu.

El a deschis numaidecât:

– Salut, omule.

– Salut.

Ne-am îmbrățișat ca-ntre bărbați, bătându-ne pe spate. Mi-am lăsat bagajul să cadă și am privit în jur. Mobila părea nouă, iar locul mirosea grozav. Fratele meu mai tânăr ajunsese mult mai departe decât mi-l aduceam aminte când am plecat de acasă în California, unde aveam facultatea. Era un pic mai mic ca înălțime, dar odată cu trecerea anilor ajunsese să-mi semene.

– Abia dacă te-am văzut de când te-ai întors acasă, a spus el. Mă bucur că bunica te-a pus la colț.

– Și care-i planul pentru diseară? am întrebat.

– Lindsay va trece pe aici după ce termină serviciul și vom ieși cu toții să luăm cina.

- Sună bine. Nu-mi vine să cred că sunt aici de trei luni și nu am cunoscut-o pe iubita ta încă.

A deschis o bere pe care mi-a înmănat-o.

- Te simți bine? a întrebat în timp ce-și deschidea una și pentru el.

- Da. De ce?

Am luat o înghițitură.

- Toată lumea se întreabă de ce ești aici.

A scos un râgâit încet.

- Nu mă înțelege greșit, nu e că nu te vrem acasă. Dar ceva pare straniu. Încercăm să ne dăm seama ce anume. Știi că poți să-mi spui orice, nu?

Deci el și cu părinții mei vorbiseră despre mine. *Al naibii de minunat.*

- Da, știu. Și o voi face. Doar că nu acum.

- În regulă. Oricum, diseară ne distrăm - îți iei mintea de la probleme. Și ți-am pregătit camera cu chitară în care să te odihnești.

- Mișto, mersi, omule. Chiar apreciez gestul tău. Dacă știam că bunica e o ciudată, aș fi venit aici mai demult.

- Cel mai prost ținut secret din lume, a râs el. Dar mă bucur că te-a dat afară.

Alex și cu mine ne-am întins pe canapea și ne-am băut berile în următoarea jumătate de oră, aplecându-ne asupra amintirilor din copilăria noastră.

Sonera s-a auzit, întrerupându-ne conversația.

Când Alex a răspuns la ușă, două femei au intrat în apartament.

- Linds, în sfârșit ai ocazia să-l cunoști pe fratele meu mai mare, a spus Alex, sărutând-o pe obraz. Credeam că va trebui să zburăm la New York, dar în schimb a venit el acasă.

Lindsay era o minionă cu părul lung și negru, ceea ce era interesant fiindcă lui Alex îi plăceau blondele, din ce-mi aduceam aminte. Erau multe chestii pe care nu le știam despre fratele meu și regretam asta.

- Mă bucur să te întâlnesc, a spus ea, întinzându-mi mâna. Ești ca o creatură mitică pe care nimeni nu apucă să o vadă vreodată. Sunt foarte fericită că te afli aici.

- Da, și eu.

S-a întors către amica ei.

- Ea e Hallie. M-am gândit să ieșim în patru ca să nu te simți a cincea roată la căruță.

Perfect. Era un aranjament?

Sigur Alex organizase totul.

– Mă bucur să te cunosc, Deacon, a spus ea. Semeni mult cu Alex.

– Îmi pare rău, n-am încotro.

Cu părul șaten, lung și ochii mari, Hallie era simpatică. Această întâlnire neașteptată ar fi fost o surpriză plăcută pentru mine, cel de odinioară. Dar în actuala situație, nu-mi făcea nici o plăcere. Acum, că fratele meu mă pusese în această poziție, trebuia să rezist și să încerc să am parte de o seară plăcută.

Am sfârșit prin a merge la un restaurant sofisticat din apropiere. Fiind într-un loc ca ăsta, atât de aglomerat, mă simțeam ca și cum m-aș fi întors în Manhattan.

Când mobilul meu a sunat în timpul cinei, nu eram sigur dacă ar fi bine să răspund pentru a nu părea nepoliticos. Am privit în jos și am văzut numele apelantului. *Adrian*.

Nu mai vorbisem cu el de săptămâni întregi. Când am plecat din New York, fusese șocat să afle că mă despărțisem de Carys și nu înțelegea de ce voiam să vin în Minnesota. Am ales să nu-i povestesc despre accident și, în felul ăsta, nedivulgându-i motivul bine întemeiat al deciziei mele de a pleca, l-am lăsat confuz și pe bună dreptate. A considerat că am reacționat din teamă și nu a pus nici un fel de presiune pe mine. Era convins că o să-mi revin și am să mă întorc înapoi în oraș. Credea că am vreo criză de vârstă fiindcă abia împlinisem treizeci.

Nevrând să fiu nepoliticos în timpul cinei, am lăsat apelul să treacă în căsuța vocală. Dar când telefonul a sunat a doua oară, m-am gândit că s-a întâmplat ceva. Era neobișnuit ca Adrian să sune de două ori la rând. Sora lui făcea tratament pentru cancer, așa că mi-am făcut griji să nu i se fi întâmplat ceva. Am ridicat un deget, scuzându-mă de la masă, înainte să mă îndepărtez pentru a prelua apelul.

Telefonul a încetat fix înainte să răspund, dar am apelat înapoi.

A sunat de câteva ori până să răspundă:

– Salut.

– Salut, omule. Care-i treaba? Totul bine?

– Da. Totul e bine.

Pulsul meu s-a stabilizat.

– Bine, în regulă. De obicei nu suni de două ori la rând. Mi-am făcut griji că a pățit ceva Natalia. Eu sunt la cină cu fratele meu și iubita lui. Am ieșit un pic afară.

– Ah, bine. Păi, am ceva pe suflet, așa că m-am gândit să sun de două ori.

– Ce te frământă?

– Nu știam dacă să-ți spun asta, dar mă roade încă de când s-a întâmplat.

Pulsul meu s-a înțețit iarăși.

– Ce anume?

– M-am întâlnit cu Carys în Bryant Park azi.

Mi-am simțit inima oprindu-se în piept la auzul numelui ei. Efectiv nu mai bătea.

– Ce s-a întâmplat? E bine?

– Da. Nu e nimic de rău. Doar că nu era singură. Era cu Sunny. Și cu... tatăl lui Sunny.

Tatăl lui Sunny?

Nu avea nici un sens. Carys abia dacă vorbea cu fostul ei, darămite să iasă la o plimbare împreună.

– Ia stai un pic. De unde știi că era el?

– S-a prezentat. Deborda de relaxare. Cea mică degusta un con de înghețată.

Inima mea s-a încleștat. Știrea asta m-a redus la tăcere.

Poate Carys hotărâse să-l lase pe Charles în preajma lor, dar mă deranja că ar fi putut să se simtă vulnerabilă din cauza plecării mele și ar fi acceptat ceva ce în mod normal nu ar fi făcut. Poate că a profitat de ea. Poate că situația asta nu avea nici o legătură cu mine, ci era doar un amestec de gelozie, furie și confuzie care fermenta înlăuntrul meu.

Privind în gol la strada ocupată, nu mi-am dat seama câte secunde au trecut până când am întrebat:

– Ea a spus ceva?

– Doar m-a salutat. A fost un schimb rapid și politicos de cuvinte. Mi-a dat impresia că m-ar fi ignorat dacă nu o abordam. Dar știi cum e. Nimeni nu scapă neagătat de extrovertitul de mine.

Când am tăcut din nou, el a zis:

– Mai ești acolo?

– Da... da. Sunt aici. Încerc să mă gândesc la ce mi-ai zis.

– Îmi pare rău că ți-am spus asta. Doar că, dacă așa fi fost în locul tău, așa fi vrut să știu.

– Îți mulțumesc că mi-ai povestit.

- Încă nu pricep ce s-a întâmplat între voi, dar știu cât de mult ai ținut la ea la un moment dat. Sper că nu-l lasă pe individul ăla să o manipuleze.

Îmi exploda capul. Asta era și teama mea. Dar era ceva mai mult. Faptul că ea ieșise în parc cu Sunny îmi aducea aminte cât de dor îmi era de ele, cât de multe pierdeam.

- Păi, ar fi bine să mă întorc la cină.

- Da. Du-te și distrează-te cu fratele tău. Încearcă să nu lași asta să-ți strice seara.

Slabe șanse.

- Bine, omule. Ai grijă de tine!

După asta, mi-a fost imposibil să mă gândesc la altceva în afară de Carys. Indiferent dacă mă uita pe mine în compania lui sau era altceva, părea inevitabil pierderea ei definitivă. Mi-am pecetluit soarta când am ieșit din viața ei.

25. DEACON. PRIVIND ÎN URMĂ, TOTUL CAPĂTĂ UN ALT SENS

De când am ajuns în Minnesota, am evitat să rămân singur cu tatăl meu. Deși am luat cina cu părinții, nu i-am dat nici o șansă tatei să mă abordeze. Nu spusese nimic care să mă rănească, încă, dar mă temeam de versiunea aia a lui pe care mi-o aminteam – cea care nu făcea nimic altceva decât să mă critice. Nu aveam nevoie să mă facă să mă simt și mai inadecvat, când deja mă simțeam destul de nasol că o părăsisem pe Carys în felul acela.

Însă nu am fost în stare să mă ascund pentru multă vreme. Într-una din zile, în timp ce curățam zăpada din fața casei bunicii, am văzut parcat camionul roșu al tatei.

Am înfipt lopata în zăpadă și m-am sprijinit în ea pe măsură ce el se apropia. A întins mâna și mi-a periat puțină zăpadă pe care o aveam pe umeri și am făcut ochii mari. Era ceva complet neobișnuit pentru el să mă atingă. În afară de scurta îmbrățișare pe care i-am oferit-o când am ajuns aici, nu mai existase nici un alt contact fizic între noi – nici o strângere de mână sau bătăi pe spate.

Am făcut un pas în spate:

– Care-i treaba, tată?

– Mi-am dat seama că nu vei veni să mă vizitezi prea curând, așa că m-am gândit să te caut eu primul.

– Da. Am fost destul de ocupat să o ajut pe bunica pe aici.

A privit lungă potecă pe care o curățasem.

– Văd asta.

Am continuat să sap.

– Cum mai e mama?

Un val rece a năvălit din gura tatei.

– E bine. Își dorește să o vizitezi mai des.

Lopata s-a zgâriat la atingerea asfaltului.

– Am să trec pe acolo curând.

– Oricum, a spus el, voiam să vorbesc cu tine.

Și iată. Urma să-mi țină morală despre cum îmi arunc viața la gunoi și-mi irolesc potențialul continuând să muncesc într-un domeniu cu venituri limitate. O să reușească și de data asta să facă o legătură cu greșelile mele din trecut și eu o să regret că am venit pe acasă. Mă ferisem de asta ca de ciumă, de când ajunsesem aici.

– Cu câteva săptămâni în urmă am observat niște sânge în lichidul seminal, a început el.

Poftim?

– Mi-am făcut niște teste și s-a dovedit că am cancer la prostată.

Am înghețat, sprijinindu-mă de lopată pentru echilibru. Am reușit cu greu să-l privesc în ochi.

– Cancer?

– Trebuie să încep radioterapia. Doctorii cred că e destul de mic încât să fie tratabil, dar nu e chiar în fază incipientă. E un cancer în stadiul doi și recomandarea doctorului e să-l tratăm agresiv. Dar prognoza e bună.

Am simțit că mi s-a întors lumea cu susul în jos. Tata a fost mereu întruchiparea sănătății și a puterii. Dacă asta i se întâmplase lui, atunci se putea întâmpla oricui.

– Alex știe?

– Știe, dar l-am rugat în mod deosebit să nu spună nimic. Voiam să-ți spun eu. Am așteptat să mai treci pe la noi, dar nu ai făcut-o. Și fiindcă încep tratamentul în câteva zile, voiam să-ți zic cât mai repede.

În câteva zile?

Am inhalat o doză mare de aer înghețat.

– Îmi pare rău, tată. Evident, dacă aș fi știut aș fi...

– Știu. A privit pentru o clipă cerul și apoi și-a întors privirea la mine. Uite... îmi dau seama că lucrurile nu stau cum trebuie între noi de multă vreme – de prea multă vreme. Îmi asum vina total. Nu contează cât de dezamăgit am fost de anumite lucruri, tu rămâi fiul meu. Trebuia să te pun deasupra propriilor sentimente. Toată chestia asta cu cancerul m-a forțat să reflectez asupra propriei vieți și, din nefericire, văd mai multe greșeli decât pot să număr pe degete.

Vina nu era exclusiv a lui.

– Am fugit. Nu poți să lucrezi la o relație cu cineva când nu e prezent. Nu e doar vina ta. Eu am făcut orice efort imposibil.

– Pentru multă vreme, nu am simțit că există ceva mai important în viața mea decât cariera – decât fotbalul. Atunci când mi-am conștientizat

mortalitatea mi-am dat seama că ceea ce simțeam era un rahat.

Lucrurile se desfășurau destul de ireal.

– Știi cum se spune... privind în urmă, totul capătă un alt sens.

Tata și-a privit bocancii și a lovit zăpada.

– Trebuia să fiu mai atent la durerea ta de după accident, a spus el privindu-mă din nou. Nu trebuia să mă las prins în ce însemna asta pentru mine. Toate visurile mele în ceea ce te privește duceau la înscrierea ta în NFL. Îmi doream să ai succes. Am fost distrus și nu am știut cum să procedez. Așa că m-am închis în mine și am dat-o în bară fiindcă am tăcut în toți anii ce au urmat. Tu probabil ai crezut că sunt dezamăgit de tine, dar, pe măsură ce treceau anii, singurul lucru de care eram dezamăgit era propria persoană.

Deși îmi făcea bine să-l aud vorbind astfel, acum nu era momentul ca el să se simtă vinovat.

– Totul e în regulă, tată. Nu vreau să te îngrijorezi de toate astea acum. Au trecut. Trebuie să te concentrezi pe prezent și să te vindeci. Stresul poate să-ți facă mult rău.

A clătinat din cap.

– Nu am realizat atunci că succesul nu poate fi măsurat în elogii și bani. Pentru că atunci când mori, nu poți să iei toate astea cu tine. La final, tot ce-ți rămâne e familia. Trebuie să mă străduiesc să repar aceste relații, nu doar pe cea cu tine, ci și pe cea cu mama și cu fratele tău. Dar mai ales cu tine.

– Nu știi ce să zic, tată. Sunt șocat. Era ultimul lucru pe care mă așteptam să-l spui.

– Nu trebuie să zici nimic. A oftat. Ei bine, mint. Spune-mi că vii la cină diseară. Spune-mi că vom petrece puțin timp împreună înainte să încep rahatul ăsta de tratament.

Deodată am simțit că măcar atât puteam să fac.

– Bineînțeles că vin.

Eu și tata aveam un trecut tumultuos, dar toate astea au zburat pe geam în clipa în care am realizat că aș fi putut să-l pierd. Desigur, șansele lui de supraviețuire erau bune, dar nu am putut să ignor acest avertisment care mă făcea să conștientizez că nu aveam o eternitate să îndrept lucrurile.

În următoarele săptămâni, am petrecut o grămadă de timp cu tata. El insista să lămurim niște chestii din trecut, din fericire nu foarte des. De cele mai multe ori, încercam amândoi să ne cunoaștem mai bine. Erau și momente tensionate, dar și un amestec de clipe frumoase, precum jocurile de cărți din nopțile târzii și, în mod ironic, cel de Parcheesi.

Eu, mama și Alex îl duceam cu schimbul pe tata la ședințele de radioterapie. Își luase concediu și se gândea să se pensioneze mai devreme din postul de antrenor.

Într-una dintre vizitele la tratament, am stat împreună în camera de așteptare.

– De ce ești aici? m-a întrebat el brusc.

– Despre ce vorbești? Sunt aici să te susțin.

– Nu mă refeream la *aici*. De ce ești în Minnesota și nu în New York? Îți plăcea mult să trăiești acolo, nu? Sper că nu te obișnuiești cu noua ta viață de servitor al bunicii.

Privind în cafea, am chicotit.

– Poți să vorbești cu mine, a continuat. Ce s-a întâmplat?

S-a lăsat liniștea între noi în timp ce contempnam dacă să-i spun adevărul.

– E o poveste lungă.

– Ți se pare că mă grăbesc undeva? Vorbește cu mine.

Dacă cineva mi-ar fi spus în urmă cu câteva luni că prima persoană cu care aveam să vorbesc despre Carys urma să fie tata, nu aș fi crezut defel. Am luat ultima înghițitură înainte să stâlcesc cartonul și să-l arunc în cel mai apropiat coș.

– M-am despărțit de cineva la care țineam foarte mult. Nu știam cum să-i fac față în fiecare zi. Așa că am plecat. Am fost un laș, dar mi s-a părut că sunt lipsit de opțiuni. Locuia chiar lângă mine.

În următoarele minute i-am povestit despre Carys, Sunny și despre accident. Și fiindcă vorbeam cu tatăl meu, nu mai era nevoie să explic cum ceea ce se întâmplase în trecut îmi afectase prezentul. El înțelegea foarte bine care erau resorturile mele și de ce mă speriasem.

– Știi..., a spus el. Frica de eșec e un lucru puternic. Mereu mi-a fost teamă de asta în cariera mea. Sigur am dezamăgit ca tată, dar asta nu conta foarte mult pentru mine în urmă cu un deceniu. Văd lucrurile în altă lumină acum.

– Nu am privit niciodată problema mea ca pe o frică de eșec, am admis.

- Dar e. Frica ta constă în a nu-i dezamăgi pe *oameni*, în a nu-i răni. Trebuie să te întrebi dacă într-adevăr meriți o sentință pe viață pentru ceva care ți s-a întâmplat când erai un puștan și nici măcar n-a fost în întregime vina ta.

- Știi ce simt în legătură cu asta.

- Știu ce ți-ai spus ca să crezi asta, dar a sosit momentul să nu te mai învinovățești.

- Ai fost supărat pe mine atâția ani, am spus. Sunt surprins că-mi spui că n-a fost vina mea.

- Cred că mai mult am fost supărat că s-a întâmplat, dar niciodată nu am simțit că greșiseși tu cu ceva. Cealaltă mașină mergea prea repede și era o noapte cețoasă. Ai fost pentru o clipă distras, încercând să ajungi unde aveai nevoie. Nu erai beat. N-ai fost imprudent. Chiar dacă nu te opreai să verifici sistemul de navigare și chiar dacă reflexele tale ar fi fost mai rapide, tot nu știm dacă ai fi putut să eviți impactul.

- Dacă simțeau asta, de ce te-ai comportat de parcă eu am fost vinovatul?

- Pentru că eram supărat pe viață. Am exprimat asta prin felul în care mă purtam cu tine și îmi pare foarte rău, fiule. Nu a fost corect. Îmi pare rău că nu am spus toate astea mai devreme.

Mi-am rezemat capul pe zidul din spatele nostru și am răsu-flat adânc.

- Accidentul cu Carys... l-am rețrăit ca pe un coșmar la infinit.

- Da, nu încapе discuție. Dar nimeni nu a fost rănit. Asta înseamnă că a mai fost și altceva care a contribuit la plecarea ta din New York?

- Nu e neapărat vorba de accident, ci de ceea ce reprezintă accidentul. M-a făcut să mă simt de parcă nu eram în stare să am grijă de ele. Iar responsabilitatea pentru un copil e... uriașă. Efectiv, viața ei era în mâinile mele - nu doar în ziua aia, ci și în cele care urmau. Atâtea ocazii să o dau în bară.

- Așadar, preferi ca altcineva să aibă grijă de copilul la care în mod evident ții, de femeia pe care o iubești, și asta fiindcă ți-e teamă că o să dai greș? Am o veste pentru tine, asta e cea mai sigură metodă să-ți ratezi viața. Și hai să-ți mai spun ceva. Dacă vei avea vreodată parte de o sperietură ca a mea, ai să-ți dorești să fi luat viața în piept și să te lași iubit de cei care țin la tine. Uită-te la mine... Nu ar fi foarte distractiv să fiu singur acum. Tot ce am e familia mea. N-am apreciat-o pe mama ta multă vreme. Dar ea a fost piatra de temelie în perioada asta, în ciuda

unor ani grei pe care i-a trăit cu mine. Unde aş fi fără ea, fără tine şi fratele tău, făcând cu schimbul ca să nu mă lăsaţi singur?

M-am întors spre el.

– Mă bucur că pot fi alături de tine în momentele astea.

– Ți-ai făcut datoria. Aş prefera să te întorci şi să-ţi faci datoria şi faţă de tine însuşi.

– Nu pot să te las aşa.

– Desigur că poţi. Mama ta o să te țină la curent. Iar dacă e nevoie să mai vii acasă, sunt la un zbor distanţă. Nu mă folosi ca pe o scuză să te ascunzi de lucrurile nerezolvate. La un moment dat, va trebui să te întorci la New York. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să o înfrunzi.

Oare? Sau voi părăsi apartamentul ăla şi mă voi muta în altă parte ca să nu fiu nevoit să o văd pe Carys zilnic?

– Cred că-l lasă pe tatăl fetei să se implice din nou în viaţa lor. Nu am încredere în el. Dar simt că nici în mine nu pot să am.

– Ai pus punctul pe „i“ când zici că n-ai încredere în tine. Încrederea de sine e un risc. Trebuie să accepţi că orice merită să ai va veni cu riscul unei pierderi. Poate că motivul pentru care n-ai putut să te ocupi de anumite lucruri acum se datorează faptului că nu te-ai ocupat de trecut. Ai fugit în schimb.

– Şi cum pot să fac asta acum? A trecut un deceniu.

– Poate că ai nevoie să te întâlneşti cu Becca, să vezi ce viaţă duce.

Mă despărţisem rapid de fosta iubită după accident. Ea a ales să termine relaţia, iar eu am părăsit oraşul. Dar m-am gândit la ea mult de-a lungul anilor. Însă, pe măsură ce trecea timpul, a devenit din ce în ce mai greu să o contactez.

Poate că tata avea dreptate. Poate că aveam nevoie să aud că era bine.

– Mulţumesc pentru sfat, tată. Am să mă gândesc la asta.

•

În seara aceea, am căutat numele Beccăi pe canalele de socializare.

A fost chiar prima Becca Henderson care mi-a ieşit în cale, fiindcă aveam câţiva prieteni comuni. M-am uitat un pic peste fotografiile ei. Chipul familiar – acoperit de pistrui şi încadrat de păr şaten – m-a transportat în trecut aproape instant. Pentru că nu eram „prieteni“ aici, aveam acces doar la câteva imagini şi majoritatea erau din anii trecuţi. Într-una era Becca şi un labrador negru. Nu găseam nici un indiciu cu privire la viaţa ei recentă. Deşi auzisem din nişte zvonuri că locuia aici în

continuare, nu știam mare lucru. Habar nu aveam unde era casa ei, fiindcă noi ne-am întâlnit când frecventam amândoi școala din Iowa.

Am inspirat adânc și am apăsat pe butonul de cerere a prieteniei.

Ăsta avea să fie un început. Dacă-mi ignora cererea, se termina aici, dar, dacă accepta, asta putea să însemne că era receptivă la o posibilă conversație. Am închis aplicația și am deschis e-mailul ca să mai recuperez la serviciu. Câteva minute mai târziu, am primit o notificare că Becca acceptase cererea de prietenie.

Uau!

Bine atunci.

Nu a trimis nici un mesaj și nici nu a postat ceva pe profilul meu, deci era rândul meu să fac următoarea mișcare. Am apăsat pe butonul mesageriei de pe contul ei. Am scris și am șters de câteva ori ceea ce trebuia să fie un mesaj simplu.

Salut, Becca. A trecut ceva timp. Cum mai stau lucrurile?

Apoi am așteptat nerăbdător un răspuns, sperând că acesta va fi pozitiv și, mai mult decât atât, sperând că nu mă ura.

26. CARYS. MESAJUL

Asta era o zi foarte, foarte importantă. A fost prima dată când l-am lăsat pe Charles să o vadă pe Sunny fără ca eu să fiu prezentă. Planul părea destul de inocent. Urma să-i aducă pe copiii lui la apartamentul meu și aveau să petreacă împreună câteva ore.

Talia și Xavier o întâlniseră de curând pe Sunny pentru prima oară. Astăzi era a treia lor vizită. Copiii deja o plăceau și Sunny pe ei. Să-i las să se vadă părea să fie una dintre acele decizii bune, dar rare, pe care le luasem anul trecut.

Și fiindcă Sunny era ocupată cu Charles și copiii lui, eu am profitat să mai rezolv din treburi și să iau o pauză. Aveam sentimente mixte în legătură cu faptul că o lăsasem pe Sunny singură cu ei, dar Charles reușise să-mi câștige puțină încredere în ultimele luni. Deși nu aveam să-i mai încredințez inima, știam că era un tată responsabil a doi copii. Câtă vreme Sunny se afla în grija lui, nu prea aveam motive să-mi fac griji.

Și, apropo, mămica asta avea nevoie de o pauză. În principiu, aveam o dădacă pentru zilele în care eram la muncă, așa că o oră liberă mi se părea un vis. Când Charles s-a oferit am cedat, deși eram prin preajma casei. Am mers la farmacia din cartier ca să-mi cumpăr articole de toaletă și apoi la cafeneaua din colț. Eram pe aproape în caz că Charles avea nevoie să mă întorc.

În timp ce-mi beam cafeaua într-un scaun confortabil din colț și stăteam pe telefon, am făcut ceva ce probabil că nu trebuia să fac. Aplicația cu jocuri pe care o crease compania lui Deacon era instalată pe telefonul meu de ceva timp. O simțeam ca pe singura conexiune cu el. Din când în când, mă uitam acolo pentru a vedea ce jocuri noi mai lansaseră, știind că Deacon era implicat în felul în care arătau. Uneori le și jucam. Da, știi că sună jalnic. Dar mi s-a părut un mod sigur de a mi-l aminti pe Deacon fără să fie nevoie să interacționez cu el.

Când am ajuns la selecția personajului într-un joc nou, ceva m-a oprit brusc. Unul dintre personajele principale arăta diferit – totuși foarte

familiar pentru mine. Era frumoasă, ca Sunny a mea și arăta de parcă avea sindromul Down. Numele ei era Autumn.

Nu știi cu cât timp în urmă o desenase Deacon, dacă înainte sau după despărțirea noastră, dar descoperirea asta mi-a îngreunat inima.

•

Câteva zile mai târziu, Sharon a venit să aibă grijă de fiica mea. Mi-era greață din cauza emoțiilor, abia ce mă îmbrăcasem și mă pregăteam să ies la prima întâlnire oficială de când cineva îmi frânsese inima. Am decis să accept o invitație la o cină obișnuită de la un tip pe care-l cunoscusem pe internet. Dacă nu mă forțam să trec peste Deacon, aveam să rămân blocată. Și poate că la un moment dat avea să se simtă mai degrabă natural decât forțat, dar sigur nu prea curând. *Prefă-te până reușești.*

– Arăți minunat, Carys, mi-a spus Sharon. Te vezi undeva în siguranță cu tipul ăsta?

– Da, bineînțeles. Iau un Uber până la restaurant și Uber înapoi.

– Bine, a zâmbit ea. Nu-ți face griji pentru noi. Distracție plăcută!

La aproape doi ani, Sunny începuse să pronunțe mai multe cuvinte și să indice diferite lucruri spunând „aia“. Un nou logoped trecea pe la noi de două ori pe săptămână ca să lucreze cu ea la vocabular, iar eu făceam tot posibilul să repet cuvintele pe care credeam că vrea să le spună ori de câte ori se ivea ocazia. Eu și Sunny învățaserăm limbajul semnelor care să o ajute în comunicare până ce devenea capabilă de a pronunța cât mai multe cuvinte.

– Mama se întoarce curând, bine?

Fata mea a întins mâinile către mine și eu am început să plâng.

– Nu, mami.

Devenise mai atașată de mine în ultima vreme, poate ca urmare a faptului că, nemaifiind bebeluș, era conștientă de mai multe lucruri.

Vina m-a urmat când am ieșit pe ușă și până la mașina care aștepta afară. Pe drum, am privit geamul care era acoperit de stropi de ploaie. Simțeam o tristețe care părea să se potrivească perfect cu vremea posomorâtă de afară. Trebuia să fiu fericită că mergeam la întâlnirea asta. Dar mi-era dor de Deacon, tânjeam să fiu în brațele lui și știam că nu mai exista nici o șansă ca asta să se întâmple vreodată. În mod cert, mâhnirea venea în valuri, iar a mea părea să lovească mereu la momentul inoportun.

Odată ce am ajuns la restaurant am descoperit că tipul cu care mă întâlneam, Peter, rezervase o masă la lumina lumânărilor într-un colț.

Când m-am apropiat, el s-a ridicat și ochii lui s-au mărit:

– Carys, arăți și mai frumoasă în realitate, mi-a spus practic salivând. Uau!

– Mulțumesc.

Peter era chipeș – nu de-a dreptul frumos ca Deacon, dar destul de atractiv. *Destul*. Asta avea să fie povestea vieții mele de acum? *Destul* de atractiv. *Destul* de bun. La momentul ăsta, dacă erai o persoană decentă și arătai decent, aveai o șansă să fii cu mine. Pentru că asta însemna că ești o distracție facilă, ceva de care să mă agăț disperată de când Deacon ieșise din viața mea.

Știam din discuțiile noastre de pe internet că Peter muncea cu copiii cu nevoi speciale, dar nu realizasem până la discuția din seara asta că unii dintre elevii lui aveau sindromul Down. Care erau șansele? Asta ne-a dat multe subiecte de discuție la cină – atât de multe încât îmi părea rău pentru el.

– Dacă vei dori vreodată să vii la un curs și să vezi câteva dintre lucrurile pe care le facem, aș fi fericit să-ți fiu ghid, a spus el. De fapt, și mai bine, pot să te duc până la grădinița integrată. Aia nu e clasa mea, dar poți să vezi câteva modalități de învățare pentru Sunny când va începe să frecventeze școala.

– Știi ce? S-ar putea să-ți accept oferta. Anii de grădiniță se apropie și ar trebui să mă gândesc ce opțiuni am.

Începusem să cred că l-am întâlnit pe omul ăsta doar ca să pun paie pe foc în legătură cu momentul în care va trebui să planific educația lui Sunny.

– Dacă nu te superi că întreb, a spus Peter deodată. Ai menționat că asta e a doua întâlnire pe care o ai cu cineva pe care l-ai cunoscut pe internet. Presupun că nu ai mai fost într-o relație de când s-a născut Sunny.

Mi-am dorit să nu mă fi întrebat asta, dar am răspuns sincer.

– Ba da. Am fost într-o relație serioasă pentru câteva luni. Am început ca prieteni și a evoluat în ceva mai mult.

– Înțeleg. Ce s-a întâmplat?

Aproape că am plâns pe drum încoace. Să vorbesc despre ce s-a întâmplat cu Deacon avea să-mi pună capac.

- Aș prefera să nu intru în detalii. Hai să zicem că s-a speriat și s-a mutat în Minnesota. Era un om bun, dar nu eram potriviți, cred.

- Are sens.

Peter a clătinat din cap și a schimbat subiectul.

Am petrecut următoarea oră vorbind despre subiecte relaxante. Am descoperit că Peter a crescut nu departe de locurile copilăriei mele, în Wayne, New Jersey. Nu ne-am întâlnit niciodată, fiindcă era mai mare ca mine cu șapte ani. Dar ne-am simțit bine să rememorăm câteva dintre vechile localuri pe care le-am frecventat amândoi, inclusiv restaurantul meu preferat.

Peter mi s-a părut amabil și atent, și îndrăznesc să spun că m-am simțit bine la întâlnire. Asta până ce un mesaj mi-a întors noaptea cu susul în jos.

Nu. Mai degrabă, mi-a zguduit lumea.

Sharon: Totul e bine, Carys. Dar voiam să te avertizez în legătură cu ceva. Deacon a trecut în seara asta pe aici și a întrebat de tine. Se pare că s-a întors la New York.

27. DEACON. DIN TEMELII

La ce naiba te-ai așteptat, Deacon?

Ai dispărut patru luni, vii neanunțat și nu te gândești la repercusiuni? Sharon era la Carys să aibă grijă de cea mică, în timp ce ea era în oraș. Sharon nu-mi destăinuise unde era Carys, dar am pus informațiile cap la cap.

La naiba. Mi s-a făcut rău.

La început, am vrut să o sun, să o avertizez. Dar am decis că mai bine ar fi să sar în foc. Aveam să-i spun atâtea, dar sigur nu în seara asta.

Am patrulet prin apartamentul meu mai mult de o oră, am ascultat cu atenție orice zgomot care ar fi anunțat întoarcerea ei acasă. Când am auzit ușa ei deschizându-se pe hol și conversația înăbușită, mi-am dat seama că venise.

Pulsul mi-a crescut în timp ce dezbăteam dacă să trec sau nu pe acolo. Nu știam dacă avea să îmi trimită vreun mesaj fiindcă aflase că trecusem pe la ea. Poate că era mai bine să aștept până dimineată.

Un lucru era sigur: nu aveam să dorm în seara asta.

Carys n-a trimis nici un mesaj și nici nu m-a sunat. Nu că ar fi trebuit. Doar că mă pregătisem mental pentru un „De ce naiba te-ai întors?”

M-am târât din pat, m-am îmbrăcat înainte de a mă duce la bucătărie și mi-am făcut niște cafea. Am privit cum se aduna licoarea în carafă și am simțit un nod în stomac. Inima mi se urcase până în gât, știind că va trebui să discut cu Carys. Nu știam de unde să încep sau dacă ea m-ar fi ascultat oricum.

Am băut cafeaua singur la masă, recapitulând totul în mintea mea, dar știind că nimic din tot ce pregătisem nu avea să iasă cum trebuie pe gură. După ce am băut două căni pline – destul cât să-mi dea curaj – m-am forțat să mă ridic.

Mă treceau valuri de adrenalină când m-am apropiat de ușa vecină.

Bătaia a fost șovăitoare, mai ușoară decât obișnuiam să ciocăn, martoră a rușinii pe care o simțeam fiindcă am rănit-o, fiindcă am plecat.

Privirea stoică de pe chipul ei când a deschis îmi arăta că mă aștepta. În ciuda emoțiilor, corpul meu s-a însuflețit cu o conștientizare pe care nu o mai simțisem de al naibii de mult timp, pentru că, *Dumnezeule*, aproape că uitasem cât era de frumoasă. Acum, când mă privea, ochii ei emanau durere și confuzie în loc de fericire. Și meritam asta din plin. Mi-am dat seama și singur că nu voiam să o mai părăsesc niciodată și că puteam să mă țin de promisiune, doar că nu știam cum să o conving și pe ea de asta.

Am stat în liniște o bună bucată de timp, holbându-ne unul la altul până ce mi-am făcut curajul să zic:

– Salut.

– Bună, a șoptit ea.

Am tușit.

– Pot să intru?

A încuviințat din cap și s-a dat la o parte. Acum ne priveam din nou lung, doar că din alt unghi.

– Arăți minunat.

Nu a spus nimic și asta era dovada că discuția noastră avea să fie dificilă. Carys purta o maletă neagră cu guler. Ceva îmi spusese că alesese special această ținută – ca un soi de armură protectoare – pentru vizita pe care știa că aveam să le-o fac azi.

Sunny se juca pe jos. *O, Dumnezeule. Sunny.* A trebuit să mă uit de două ori. Crescuse destul de mult și îi crescuse și părul blond, care era prins într-o codiță. Când într-un final s-a uitat la mine și m-a văzut, a făcut un contact scurt cu privirea după care s-a întors la jucăriile ei, de parcă aș fi fost un străin.

Mi s-a strâns inima în piept.

Nu-și amintea de mine? Trecuseră doar patru luni. Depinzând din ce perspectivă analizăm, asta putea însemna o fracțiune de secundă sau o viață de om. Și cumva, puteam să pariez că atunci când copilul creștea era mai degrabă a doua variantă. Am mers înspre ea și am îngenuncheat.

– Bună, Sunny. Mi-a fost dor de tine.

A privit în sus, mi-a întins una dintre jucăriile ei și a bolborosit ceva, dar nu părea atât de entuziasmată precum aș fi sperat. Nu puteam să o

învinovăţesc, dar tot mă durea că nu mă salutase cu zâmbetul ei molipsitor pe care îl iubeam atât de mult.

Am pus două miniaturi în maşina de plastic pe care mi-o oferise, şi am condus-o spre ea.

Când m-am întors să o privesc pe Carys, ea avea braţele încrucişate la piept. Dacă ar fi putut să-şi ascundă tot capul cu maleta aia, sunt sigur că ar fi făcut-o.

Îmi făcusem toate astea cu mâna mea şi mă rugam să nu fi ajuns prea târziu. Ridicându-mă, am mers spre ea.

– Am trecut pe aici aseară.

– Ştiu.

– Presupun că ți-a spus Sharon.

– Desigur.

Nu m-am putut abţine.

– Erai la o întâlnire cu cineva?

– Da. Eram la o întâlnire.

Groaza m-a învăluit, laolaltă cu adrenalina care-mi pompa prin vene.

– Cu Charles?

Privirea ei s-a îngustat.

– Charles? Nu. De ce ai crede asta?

– Adrian mi-a spus că v-a văzut împreună acum ceva timp, așa că m-am gândit că...

– Nu. Mă simţeam singură, dar nu eram chiar atât de disperată. Deşi Charles a depus multe eforturi de a se apropia de Sunny în ultima vreme.

– Şi te mulţumeşte asta? Nu şi-a forţat intrarea sper...

– Totul e în regulă. A fost decizia mea.

Am clătinat din cap, privindu-mi picioarele.

– Deci te vezi cu cineva...

A ezitat să răspundă.

– A fost prima întâlnire. A fost foarte drăguţ, dar, o dată ce Sharon mi-a trimis mesajul, mi-a fost greu să mai rămân acolo.

M-a cuprins un val de uşurare. Urma să-mi cer scuze că-i stricasem seara, dar *la naiba cu asta*. Eram încântat că o interceptasem mai degrabă. Acum, că stătea chiar în faţa mea, nu reuşeam să-mi dau seama cum de o lăsasem să plece de prima oară, nu puteam să-mi imaginez că femeia la care ţineam atât de mult ar fi putut să fie acum în braţele altui bărbat.

Tonul i-a devenit mai rece.

– De ce te-ai întors?

Am tras adânc aer în piept și i-am explicat:

– Pentru că a sosit timpul. Sincer, am multe să-ți explic, dar nu te pot învinovăți dacă nu vrei să mă ascuți.

– Chiar ieri m-am gândit că n-o să ne mai vedem niciodată, așa că iartă-mă că nu reușesc să înțeleg ce se întâmplă, Deacon.

– Știu că nu am nici un drept să-ți cer să-mi acorzi atenția pe loc. Tu conduci ostilitățile, Carys. Dacă nu ai chef de asta acum, doar spune-mi când vrei să vorbim. Dar *trebuie* să vorbim. Ia-ți cât timp ai nevoie ca să realizezi că m-am întors. Sunt aici și nu mai plec nicăieri, niciodată.

Buza ei a început să tremure.

– Și ar trebui să cred asta?

– Nu trebuie să crezi. Nu trebuie să ai încredere în mine când nu ți-am dat nici un motiv să faci asta. Dar asta este adevărul.

Când a început să plângă, aproape că m-a nimicit. Voiam atât de mult să o îmbrățișez. Dar știam că aș fi depășit o limită.

Și-a șters ochii.

– Am nevoie de timp pentru asta – înainte să vorbim adică.

– Înțeleg.

Îmi imaginasem deseori momentul, ziua în care aveam să mă întorc. Nu fusese la fel de dureros în mintea mea deformată. Dar acum, mi se părea că pășisem într-un univers alternativ, unul în care Carys, în loc să zâmbească, fusese rănită din pricina mea. Și unul în care Sunny nu mă recunoștea. Aveam să reconstruiesc relația asta din temelie – dacă mă lăsa Carys.

28. CARYS. DOAR O CAFEA

Deși mi-a spus că-mi va da timp să mă obișnuiesc cu ideea, câteva zile mai târziu, Deacon mi-a trimis un mesaj prin care mă întreba dacă aș fi disponibilă să mă văd cu el în pauza de prânz într-una din zilele în care munceam la birou. Am confirmat. Trebuia să purtăm această conversație departe de Sunny.

Am ales vineri, dar în loc de prânz, am optat să chem o dădacă să stea până mai târziu în așa fel încât să mă pot vedea cu Deacon după serviciu. Nu știam cum aveam să mă simt după discuția noastră sau cât de lungă avea să fie, așa că nu voiam să mă întorc la serviciu după.

Când am ajuns la Starbucks, Deacon mă aștepta într-un colț de cafenea. Era prima dată când intram aici de când plecase el spre Minnesota. Arăta dureros de chipeș, îmbrăcat tot în negru. Se juca cu degetele în timp ce privea și se plimba prin încăpere. Când m-a observat, colțurile gurii i s-au curbat într-un zâmbet ezitant. S-a ridicat.

Pe măsură ce mă apropiam de el, îmi dădeam seama că nu știa ce să facă, dacă să mă îmbrățișeze sau nu. S-a aplecat și m-a sărutat pe obraz. Sfârcurile mele s-au întărit imediat ce gura lui mi-a atins pielea, aducându-mi aminte ce efect avea bărbatul ăsta asupra corpului meu. Dar nu puteam să-mi las puternica atracție fizică față de el să pună stăpânire pe propria minte.

– Scuză-mă că am întârziat câteva minute, am zis când m-am așezat pe scaunul din fața lui.

– Îmi pare rău că am insistat să avem această întâlnire mai devreme. Dar nu puteam să mai aștept.

– Probabil că e mai bine că ai insistat, fiindcă nu cred că aș fi fost în stare oricum.

A clătinat din cap.

– Știu. A arătat înspre teighea și s-a ridicat. Lasă-mă să-ți iau ce bei de obicei.

Stomacul meu a protestat când a trecut pe lângă mine spre casă, nu din cauza foamei, ci a stresului.

S-a întors și mi-a întins băutura.

– Poftim. Cu o singură doză, exact cum îți place.

Am privit în jos la numele său scris cu carioca neagră pe marginea căinii de cafea și apoi din nou la el.

Când privirile ni s-au intersectat, el a rânjit un pic. Instinctul meu a fost să-i zâmbesc și eu, dar nu m-am lăsat.

– Îți mulțumesc pentru cafea.

– N-ai pentru ce.

Atitudinea lui Deacon era ușor schimbată de ultima dată când l-am văzut, chiar imediat după ce s-a întors. Mă privea direct în ochi, părea hotărât să mă cucerească azi. A tușit și și-a dres glasul.

– Știu că nu avem timp berechet, așa că am să încep.

Tâcând, am luat o înghițitură din băutura din fața mea.

– Am să încep prin a-ți spune că nu voi putea niciodată să-mi cer scuze suficient fiindcă m-am speriat în felul ăla după accidentul nostru. Felul în care am plecat nu a fost răspunsul corect. La momentul respectiv, mă simțeam de parcă îți făceam o favoare plecând, dar acum văd lucrurile mult mai diferit.

A răsuflet lung.

– Accidentul... mi-a adus aminte de niște întâmplări foarte dureroase și nu am reacționat cum ar fi trebuit. A închis ochii. E ceva ce nu ți-am povestit, iar omisiunea asta era parte din reacția mea care nu avea deloc sens pentru tine.

Inima mi s-a făcut ca un bolovan. Mereu bănuisem că era ceva ce nu mi spusese.

A inspirat adânc.

– Când s-a întâmplat accidentul, atunci în facultate, prietena mea de la momentul respectiv, Becca, a fost și ea rănită. Într-un final și-a revenit – ți-am mai spus asta și-n trecut. Ce nu ți-am spus e că era... însărcinată.

A înghițit în sec. Am simțit cum ochii mei se făceau din ce în ce mai mari.

– Era în patru luni atunci și impactul accidentului a fost prea mult. Am pierdut copilul.

Tristețea mi-a cuprins fiecare fibră din corp.

– Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, Deacon.

El a aprobat din cap și a privit cana.

- Și deși pierderea carierei mele de fotbalist a fost devastatoare, s-a cumulat cu faptul că știam că nu fusesem în stare să evit accidentul care-mi ucisese copilul nenăscut. Era ceva mai profund decât fotbalul. Și-mi pare rău că nu ți-am povestit partea asta. Mă simțeam foarte rușinat.

M-am întins peste masă și i-am atins mâna. Ne-am încrucișat degetele.

- După accident - firesc - Becca a devenit depresivă. Între asta și propria mea neputință, relația noastră nu a supraviețuit. Eram atât de tineri oricum...

Mi-a strâns mâna.

- În fine, ne-am despărțit și, curând, eu m-am mutat la facultate în afara statului. Și asta a fost tot.

Acum ar fi avut un copil de vreo zece ani. I-am dat drumul la mână. Atingerea lui era prea intensă în condițiile astea.

Deacon și-a trecut degetele prin păr.

- Am fugit de toate atunci, Carys. Nu m-am ocupat de povestea asta decât recent. Abia după ce te-am întâlnit am început să-mi dau voie să reflectez la acele evenimente. A început să rupă un șervețel. Dar apoi a urmat accidentul nostru, în drumul spre casă de la ferma de animale...

Și-a strâns pleoapele pentru un moment.

- M-a aruncat înapoi în locul unde am mai fost în urmă cu zece ani. Nu am fost în stare să protejiez cele două persoane la care țineam cel mai mult pe lumea asta - m-am îngrozit de-a dreptul. Și m-am panicat, învins de teama că sunt menit să-i rănesc pe oamenii pe care-i iubesc.

Am privit în altă parte.

- Așa se explică anumite lucruri puțin mai bine, dar tot nu înțeleg de ce nu mi-ai spus astea atunci, de ce nu le-am căutat o rezolvare împreună.

A scuturat din cap tăcut.

- Nu am răspunsul complet în legătură cu reacția mea, de ce nu am putut să mă așez și să-ți spun povestea așa cum o fac acum. Mă simțeam rușinat și un pic șocat în propria cochilie și cred că fuga e răspunsul meu la toate. La fel am procedat și la primul accident și impulsul meu acum a fost același. Știu că a fost oribil din partea mea, dar am realizat că în tot acest timp eu nu m-am împăcat niciodată cu ce s-a întâmplat în facultate. Doar am îngropat sentimentele. Am avut nevoie să mă întorc în Minnesota, să discut cu oamenii pe care i-am dezamăgit atât de crunt, ca să pot începe procesul de vindecare. Din nefericire, și *pe tine* te-am dezamăgit și te-am rănit.

- Ce s-a întâmplat în Minnesota?
- Multe. Nu e nevoie să-ți povestesc acum totul, dar...
- Spune-mi, l-am întrerupt. Suntem aici acum. Spune-mi totul.

Deacon a început să-mi povestească despre diagnosticul de cancer al tatălui său, cum se reconectase cu el și cu întreaga familie. Dar cel mai mult am fost surprinsă de ce a zis la urmă.

- Înainte să mă întorc la New York, am decis să o caut pe Becca pe canalele de socializare. N-o mai văzusem de când am plecat de acasă în urmă cu un deceniu. Tata m-a convins că era important să mă împac cu trecutul, fiindcă o mare parte din vină provenea din credința mea că o rănisem.

M-a lovit un val neașteptat de gelozie. Era, posibil, cea mai puternică emoție pe care o simțisem de la începutul conversației.

Reluase relația cu Becca cât fusese plecat?

- Și cum a mers? am întrebat.

- Păi, i-am găsit profilul. Am vorbit un pic și am decis să luăm prânzul împreună.

Oricât de nervoasă eram pe Deacon că plecase și de tristă că pierduse un copil, nimic nu m-a înhățat atât de puternic precum gelozia dată de gândul că se reconectase cu o femeie pe care o iubise cândva.

- Ne-am întâlnit la un restaurant din apropierea casei ei. I-am spus că nu e nevoie să vorbim despre trecut dacă nu vrea asta, dar ea s-a arătat deschisă. Și nu a fost nici pe departe ceea ce mă așteptasem - sau de ce mi fusese groază.

- Ai iubit-o?

- Am crezut că da. Dar, sincer, nu sunt sigur că era dragoste. Eram foarte tânăr. Și nu știam ce vreau. Când am aflat că era însărcinată, am plănuit să rămânem împreună datorită copilului, dar apoi totul s-a destrămat.

Am înghițit nodul din gât și l-am întrebat:

- Ce a spus Becca când te-ai întâlnit cu ea?

El a oftat.

- A spus că a fost destul de distrusă în acel prim an, nu doar din cauza pierderii copilului, ci fiindcă mă pierduse și pe mine. Dar, la final, a ajuns la concluzia că totul se întâmplă cu un motiv. S-a dus la psihoterapie - ceva ce eu nu am făcut și probabil că ar fi trebuit. La un an după accident, Becca s-a întors la școală. Câțiva ani mai târziu l-a cunoscut pe actualul ei logodnic. Locuiesc împreună în orașul vecin alor mei cu câinele lor.

– Deci e fericită.

– Da, în timp ce eu am crezut în toți anii ăștia că mă urăște și mă acuză pentru tot ce s-a întâmplat. Dar asta era o reflexie a propriilor mele sentimente. Acum știu că lipsa de comunicare poate duce la ani de suferință inutilă. Poate că *voiam* să sufăr fiindcă credeam că merit asta, dar în mod cert nu a fost necesar. Și nu vreau să repet aceeași greșeală, deși deja ți-am provocat o suferință inutilă. Îmi dau seama de asta.

Am stat în liniște o vreme până ce mi-a luat mâna din nou și m-a privit în ochi.

– Felul în care am plecat a fost o greșeală uriașă. Nu o justific, doar încerc să-ți explic ce am simțit la momentul respectiv și să te anunț că m-am maturizat destul de mult de când am plecat. Nu știu exact ce gândești acum, Carys, sau dacă vei mai putea să ai încredere în mine vreodată. Dar vreau să știi că văd lucrurile mai clar acum. Nu plec nicăieri. Chiar și dacă alegi să nu-mi mai dai o șansă, tot nu am să plec. Voi fi aici indiferent de ce decizie iei – dacă nu ca iubit, măcar ca prieten.

Am oftat, simțind mai multe emoții în același timp.

– Nu știu ce să spun. Încă nu am procesat faptul că te-ai întors, darămite asta. Nu sunt sigură că am încredere în tine că nu vei mai pleca. Asta e ceva ce nu vreau să mai experimentez – a doua oară, sau a treia oară. Decât asta, mai bine singură.

– Înțeleg, mi-a zis după o clipă. Pot să-ți cer o favoare?

– Bine...

– Mă lași să-ți aduc cafea din nou? Fără nici un angajament. Nici o promisiune. Doar cafea de câteva ori pe săptămână.

Părea un lucru insignifiant, dar asta însemna să-l las din nou în viața mea. Era mai bine să nu-l mai văd o perioadă, câtă vreme mă gândeam la ceea ce-mi spusese? Tocmai ce mi se destăinuise, totuși... și acum aveam o perspectivă mai amplă a motivelor pentru care plecase. În sfârșit, privirea plină lui de durere m-a făcut să nu-l pot refuza.

– Bine. Doar cafea.

Fața lui s-a luminat instantaneu.

– Mulțumesc. E mai mult decât cafea pentru mine. Mersi că nu mă dai afară din viața ta, deși probabil că merit asta.

După ce ne-am terminat băuturile, Deacon și cu mine am plecat separat de la cafenea. M-am scuzat că trebuie să dau o fugă la magazin fiindcă voiam să merg singură spre casă. În seara aia, insomnia și-a făcut loc în timp ce milioane de gânduri îmi pluteau prin minte, inclusiv o

dezbateri internă despre a avea încredere în Deacon sau nu, și despre un bebeluș cu ochii ca ai lui care nu a mai ajuns vreodată să se nască.

29. DEACON. CÂT DE PROFUNDĂ E IUBIREA TA?

Ai auzit vreodată zicala aceea: „Viața nu e un sprint, ci un maraton“? Ei bine, să câștig încrederea lui Carys se simțea mai degrabă ca o bălăceală mică într-un ocean. Dar merita, chiar dacă nu reușeam nici măcar să ajung la ea sau să o ating. La o lună și jumătate după ce m-am întors în New York, relația mea cu Carys s-a îmbunătățit treptat.

Într-o după-amiază, în timp ce ne beam cafelele în camera ei de zi, i-am arătat ceva ce făcusem în Minnesota și pe care l-am scos dintr-o sacoșă mică.

– Am uitat să-ți dau asta. E pentru Sunny. Am făcut-o când eram acasă.

Carys a zâmbit în timp ce examina pălăria roz.

– Ai croșetat tu asta?

– Da. Bunica a încercat să mă scoată din casa unde mi-am petrecut mai mult de jumătate din timp. Voia să invite bărbați în vârstă și obraznici fără ca eu să fiu prin preajmă, dar asta e altă poveste.

Am râs.

– Oricum, m-a însărcinat să o ajut cu pălării și eșarfe, ca în vremurile de demult, gândindu-se că asta mă va determina să plec. Nu sunt sigur că-i vine. S-ar putea să fie cam mare.

– Există un singur mod de a afla.

Carys s-a îndreptat spre Sunny care se juca pe jos. I-a pus-o pe cap.

– E perfectă.

Chiar părea să-i stea bine, dar, din păcate, Sunny o ura. A dat-o jos aproape imediat și a aruncat-o pe podea. Cam așa stăteau lucrurile între mine și Sunny de când mă întorsesem. Îmi zâmbea uneori, și lucrurile erau un pic mai bine, dar nu ca înainte. Nu se mai lipea de mine. Nu mă mai adora așa cum o făcuse în trecut. Iar eu eram hotărât să ajungem din nou acolo.

– Poate că nu-i place cum se simte materialul pe căpșorul ei, am spus eu. Poate că o zgârie nițel.

Expresia de pe fața lui Carys s-a îmblânzit.

- Gestul contează. Mulțumesc că ai croșetat-o.

- În fiecare moment în care am fost plecat m-am gândit la tine, am adăugat.

- Ai fost cu cineva? a întrebat ea.

Felul în care a pus această întrebare m-a făcut să cred că o frământase gândul ăsta de ceva timp și abia așteptase să și-l scoată din minte.

- Nu! m-am grăbit să o asigur. Nicidecum. Nu am atins pe nimeni în afară de tine. Credeam că se subînțelege. Mă bucur că ai întrebat, în caz că aveai îndoieli.

Fața lui Carys s-a înroșit și a răsuflat adânc. Mi-a făcut inima să învie și mi-a dat speranța că încă mai credea în noi.

Apoi, a schimbat subiectul.

- Cum se mai simte tatăl tău?

- E bine. Nu a avut nici o reacție negativă la radioterapie. Cred că o să se vindece.

- Mă bucur, a spus ea zâmbind.

S-a auzit o bătaie în ușă.

- Aștepți pe cineva? am întrebat.

- E Charles. I-am spus să treacă azi pe aici ca să o vadă pe Sunny.

Rahat. Reușisem cu brio să evit întâlnirea cu tatăl lui Sunny până acum, în afară de acea seară, cu luni în urmă, când îl dădusem practic afară de aici. Dar acum venea destul de regulat, așa că sosise vremea să mă obișnuiesc cu el.

Carys s-a dus la ușă, iar eu m-am ridicat de pe canapea. Charles a părut la fel de surprins ca și mine când m-a văzut.

- Nu l-ai întâlnit oficial pe Deacon, a spus ea.

A întins mâna.

- Deacon. A trecut ceva vreme. Deși cred că ultima dată când ne-am văzut mi-ai spus că te cheamă *Dick*.

Am dat mâna.

- Doar îmi făceam treaba, am zis.

- Apreciez că ai tratat cu seriozitatea protejarea fiicei mele în acea zi.

Când l-a observat, Sunny a alergat către Charles și l-a tras de picior.

El a ridicat-o în aer.

- Bună, fetiță frumoasă!

Asta m-a durut. Dar el fusese aici când eu eram plecat. Și lunile în care am fost plecat au fost suficiente ca să rupă legătura pe care eu o avusesem cu Sunny - lăsându-i lui spațiu să formeze una.

Charles s-a așezat pe podea și s-a jucat cu Sunny, cât eu și Carys i-am privit. Ne-am terminat cafelele în liniște. Era o dinamică stranie.

Mi-am permis să reflectez la viitorul meu alături de Carys. Poate că nu aveam cum să șterg durerea pe care o provocasem. Poate că mă străduiam să o fac uitată. Orișicât, nu-mi dădeam seama cum să fac asta încă, cum să o fac fericită când ea încă era în defensivă față de mine.

După vreo patruzeci și cinci de minute, Charles a sărutat-o pe Sunny pe cap și mi-a aruncat o privire.

– Te deranjează dacă faci o plimbare cu mine, Deacon?

M-am uitat la Carys care a ridicat din umeri.

– Nicidecum.

Am ieșit din apartament împreună.

– Doi futăcioși.

– Ai auzit ceva? a spus Charles. A zis cineva... futăcioși?

Ușa doamnei Winsbanger s-a mișcat.

I-am făcut semn lui să mă urmeze pe hol.

– E vecina noastră cea nebună. Îi place să spioneze oamenii și are vocabularul unui camionagiu.

Charles a început să râdă și eu i-am ținut isonul. Oricât de nebună era doamna Winsbanger, reușise să spargă gheața un pic.

Până când am ajuns în fața clădirii nu ne-am mai spus nimic. În timp ce mergeam, Charles și-a vârat mâinile în buzunar.

– Nu mai e nevoie să-ți spun ce s-a întâmplat între mine și Carys, mi-a spus el. Sunt sigur că știi ce am făcut, cum am abandonat-o când avea cea mai mare nevoie.

Am dat din cap, lăsându-l să continue.

– A fost o provocare să restabilesc încrederea destul cât să mă lase în preajma lui Sunny, și într-un final am ajuns într-o situație bună. Nu meritam a doua șansă, dar ea mi-a oferit-o oricum.

Deși nu mi-a plăcut tipul niciodată, cuvintele lui îmi dădeau speranță în legătură cu propria situație.

– Nu am să te mint, Deacon. Dacă m-ar vrea înapoi Carys, aș adora să fiu din nou cu ea. E frumoasă și gingașă și încă ceva ce tu nu poți înțelege fiindcă nu erai prezent în zilele alea – era foarte talentată.

– Mi-ar plăcea să o fi cunoscut atunci.

– Ce vreau să spun e că... în ciuda sentimentelor mele, nu am nici un viitor cu ea. Nu mă iubește așa cum te iubește pe tine.

Inima mea a început să o ia la galop pe măsură ce depășeam oamenii pe trotuar.

– De unde știi că mă iubește?

– Cât ai fost plecat, nu a vorbit deloc despre tine. Dar într-un final mi-a spus ce s-a întâmplat. Era clar că avea sentimente puternice față de tine. Doar că îi era frică să nu fie rănită din nou. Din nefericire, eu sunt cel care a pornit moda asta. Dar, dacă și tu mai greșești o a doua oară, asta ar însemna că i-am frânt inima de trei ori. Și asta nu se mai poate întâmpla.

Am ridicat tonul.

– Asta *nu* se va întâmpla.

– Doar tu poți dovedi asta. Dacă aș fi crezut că am vreo șansă la ea, nu ți-aș mai fi dat vreun sfat acum. Sunt teribil de invidios pe tine că mai beneficiezi de o șansă. Așa că nu pierde oportunitatea asta.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– Sunt surprins să primesc o așa îmbărbătare de la dușmanul meu.

A chicotit.

– Prima dată când te-am întâlnit, nu mi-ai plăcut. M-ai alungat și nu m-ai lăsat să-mi văd fiica. Dar uite care e treaba: mi-ai câștigat respectul prin felul în care ai procedat. Ai protejat-o pe Sunny în seara aia – o chestie de care eu nu am fost în stare multă vreme. Asta trebuia să fie treaba mea ca tată, nu a ta. Trebuie să fii un bărbat puternic ca să fii un tată bun pentru copiii tăi și un tip cu totul special ca să fii tatăl copilului altuia.

S-a oprit din mers și m-a privit în ochi.

– Dacă o vrei pe Carys, dacă îți dorești o viață cu ea și Sunny, atunci demonstrează-o. Fă orice e necesar și nu o da în bară.

– Nici nu plănuiesc.

Tipul chiar m-a surprins. Poate că, la urma urmei, nici nu-l uram atât de mult.

Charles a făcut un semn din cap.

– Eu prefer să o văd cu un tip decent pe care îl și cunosc decât cu vreun nenorocit de pe internet. Doar să știi că voi fi prin preajmă. Sunt tatăl lui Sunny. Și mi-am câștigat dreptul să fiu aici. Sunt dispus să împart acest rol cu tine, dacă-ți câștigi acest drept.

– 'nțeles.

Nu mi-am imaginat niciodată că ticălosul de Charles avea să mă inspire să am încredere în mine că nu aveam să mă abat de la curs, că puteam lupta pentru ceea ce-mi doream. Dar poate că cele mai importante lecții

vin de la cei care au fost în situația noastră, cei care au pierdut lucruri pentru totdeauna.

După-amiaza târziu, când m-am întors la apartament, am găsit o ilustrată roz strecurată pe sub ușă. Avea un elefant pe față și scria „Sunny face 2 ani“.

Mi s-a strâns inima. Petrecerea de aniversare avea să se organizeze în clădirea YMCA peste câteva săptămâni.

Doi ani. Când zburase timpul?

Invitația asta însemna totul. Carys mă voia acolo, în ciuda rezervei pe care o avea față de mine. Elefantul ăsta însemna că mai exista o speranță.

•

Sala de sport de la YMCA era toată decorată în roz. O casă gonflabilă, care arăta ca un castel, fusese amplasată alături de o piscină cu bile și o cursă de obstacole din obiecte moi.

Charles stătea lângă fiul lui adolescent într-un colț al sălii. Prietena lui Carys, Simone, pe care o întâlnisem doar o dată, sărea cu o fată care părea să fie fiica lui Charles, fiindcă semăna leit cu acesta.

În acest amestec mai erau și câțiva copii și părinții lor, oameni pe care Carys îi cunoștea de la grupul „Mama și cu mine“.

Carys stătea lângă bufetul cu băuturi lângă o femeie în vârstă. Nu mă văzuse încă. Era încadrată de baloane roz și gri. Tortul de pe masă avea desenat un elefant mare pe deasupra – și bineînțeles mai eram și eu: cel mai mare *elefant* din cameră, bărbatul care îi frânsese inima lui Carys. Bănuiam că majoritatea oamenilor de aici ne știau povestea și azi urma să fiu măsurat din priviri. Am pus geanta uriașă care conținea cadoul pentru Sunny pe masă alături de celelalte cadouri. Carys m-a observat și mi-a făcut semn să vin încolo.

– Deacon, ea este șefa mea, Cynthia.

Ah. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Cynthia... acesta este prietenul meu, Deacon.

Prieten. Aoleu.

Cynthia părea să aibă în jur de 55 de ani. Avea părul șaten închis prins într-un coc și emana eleganță, reprezentând exact imaginea cuiva care conducea o companie de balet.

Am întins mâna.

– Cynthia, e o plăcere să te cunosc.

– Și pentru mine.

Mi-a zâmbit, dar fără să pară că dădea vreun semnal de a mă lua la mișto; asta m-a făcut să cred că, de fapt, Carys nu vorbise niciodată despre mine cu ea.

Simțind că era ceva între noi, Cynthia s-a scuzat sub pretextul că voia să servească un punci, lăsându-ne singuri.

– Mă bucur că ai reușit să ajungi, a spus ea.

– Nici măcar caii sălbatici nu ar fi putut să mă țină deoparte. Nici elefanții, am adăugat zâmbind.

– Arăți drăguț, a continuat ea, atingându-mi mâna în timp ce obraji ei au prins culoare.

Eram nesigur de multe lucruri cu privire la Carys, dar știam că încă mai aveam un efect asupra ei, cel puțin la nivel fizic. În loc să mă simt mulțumit de sine, mă simțeam mai degrabă trist și frustrat, pentru că o doream imens. Îmi plăcea să cred că știam când trebuia să fac o mișcare cu o femeie. Dar pentru moment, nu era cazul.

– A fost o idee grozavă – să organizezi petrecerea aici.

– Știam că apartamentul nu e pe lista de opțiuni și voiam ca Sunny să se simtă bine.

– Misiune îndeplinită.

Am privit-o pe Sunny cum înota în piscina cu mingi de plastic.

– Uită-te la mutra ei!

Carys i-a zâmbit fiicei sale și eu am profitat de moment ca să admir profilul ei minunat.

– Fetița mea e atât de fericită în preajma altor copii! Și ei toți sunt destul de mici cât să nu observe sau să le pese că ea e diferită. E o vârstă frumoasă.

Am clătinat din cap.

– Avea șase luni când eu am întâlnit-o. Când naiba a trecut un an și jumătate?

Bineînțeles, asta mi-a adus aminte că fusesem absent patru luni. Am înghițit în sec.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Nu. Locul ăsta e minunat. S-au ocupat de toate. Aduc ei pizza și tortul și se vor ocupa cu curățenia.

– Păi, dacă ai nevoie să transportezi toate acele cadouri la mașină, poți conta pe mine. Stau aici până la final.

Privirea mea s-a înșurubat într-a ei. Nu mă refeream doar la ziua de azi.

- Am să țin minte.

Carys purta o rochie roz cu bretele subțiri și fusta evazată. Pielea de pe gât îi era un pic pătată. Știam că asta se întâmpla când era foarte stresată.

- Arăți superb în roz. De fapt, îți stă bine în orice. Ești al naibii de frumoasă.

Și-a dat o șuviță de păr după ureche.

- Îți mulțumesc.

Poate că privirea mea a fost un pic prea lungă, pentru că s-a scuzat spunând că avea de discutat cu unul dintre părinții prezenți.

Am petrecut restul după-amiezii observând-o pe Sunny cum se distra de minune și cum o privea pe furiș pe Carys. Mă întrebam cum ar fi fost ziua asta dacă nu aș fi plecat. Carys s-ar fi sprijinit de pieptul meu, în timp ce eu aș fi ținut-o în brațe. Sunny ar fi fost mai apropiată de mine decât de Charles. Mi-am adus aminte că nu aș fi stat acum în felul ăsta, dacă nu mi-ar fi fost groază atunci, dacă nu aș fi mers acasă și nu aș fi făcut pace cu demonii mei. Știam acum că nu aveam să le mai rănesc niciodată.

Când Sunny a deschis cadourile, eu am așteptat cu emoție să-l deschidă pe cel de la mine.

Într-un final, Carys i-a întins pachetul cel mare și a deschis felicitarea.

- E de la Deacon, Sunny. Ce e? Hai să vedem! a încurajat-o ea.

Sunny a părut hipnotizată de hârtia roz mai mult decât de orice. Carys a ajutat-o să deschidă și să scoată un elefant mare, gri și pufos. Dacă tot îi plăceau elefanții, nu aveam cum să dau chix cu unul mare, de pluș.

- Dacă apeși pe piept, cântă o melodie, am spus.

Carys a apăsat pe mijlocul elefantului și a rămas cu gura căscată la auzul melodiei care a început: „How Deep is Your Love?“ de la Bee Gees. Nu aveam nici o idee dacă Sunny avea să o recunoască.

A fost o surpriză plăcută să o văd pe Sunny îmbrățișând elefantul cu un zâmbet larg pe față – cel mai mare la care contribuiseam de când m-am întors. Ochii ei au devenit două fante în timp ce zâmbetul larg, frumos i-a cuprins tot chipul. Carys a admis că, de la plecarea mea, nu-i mai punea albumul lui Sunny, așa că știam că trecuse foarte mult timp de când ascultase această melodie. Nu conta dacă-și aducea aminte sau nu, fiindcă acum părea că se reconectase cu ea. Poate că într-o zi avea să o facă și cu mine.

Charles și copiii lui i-au oferit următorul cadou: o stivă uriașă de cărți pentru copii. Charles a început să citească titlurile, printre care „Banditul maimuță și mingea năvălășă“.

Carys, care stătea lângă mine, s-a aplecat și a șoptit:

– Bile de maimuțoi.

Dumnezeule. Am început să mă destind, euforic că-și amintea ziua când doamna Winsbanger mă numise astfel. Nu aveam să uit niciodată ziua aia când am băut prima cafea împreună. Totul a început cu *bilele de maimuțoi* și acestea îmi dădeau speranța că nu era totul pierdut.

30. CARYS. FATĂ OBRAZNICĂ

Lunile care au trecut de la întoarcerea lui Deacon mi-au adus aminte de începuturile relației noastre. Era prin preajmă când aveam nevoie de el, dar fără să depășească anumite limite. Observam că era atent să nu facă presupuneri în legătură cu disponibilitatea mea de a-l primi înapoi în viața mea.

Totul se simțea ca un mic déjà-vu, fiindcă Deacon redevenise acel bun prieten cu care voiam, disperată, să fac sex. Dar nu mă puteam lăsa să ajung *acolo* încă. Am tot așteptat să fiu 100% sigură că n-avea să mă rănească din nou. Dar era vreodată posibil să fiu absolut sigură?

Într-o sâmbătă după-amiază, Sharon m-a sunat să-mi spună că avea timp liber și să mă întrebe dacă voiam să vină să stea câteva ore cu Sunny. A spus că se gândea că și eu aveam nevoie de puțin timp pentru mine. Nefiind o persoană care refuză un ajutor neașteptat, i-am mulțumit și i-am zis că-i accept oferta.

A ajuns o oră mai târziu. În timp ce o sărutam pe Sunny de plecare și am ieșit pe ușă, am realizat că nu aveam nici un plan unde să mă duc. Nu voiam să mă *duc* nicăieri. Voiam să-l văd pe Deacon. Voiam să fiu *singură* cu Deacon, ceva ce – foarte strategic din partea mea – nu se întâmplase de când se întorsese.

Dar cum aveam să fac asta să se întâmple fără să transmit mesajul greșit? Îmi mai păsa de consecințe? Corpul meu era mai mult decât pregătit, dar mintea mea nu era încă acolo. Am stat în fața ușii lui, înghețată, în jur de cinci minute.

– Fată obraznică... vrei să fii *bumbăcită* de domnu' Futăciosu'.

M-am întors către ușa doamnei Winsbanger care s-a închis în mod neașteptat.

Rahat.

Dacă până și ea văzuse prin mine, nu era nici o îndoială că și Deacon avea să-și dea seama, tocmai datorită acestei vizite intempestive.

Cu toate astea, am oftat și am decis să bat la ușă.

Deacon a deschis ușa, cu un prosop alb prins în jurul taliei. Stropi de apă șiroiau pe pieptul lui dezgolit. Aproape că uitasem cât de frumos era trupul acestui bărbat.

– Ce faci, frumoaso? Asta chiar e o surpriză drăguță.

Ochii mei au coborât în partea de jos a corpului.

– Îmi pare rău că te întrerup.

– Nu e cazul. Am făcut un duș scurt după sală. Mă bucur că ești aici.

Abia în stare să scot cuvintele, am zis:

– Eu... ăă... am primit un telefon neașteptat de la Sharon. Are liber azi și s-a oferit să stea cu Sunny. Mă întrebam dacă vrei să ne petrecem timpul împreună.

Nu puteam să-mi dezlipesc privirea de la pieptul lui minunat, puternic și lucitor. Era chiar și mai bine făcut decât mi-l aminteam. Deacon menționase că se ducea la sală mai des în ultima vreme, poate și ca să mai elimine din frustrarea sexuală pe care o acumulase.

– Mi-ar plăcea enorm să ne petrecem timpul împreună. S-a dat la o parte. Intră. Te rog.

Ne-am privit în mijlocul sufrageriei, proximitatea corpului său făcând ravagii în al meu. Mi-a zâmbit ca și cum știa ce simt.

Da. Își dăduse seama.

– Ce? am întrebat.

Gura lui s-a curbat într-un surâs.

– Îmi place cum mă privești acum.

– Mă străduiesc să nu te privesc nicicum.

– Până în momentul ăsta, știu că ai încercat destul de mult să nu rămâi singură cu mine. Înțeleg. Dar... tu de fapt ce vrei, Carys? Ochii lui au strălucit cu intensitate. Pentru că sunt al naibii de sigur că e același lucru pe care mi-l doresc și eu.

Simțeam în tonul lui aceeași nevoie absolută care pe care o resimțeam și eu în vintre. Și-a lipit pieptul de al meu, iar eu mi-am îngropat fața în pectoralii lui duri.

– Aparent, sunt transparentă, am recunoscut. Până și doamna Winsbanger m-a demascată spunând că am venit aici ca să fac sex cu tine.

Râsul lui ne-a cutremurat pe amândoi.

– Doamna Winsbanger crede că toată lumea face sex douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Am ridicat capul ca să-i întâlnesc privirea umedă.

- Te doresc, am șoptit.

El a clătinat din cap.

- Dar îți este teamă.

- Da.

S-a retras un pic și m-a privit în ochi, cuprinzându-mi fața cu palmele lui mari și puternice.

- Te rog să nu-ți mai fie frică de mine vreodată.

Respirația mea s-a accentuat.

- Îmi pare rău.

Deacon m-a sărutat ferm pe frunte.

- Nu admit ca tu să-ți ceri scuze.

M-a sărutat pe nas, apoi pe gură. Am deschis gura pentru el, iar limba lui a alunecat înăuntru. *La naiba*. Era bine să-l gust din nou.

Unghiile lui mi s-au înfipt în șolduri, vocea lui era plină de dorință.

- A trecut al naibii de multă vreme pentru amândoi. Dacă mă vrei acum, nu trebuie să însemne nimic, Carys. Folosește-te de mine. Lasă-mă să te satisfac. Îți promit că nu trebuie să fie ceva mai mult decât sex, dacă asta vrei. Și da, aș spune orice acum ca să te am. Pentru că am nevoie de tine. Dar îți promit că nu am să te mai rănesc.

Închizând ochii, am clătinat din cap, disperată să-l am.

Și dintr-odată, i-am simțit mâna pe sub rochie, între picioare, dându-mi la o parte chiloții umezi și strecurându-și degetele înăuntru. Sunetul care mi-a scăpat semnifica o nevoie îndelungată, care în sfârșit era satisfăcută.

Îngropându-și degetele în mine, s-a mișcat înainte și înapoi în timp ce mi încleștam mușchii dintre picioare. Mă stimula cu mâna când buzele lui le-au învăluit pe ale mele. Trupul meu a luat-o razna. Fiindcă nu puteam să-l trag de păr, aproape că mă urcasem pe el. Imediat ce și-a scos degetele, apăsându-și erecția de corpul meu, am știut că-mi venise de hac. Nu mai aveam cum să dau înapoi.

- Carys, am să ți-o trag foarte tare. Vrei asta?

- Da, am zis, gâfâind.

Am sfâșiat prosopul de pe el. Penisul lui erect strălucea în dreptul vârfului și abia așteptam să-l simt în mine.

Deacon mi-a tras fermoarul de la spatele rochiei și mi-a scos-o pe cap. Apoi, m-a ridicat în aer, mi-a strâns picioarele în jurul taliei lui, și a intrat în mine cu putere. Am simțit că mă arde acolo pentru câteva

secunde, asta până ce s-a instalat euforia. Era gol în mine, fără nici o protecție, ceva ce nu mai experimentasem cu el până acum.

– La naiba, am uitat ce senzație grozavă e asta, a spus el, pompând în mine.

Dinții lui Deacon s-au afundat blând în carnea de pe o parte a gâtului meu, în timp ce a început să mi-o tragă cu putere, ridicându-mi fundul cu mâinile. Era ceva foarte carnal în felul în care îmi mușca gâtul. Mă simțeam diferit față de celelalte dăți când făcuserăm sex.

A ieșit deodată din mine.

– Trebuie să-mi iau un prezervativ.

Deși nu voiam să se oprească, știam că era decizia corectă.

M-a așezat cu blândețe, iar eu am continuat să-i admir fundul sculptat când a ieșit din dormitor. S-a întors cu un prezervativ în mână, căruia i-a rupt ambalajul și l-a tras pe scula lui groasă.

M-am cutremurat de excitare și m-am scurs pe podea. Imediat ce spatele meu a atins covorul moale, Deacon a intrat din nou în mine penetrându-mă puternic și repede. Greutatea corpului său era copleșitoare. Cât de dor mi-a fost să-l simt așa peste mine! Buzele lui lipite de ale mele și refuzul de a ne desprinde pentru a lua aer, cu degetele împreunate. Fiecare părticică din mine se conecta cu el în timp ce se înfigea în mine.

– Te iubesc, Carys, a șoptit el. Îmi pare rău. Știi că am spus că ăsta e doar sex, dar te iubesc al naibii de mult și vreau să știi asta cât timp sunt în tine. Te iubesc enorm. Nu trebuie să mi-o spui și tu. Nu despre asta e vorba.

Oricât de mult voiam să mă conving că era doar sex, imediat ce a spus cuvintele astea, mușchii mei au pulsant și mai tare. Gândul că-l aveam mă entuziasmase, dar conștiința faptului că el făcea dragoste cu mine mă aducea pe culmile extazului. Adevărul era că îl iubeam pe omul ăsta și nici un fel de frică sau de neîncredere nu putea să șteargă asta. Îl iubeam pe Deacon *pe vecie*.

M-a scos din reverie când mi-a ridicat fundul și m-a tras înspre el, aruncându-mi picioarele peste umerii lui.

A intrat cu putere în mine câteva secunde din acea poziție înainte ca trupul lui să se cutremure și el să geamă de plăcere. După ce am simțit sperma fierbinte a lui Deacon umplând prezervativul, asta mi-a declanșat propriul orgasm. A fost cea mai intensă eliberare din viața mea.

- Te iubesc. Te iubesc, Carys. Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc! repeta întruna.

După orgasm, trupul meu a rămas inert pe podea cu Deacon deasupra, încă în mine.

S-a aplecat să mă sărute pe gât.

- Te simți bine?

- Da.

Am zâmbit.

Mi-a dezmiertat obrazul și apoi m-a sărutat. A ieșit din mine și s-a ridicat, lăsându-mă să-i admir gloriosul corp dezbrăcat, cu prezervativul atârându-i încă de vârful penisului.

S-a aventurat până la baie ca să-l arunce și apoi s-a întors pe covor. Și-a petrecut brațele în jurul meu și m-a tras înspre el.

M-am întors să-i văd fața.

- Te deranjează dacă fac un duș?

M-a tras și mai aproape.

- Bineînțeles că nu. Doar cu o condiție.

- Ce?

- Mă lași să te duc la localul tău preferat ca să luăm prânzul.

M-am luminat.

- Sună grozav.

M-am ridicat, gata să mă duc spre baie când și-a trecut un braț în jurul meu.

- Vino aici! a zis el sărutându-mă încă o dată.

După ce m-a lăsat să plec, am făcut un duș lung, savurând aroma masculină a gelului său de duș. Interiorul meu durea în toate sensurile bune.

Odată ce am ieșit din baie, mi-am luat hainele în camera lui ca să mă schimb și acolo am observat o carte deschisă, întoarsă invers pe birou. *Cum să fii cel mai bun părinte al unui copil cu sindromul Down 101.* O altă carte stătea lângă aceasta. *Tot ce trebuie să știi despre Limbajul Semnelor.*

Cât eu fusesem blocată într-o situație incertă cu privire la încrederea față de Deacon, el continua să meargă mai departe - învățând și pregătindu-se pentru o viață cu noi, atunci când va fi gata.

Timp de o săptămână, eu și Deacon nu mai petrecuserăm nici o seară separat. Într-o după-amiază s-a oferit să meargă la magazin pentru mine cât eu am rămas să am grijă de Sunny. Se îmbolnăvea foarte rar, dar azi avea o mică febră.

Unul dintre lucrurile scrise pe lista de cumpărături era un calmant pentru copii, fiindcă rămăsesem fără. Deacon mi-a trimis un mesaj de la magazin.

Deacon: O marcă obișnuită e la fel de bună ca originalul?

Carys: Ar trebui să fie la fel.

Punctele se mișcau pe ecran.

Deacon: Bine.

Câteva minute mai târziu, am primit un alt mesaj.

Deacon: N-am să risc. Iau medicamentul original.

Am zâmbit. Interiorul sensibil și grijuliu din spatele aparenței masculine nu înceta să mă uimească.

Carys: În regulă.

Alte câteva minute au trecut până mi-a scris din nou.

Deacon: Ce e acela un penis organic?

Carys: Poftim?

A trimis o fotografie cu notița mea.

Carys: Acolo am scris piersici organice. Scuze pentru scrisul indescifrabil.

Deacon: Voiam să zic că... al meu e complet organic, apropo. Dar am înțeles. Piersici. Organice.

A inserat cinci emoticoane cu piersici.

Deacon: Ironic, văd că emoticonul cu piersică arată ca un fund, deci cred că-ți imaginezi unde mi-e mintea acum.

Apoi, mi-a trimis un emoticon cu o vânătă și o piersică.

Carys: Asta-mi aduce aminte că am nevoie de o vânătă. Am să încerc să gătesc o lasagna cu vinete mâine.

Deacon: Da, doamnă.

Mesajele s-au oprit o vreme. Apoi am primit o poză cu un bikini negru de dantelă înfășurat în palma lui.

Deacon: După toată discuția asta cu vinete și piersici, am mers la raionul de lenjerie intimă și am văzut asta și mi te-am imaginat îmbrăcată în el, aplecată în fața mea. Acum am o erecție în mijlocul magazinului.

Deacon: Ar trebui să mă așez la rând, dar nu sunt în siguranță să părăsesc raionul în acest moment.

Deacon: Rahat! O doamnă în vârstă se uită la chiloși vizavi de mine și eu trebuie să-mi ascund erecția.

Mă tăvăleam pe jos de răs.

Deacon: Nu fac mișto, cred că bătrâna tocmai a tras un fâs.

Deacon: Futu-i mama ei de viață!

Deacon: Gata. Plec de aici! Am pus coșul în fața mea ca să-mi acopere umflătura. Și, mulțumită doamnei, mi s-a dezumflat un pic.

Carys: Crezi că poți să ajungi acasă fără să întâmpini alte probleme?
LOL

Deacon: Vin. Cu bikini. Tu. Eu. În seara asta. Ne facem de cap.

Am oftat. Am avut suișurile și coborâșurile noastre, dar îl iubeam pe omul ăsta.

Deacon: Apropo, ești o măsură mică la bust, nu?

Carys: Da. De ce?

Deacon: Ți-am luat ceva.

Carys: Aha... am o bănuială. Ceva cu decolteu adânc?

A trimis o poză cu un tricou alb, simplu care avea un mesaj în fața: *Îmi iubesc iubitul.*

Mă durea fața de la atâtea zâmbete.

Carys: Știi, înainte să fim împreună, obișnuiam să zic despre tine că „nu ai stofă de iubit“.

Deacon: Ah, deci așa? Păi, atunci se pare că cel care „nu are stofă de iubit“ tocmai și-a găsit perechea.

Am oftat.

Carys: Vino repede înapoi!

Încă un mesaj a sosit la vreo cinci minute distanță.

Deacon: Am luat cafea de la Starbucks.

A trimis o poză cu cana care avea un mesaj scris cu cariocă neagră. La început, am crezut că scria „Carys ca Paris“, dar apoi m-am uitat mai atent și am înțeles că își lua revanșa pentru greșeala cu piersicile de mai devreme.

Carys place Penis.

EPILOG. DEACON

Nu a fost atât de ușor pe cât am sperat să o determin pe Carys să aibă încredere în mine din nou. Și nu a existat o discuție formală sau vreun anunț când ea a depășit bariera de neîncredere. Cuplul nostru s-a format încet și organic. Am petrecut fiecare zi din lunile următoare arătându-i că nu aveam să plec nicăieri și învățând cum să fiu un partener bun pentru ea și un tată pentru Sunny. Fiindcă am depus eforturi susținute, într-un final am cules și recompensa.

În cei cinci ani de când Carys a intrat în viața mea, am învățat multe lucruri, inclusiv următoarele, nu neapărat în ordinea dată:

1. Nu-ți poți demonstra intențiile prin vorbe, ci doar prin fapte.

2. Nu poți alege pe cine iubești. Nu a contat că mi-am spus de atâtea ori să nu mă implic într-o relație cu Carys. Din momentul în care ne-am întâlnit prima oară, am fost destinat să pierd această bătălie cu mintea mea.

3. Libertatea deplină nu poate fi atinsă până ce nu te ierți pe tine însuși. În sfârșit, am căutat să fac terapie pentru a combate frica de eșec și de a-i răni pe ceilalți, învățând cât de importantă e autocompasiunea în vindecare.

4. Nu totul e despre tine, Deacon. Au existat lucruri în viață mult mai importante decât propria existență. Sunny m-a învățat asta. Când ai copii, ei sunt primii pe listă, mereu.

Și la final am învățat că nu sângele te face membru al unei familii. Sunny e fiica mea și nu contează că nu a ieșit din sămânța mea. Singurul compromis? Că a trebuit să împart rolul de tată cu Charles. Iar ea nu ne spune tată nici unuia. Eu sunt Deek și el e Cha-Cha. Dar amândoi ne considerăm tații ei și nici unul dintre noi nu e pregătit să îi dea complet titlatura celuilalt. Așa că am acceptat că Sunny are doi tați și fiecare îl verifică și-l compensează pe celălalt și-l menține responsabil.

Viața cu fiica mea Sunny e o aventură. Recent a învățat să danseze din fund, mulțumită fiicei lui Charles, Talia. La cinci ani și jumătate, Sunny

încă mai lucrează la capacitatea ei de a vorbi. În timp ce eu și Carys înțelegem exact ce vrea să ne spună, nu e tot timpul foarte clar și pentru ceilalți. Ni s-a spus că, dacă o să continuăm terapia, vorbirea ei va deveni din ce în ce mai corectă pe măsură ce crește. Că e capabilă să atingă toate etapele de dezvoltare ale unui copil normal, doar că în ritmul ei. Nimeni nu știe ce-i rezervă viitorul lui Sunny atunci când ne gândim la un trai independent pentru ea, însă eu am speranța că o să reușească în tot ceea ce-și va propune să facă. Iar eu voi fi acolo să o sprijin până în ziua în care voi muri.

Bineînțeles, nu aș fi putut să mă îndrăgostesc de Sunny dacă nu o iubeam pe mămica ei mai întâi. Cu câțiva ani în urmă, Carys și cu mine am lăsat-o pe Sunny cu Charles pentru prima dată și am zburat în Vegas ca să ne căsătorim. Am avut parte de patru zile memorabile alături de balerina mea frumoasă. La întoarcere, ne-am mutat în suburbiile New Jersey-ului ca să avem propria curte.

Acum eram ca locuitorii tipici din suburbii care își petreceau diminețile de sâmbătă la meciul de fotbal al copilului nostru. Nu doar că nu îmi imaginasem că voi fi tată vreodată, dar sigur nu-mi imaginasem marea mea întoarcere în sport ca antrenor al unei adunături de puștani. Școala lui Sunny oferea un program de integrare sportivă prin intermediul căruia copiii cu nevoi speciale jucau cu cei normali. M-am gândit că ar fi bine să nu privesc de pe margine, ci să fiu chiar eu antrenorul – în caz că Sunny ar fi avut nevoie de mine cumva.

Dar știi ce? În marea majoritate a timpului, nu avea nevoie de mine. Totodată, învățam și eu că era în regulă să o mai las să cadă. Asta era dificil.

I-am făcut cu mâna lui Charles care stătea în tribune alături de cei doi copii ai lui. Veneau la fiecare meci în care juca Sunny. Când ne-am mutat la casa noastră, am luat, intenționat, o proprietate în apropiere de Charles, fiindcă venea des să ne ajute cu Sunny.

Era o bucurie să o privești pe fiica noastră pe teren. Îi plăcea la nebunie să fie în preajma altor copii și, de cele mai multe ori, ei o ajutau ghidând-o în direcția potrivită. Nu întotdeauna respecta regulile jocului, și dăduse un singur gol în tot sezonul, cu ajutorul unui coleg, dar avea mereu un zâmbet mare pe față. Cu Sunny, nu era vorba niciodată despre destinație. Călătoria conta. Dacă se întâmpla să cadă când alerga, se ridica singură și continua să joace. Oamenii aveau ce să învețe de la micuța mea.

Când jocul de astăzi s-a terminat, Sunny a alergat la Carys, care privise jocul de pe o pătură așezată pe gazon. Charles și copiii au venit să bată palma cu ea.

Câțiva părinți m-au interceptat în drum spre ele, așa că mi-a luat ceva timp să mă alătur familiei.

Când în sfârșit am terminat treaba și am ajuns la Carys, am întrebat:

– Sunteți pregătite să mergem acasă?

A aprobat din cap și i-a prins una dintre codițele blonde lui Sunny.

– Ai nevoie de cea mai lungă baie, fetița mea. Hai să te ducem acasă și să te frecăm de praf.

M-am aplecat și am șoptit în urechea lui Carys:

– Ai spus cumva „a freca“? Aș avea nevoie de un *frecuș* un pic mai încolo.

Ea a dat din cap în semn că da și eu i-am furat un sărut înainte să-mi petrec brațul în jurul ei. Am mers împreună la mașină.

Sunny s-a uitat la mine, strângându-și mâna pumn și prefăcându-se că-l linge, semnul nostru pentru înghețată. Toneta cu înghețată staționa la marginea parcării.

– Trebuie să mănânci prânzul mai întâi.

A început să sară în sus și-n jos:

– Te rog, Deek!

Am oftat și am deschis portofelul.

– Te-a prostit! a râs Carys.

După ce i-am cumpărat un cornet lui Sunny, am continuat să mergem pe drumul lung până la mașina care era parcată la capătul celălalt, într-un loc umbros sub un copac.

– Am fost atât de mândră de Sunny azi, a spus Carys. Mă bucur că nu am insistat să facă balet, fiindcă pare mult mai interesată de meciuri.

Carys era angajată acum cu jumătate de normă ca instructor al unei școli locale de balet. A încercat să o înscrie pe Sunny acolo, dar tot ce a făcut fata noastră a fost să se joace cu tutu-ul ei și să-mi zâmbească. Se vedea că nu era interesată de balet așa cum era de fotbal sau de jocuri.

– Ei bine, dacă Sunny vrea să fie băiețoasă, poate îl conving pe ăsta micuțu' să danseze cu mine.

Carys l-a sărutat pe băiețel pe creștet.

– Dacă va dori să danseze în loc să facă sport, asta va fi alegerea lui într-adevăr, am spus.

Jack dormise în marsupiul pentru bebeluși la pieptul lui Carys tot meciul. Avea șase luni – exact vârsta pe care o avea Sunny când eu am întâlnit-o pe Carys. Am amânat să facem un bebeluș cât a fost Sunny micuță, pentru ca ea să beneficieze de toată atenția noastră. Când Carys a aflat că era însărcinată, a decis să-și lase serviciul în relații publice ca să aloce mai mult timp creșterii copiilor și să nu mai facă naveta la oraș. Băiatul nostru a echilibrat familia noastră de patru membri. Și de data asta mă pricepeam mai bine cum să schimb scutecele.

Am ajuns la mașină, iar Carys l-a fixat pe Jack în scaunul lui în timp ce eu i-am pus centura lui Sunny care mânca înghețată.

Conduceam prin parcare când Sunny a țipat:

– Bile e maimuțoi!

Eu și Carys ne-am uitat unul la altul.

– Tocmai a zis „bile de maimuță“? a întrebat Carys. Cine te-a învățat asta, Sunny?

Sunny se uita în partea stângă.

– Bile e maimuțoi!

Mi-am dat seama că arăta către terenul de joacă. *Bare pentru maimuțe.*

– Bare pentru maimuțe! am corectat-o eu.

– Oh! a exclamat Carys râzând. Pentru o clipă am crezut că tu ai învățat-o asta.

Carys s-a întors către ea.

– Nu mai mergem pe terenul de joacă, iubito. Nu mai avem timp. Poate weekendul următor.

În timp ce conduceam pe strada mărginită de copaci, o vedeam pe Carys zâmbindu-mi.

– De ce zâmbești, frumoaso?

– Nu mi-am imaginat niciodată că vecinul fermecător îmi va deveni soț și că vom trăi în suburbie alături de cei doi copii ai noștri.

– Sau că eu voi ajunge antrenor de fotbal. Chiar dacă nu mai intru pe teren să joc.

Am chicotit și i-am atins mâna.

– Dar știi, totul are sens acum.

– Ce anume?

– S-au întâmplat toate așa cum trebuia. Dacă aș fi fost recrutat să joc în Liga Națională de Fotbal? Nu te-aș mai fi întâlnit niciodată. Probabil că m-aș fi băgat în ceva destul de nasol. Îți garantez că nu aș fi fost la fel de

fericit. Au fost atâția ani în care am crezut că pierderea acelei cariere a fost cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat. Dar să am o a doua șansă, așa cum avem noi? Aș alege asta în fiecare zi în locul acelei vieți.

Carys mi-a strâns mâna.

– Când ai spus asta, mi-ai adus aminte de ceva. Ți-am povestit vreodată cum am ales numele lui Sunny?

– Nu.

– Eram singură la spital după ce am născut-o. Întreaga perioadă de sarcină a fost înspăimântătoare, cu multe semne de întrebare și, peste toate, abia aflu că bebelușul are sindromul Down. Frica aproape că mă paralizase.

A privit pe geamul mașinii o clipă.

– Cu o zi înainte, o născusem ca prin ceață, cu o tonă de pastile la bord. După toate obstacolele pe care le-am depășit, eram în sfârșit doar eu și cu Sunny. S-a uitat la mine, probabil întrebându-se unde naiba se afla. Am privit pe fereastra spitalului și soarele tocmai se iveaua. Am continuat să privesc acel răsărit și fața micuței mele. Tocmai trecuse prin chinurile facerii și totuși era atât de angelică. Era în viață și fericită să se afle în brațele mele. Și am realizat deodată că nu mai sunt singură deloc. Aveam tot ceea ce-mi trebuia. Pe *Sunny*. Lumina care răsare din întuneric.

– Ce frumos! am spus, simțind un nod în gât. Întotdeauna mi-a plăcut numele ei. Dar acum îmi place și mai mult.

În oglinda retrovizoare, am privit-o pe Sunny, al cărui con de înghețată se topise peste tot pe fața ei.

Lumina care răsare din întuneric.

– Mai ții minte cum te-ai simțit când ai văzut soarele în acea dimineață, Carys? Sunt sigur că exact la fel m-am simțit și eu când te-am privit în ochi pentru prima oară.

MULȚUMIRI

Cartea asta a fost scrisă într-un an plin de provocări pentru toată lumea. În aceste vremuri fără precedent, sunt foarte fericită să le pot oferi oamenilor un mic ajutor ca să evadeze din cotidian. Mă consider cea mai norocoasă fată din lume că am cititori peste tot, care mă sprijină și-mi promovează cărțile. Entuziasmul vostru și pofta de a citi poveștile pe care le scriu mă motivează în fiecare zi. Și pentru cei care recenzează cărțile mele și muncesc neobosit să mă susțină, aflați că vă apreciez foarte mult.

Lui Vi – dintotdeauna partenera mea la toate trăsniile. Sper să nu te obolesc cu laudele mele pentru tine. Cu fiecare an care trece, prietenia noastră devine de neprețuit. Nu aș putea să fac toate astea fără tine. Cea mai bună parte a carierei mele constă în colaborările dintre noi și faptul că am ocazia să muncesc cu prietena mea în fiecare zi.

Juliei – cea care mă supraveghează la ceas de noapte. Îți mulțumesc pentru prietenia ta și pentru că mă inspiri întotdeauna cu felul tău minunat de a scrie și cu atitudinea ta.

Lunei – îți mulțumesc că ești acolo zi și noapte și, mai ales anul ăsta, că m-ai inspirat atât de mult. Ce-i mai bun de-acum urmează.

Ericăi – îți mulțumesc că îmi faci zilele mai frumoase cu verificările tale zilnice și cu zâmbetele virtuale. Mereu va fi o chestie specifică ție!

Lui Cheri – o prietenă și supporteră minunată. Mulțumesc că ai tot timpul grijă de mine. Abia aștept ziua în care putem să ne revedem toate!

Către grupul meu de cititori de pe Facebook – Penelope's Peeps – vă ador pe toți. Sunteți casa mea și locul meu favorit.

Agentului meu extraordinar, Kimberly Brower – îți mulțumesc pentru tot ce faci și pentru că ai avut încredere în mine încă de dinainte de a-mi fi agent, pe vremea când erai un blogger și eu un autor debutant.

Editorului meu, Jessica Royer Ochen – e mereu o plăcere să lucrez cu tine. Aștept cu nerăbdare viitoarele noastre experiențe.

Lui Elaine de la editura Allusion Book Formatting and Publishing – îți mulțumesc că ești cel mai bun corector, pentru felul în care formatezi

textele și cea mai bună prietenă.

Asistentei mele, Brooke – îți mulțumesc pentru munca grea pe care o depui ca să ai grijă de tot ceea ce mie și lui Vi ne scapă. Te apreciem enorm!

Lui Kylie și Joe de la Give Me Books – sunteți minunați! Vă mulțumesc pentru munca promoțională neîncetată pe care o depuneți.

Letiției de la RBA Designs – designerul meu talentat de coperti. Coperta acestei prime ediții e una dintre preferatele mele. Mulțumesc că lucrezi cu mine până ce produsul final e exact cum trebuie să fie.

Soțului meu – îți mulțumesc că ieși asupra ta mult mai multe decât ar trebui doar ca să îmi dai timp să scriu. Te iubesc foarte mult.

Celor mai buni părinți din lume – sunt norocoasă să vă am! Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru mine și pentru că mi-ați fost mereu alături.

Și, nu în ultimul rând, fiicei și fiului meu – mama vă iubește. Sunteți motivația și inspirația mea!